

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ДЖЕЙМС ЕЛИТЪТ

Автор на безспорните бестселъри
СТУДЕНО, СТУДЕНО СЪРЦЕ и *НЕВЪЗМОЖНО БЯГСТВО*

КРАЯТ НА ИГРАТА

ДЖЕЙМС ЕЛИЪТ КРАЯТ НА ИГРАТА

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Бен Стафърд и Еди Барне са на риболов, когато пред очите им се разбива малък самолет. Пътниците загиват на място, а Бен и Еди се натъкват на 20 милиона долара. При липсата на свидетели изкушението да си поделят милионите е огромно. Те обаче не знаят, че доста хора се интересуват от изчезналите пари. В това число са и служители на ЦРУ, които следят всяка тяхна крачка.

Защо ли? Защото парите се оказват на Управлението. А когато откраднеш от ЦРУ, няма къде да се скриеш...

Първият роман на Джеймс Елиът — „Студено, студено сърце“ — предизвика небивал интерес в Щатите и взриви класациите за бестселъри в 16 страни.

„Невъзможно бягство“ надмина очакванията на читатели и критика и заслужено привлече вниманието на Куентин Тарантино.

„Краят на играта“ е дългоочакваният трети триумф на брилянтния автор, чието истинско име все още си остава ревностно пазена тайна.

1

На 11 хиляди метра в яркосиньото есенно небе, над девствените гори на Северен Квебек, се стрелна самолет и остави бяла диря след себе си. Два часа след като напусна Сейнт Джоунс в Нюфаундленд, блестящият сребрист лиърджет се движеше на запад по маршрута си към Ванкувър, Британска Колумбия.

Устните на пилота се изкривиха в едва доловима усмивка, докато посягаше да прекъсне сигнала, който разкриваше положението му на следящите го системи. След това рязко обърна самолета на 180 градуса, изключи двигателите и започна стремглаво спускане със скорост 1800 метра в секунда.

Вторият пилот се извърна на седалката и извика на човека, известен му само като господин Рамзи — единствения пасажер в облицования с плюш и кожа пътнически салон:

— Пристигаме след два часа и десет минути.

Рамзи извади мобилния си телефон от куфарчето, набра номера на мъжа, който го очакваше, и активира вграденото устройство за кодиране на разговорите. Беше, меко казано, нервен от полета и неспокойно се взираше към обширната, откъсната от света територия, покрита с гъсти гори и искрящи девствени езера.

Трийсет секунди след като сигналът на лиърджета изчезна от екрана на радара му, въздушният диспечер в Торонто натисна бутона на микрофона си.

— Ноември четири-шест-седем Кайло, тук центърът в Торонто. Изчезнахте от радара.

Диспечерът почака петнайсет секунди, но не чу отговор от лиърджета.

— Ноември четири-шест-седем Кайло, тук центърът в Торонто, ако ме чувате, дайте сигнал — повтори той, подсказвайки на пилота да натисне копчето на следящото устройство, което щеше да изпрати

отчетлив идентификационен сигнал и да позволи на центъра да определи точното местонахождение и височината.

Отново не получи отговор.

— Ноември четири-шест-седем Кайло, тук е центърът в Торонто. Чувате ли ме?

Пилотът на лиърджета се направи, че не чува повикването по радиостанцията. Знаеше, че след като се спусне под нивото на вторичното покритие на радара, напълно ще изчезне от полезрението на въздушните диспечери. Знаеше и че центърът в Торонто ще отдаде проблема на повреда в апаратурата и няма да предприеме нищо повече за откриване на самолета, освен ако по-късно вечерта не се окаже, че не е пристигнал на летището във Ванкувър. Но тогава всичко щеше да е свършило.

Планът на пилота бе да продължи да се движи на юг, като остане под радарното покритие, и така да влезе незабелязано в Съединените щати. Трябваше само да остави пътника и товара, за които не знаеше нищо, и с това приключваха задълженията по примамливия договор. Сто хиляди долара — за да ги превози от Сейнт Джоунс в Нюфаундленд до малко летище край Сиракюз, Ню Йорк.

Пилотът и помощникът му бяха наемници, готови да летят с всекиго и всичко докъдето и да е. Не задаваха въпроси. Стига да им платяха добре. За по-голямо удобство лиърджетът беше фантом. Номерът на опашката се сменяше често и въпреки че серийният номер, набит на рамата, можеше да се използва, за да се проследи произходът на самолета, всеки, който се опиташе да открие истинския собственик, щеше да се окаже в задънена улица. Беше купен втора употреба на 18 месеца от офшорна компания на Кайманските острови, след това отдаден под наем на друга офшорна фирма на Холандските Антили, и отново преотдаден под наем на дружество във Форт Лодърдейл, Флорида, чийто адрес беше един празен склад.

2

Четиридесет и пет километра на юг от мястото, където лиърджетът смени посоката си и започна да се спуска, Бен Стафърд и Еди Барне седяха един срещу друг в кануто, хвърлили въдици в спокойната водна повърхност на девственото езеро, което отразяваше ярката есенна окраска на дърветата по бреговете. Беше краят на септември, последните дни на риболовния сезон, и двамата стари приятели, които не се бяха виждали от шест години, вече приключваха едноседмичната си почивка на палатки.

След като през последния половин час бе уловил и пушал обратно четири малки костура, Барне нави макарата и остави въдицата си. Издърпа малка мрежа, провесена през борда на кануто, и извади две кутии от стека с шест бири, който се охлаждаше в тъмната ледена вода на езерото. Вдигна въпросително брадичка към Стафърд, той кимна и хвана бирата, която Барне му подхвърли.

— Добре си починахме, партньоре. Да не чакаме още шест години, преди да го направим пак.

Стафърд отвори кутията и отпи.

— По същото време догодина.

Барне вдигна бирата си в знак на съгласие:

— Договорихме се.

Слънцето започна бавно да се спуска зад далечните хълмове и окъпа езерото в меки алени отблясъци. Стафърд хвърли въдицата си със стръв за костур в каменистата плитчина до кануто, а Барне извади един вълнен пуловер, сложи го под гърба си като възглавница и се изпъна, наслаждавайки се на бирата си. Хладният, резлив вечерен въздух бе изпълнен с аромата на есенна гора...

Златисти и червеникави листа падаха от кленовете и брезите по брега, описвайки във въздуха грациозни лениви спирали. В далечината над повърхността се виждаха масивните рога на мъжки лос, който плуваше през един тесен участък от езерото. Чуваше се само

свистенето на въдицата на Стафърд и тихото припляскване на водата от двете страни на кануто.

3

Вторият пилот на лиърджета първи забеляза леда по предните ръбове на крилата, появил се след снишаването с 5500 метра. Затоплящото устройство на самолета не работеше, изгубената инерция от бързото спускане не даваше възможност на двигателите да произвеждат достатъчно топлина за стопяване на леда и той се трупаше. Нищо не можеха да направят. На 4500 метра, където температурата беше най-висока, ледът започна да се откъртва заедно с пластините под него. Първите няколко парчета се блъснаха с трясък в опашката. После от двете крила се отделиха големи късове, двигателите ги погълнаха, избухнаха пламъци и витлата се счупиха.

В дъното на пътническия салон Рамзи се стресна от ударите на ледените парчета в опашката и изпусна мобилния телефон в скута си. След няколко секунди глухият шум съвсем замря и двигателите спряха.

Рамзи вдигна телефона и продължи с нервен и напрегнат глас разговора си с Тони Китлан — човека, който го чакаше на пистата в северната част на щата Ню Йорк, няколкостотин километра на юг от сегашното местонахождение на лиърджета.

— Господи, Тони! Мисля, че току-що спряха и двата двигателя.

— Двигателите са отказали?

— Така ми се струва.

Рамзи стана от мястото си и клекна пред входа на командната кабина, за да види дали пилотът не е включил автоматичното запалване, за да се опита да рестартира двигателите.

Пилотът хвърли поглед през рамо и изражението му подсказа на Рамзи, че опасността е съвсем реална.

— Върни се на мястото си и здраво се стегни с колана. Ще се наложи да кацнем някъде тук, и то бързо.

Очите на Рамзи се разшириха и гласът му затрепери. Китлан чу разговора между него и пилота.

— Не затваряй телефона. Ако се наложи да кацнете принудително, искам да знам точните координати къде сте приземили

самолета.

Рамзи не отговори. Вниманието му бе приковано от действията на пилота, чието хладнокръвно поведение полека се изпаряваше, докато се опитваше да рестартира двигателите.

— Чуй ме! — крещеше Китлан по телефона. — Ако се приземите на необитаемо място, искам да ви намеря преди канадските спасителни служби.

— Това сега е последната ми грижа, Тони. Може да се разбием в гората или да потънем в някое проклето езеро.

Китлан долови паниката в гласа на Рамзи, но той не се тревожеше толкова за него или за екипажа, а за товара на самолета.

— Трябва да запазиш спокойствие и да ме държиш в течение. Ако знам къде точно ще се приземите, ще мога да дойда и да ви измъкна.

Рамзи пое дълбоко дъх няколко пъти и се успокои, доколкото можа. Държеше телефона до ухото си и наблюдаваше паниката в командната кабина.

Най-накрая пилотът се отказа да рестартира двигателите и се постара с всички сили да задържи самолета в изправено положение и да намери най-добрия ъгъл за спускане. Прецени, че имаха шест-седем минути, за да намерят място за приземяване.

Ако поддържаше скорост от 250 километра в час, щеше да спечели още 30 километра, за да открие подходяща площадка за кацане. Очите му шареха по терена, разбираше, че огромните горски пространства, прекъсвани, тук-там от по някое езеро, не му оставяха друг избор, освен да се спусне върху вода.

Пилотът и помощникът му огледаха две езера, които изникнаха пред очите им. Бяха достатъчно широки, но не и достатъчно дълги. Трябваша им поне 900 метра, за да убият ако не цялата, то по-голямата инерция, преди самолетът да стигне до дърветата.

След последен неуспешен опит да включи отново двигателите, пилотът се канеше да приеме по-малката от двете злини — езерцето вляво, но тогава помощникът му посочи едно доста по-голямо езеро, което се появи точно срещу тях. Пилотът бързо се съгласи. Беше достатъчно широко и пред тях, както им се струваше на пръв поглед, се простираше поне трикилометрова права открита водна площ. Щеше да им стигне, за да спрат самолета, преди да се забият в брега.

Единственото притеснение беше липсата на време за подготовка. Приближаваха се бързо към езерото и нямаха време за кръгово захождане, нито да намалят скоростта във въздуха поне до 180 километра в час, преди да докоснат водата. Единствената възможност бе да се спуснат направо и с по-висока скорост.

— Приземяваме се! — изкрещя Рамзи в телефона.

— Вземи координатите от сателита — нареди му Китлан.

Рамзи се наведе, за да прочете данните от таблото на Глобалната позиционна сателитна система.

— 50 градуса и 42,351 минути северна ширина. 70 градуса и 50,246 минути западна дължина.

Китлан записа координатите.

— Остани на телефона колкото можеш по-дълго.

Пилотът скоро разбра, че не е преценил правилно дължината на откритата водна площ. В трескав опит да поправи грешката си той, без да иска, вдигна скоростта, като насочи самолета в още по-стремглаво спускане, с надеждата да докосне водата колкото може по-скоро точно там, където свършваше гората и започваше езерото.

Рамзи продължаваше да се взира през предното стъкло на командната кабина, а самолетът се спускаше бясно надолу. Трябваше да се обърне настрани и после назад, за да е сигурен, че не му се привижда това, което забеляза в далечината.

— Виждам двама души в кану в езерото, където ще се спускаме — каза той на Китлан и сега гласът му бе изпълнен с неподправен страх. — И май че на полянката на брега има червена палатка.

По-малко от 20 секунди преди самолетът да докосне водната повърхност, Рамзи побърза да се върже с колана към кожената седалка в дъното на салона и да събере смелост за кацането.

4

Еди Барне пиеше бира и се наслаждаваше на залеза, когато нещо над хълмовете в далечния край на езерото привлече вниманието му. Отначало не беше по-голямо от точица, но постепенно започна да нараства пред очите му. Не беше сигурен какво вижда, но миг преди то да се гмурне зад хълмовете на хоризонта, забеляза как залязващото слънце хвърля отблясъци по повърхността и разбра какво е. Обърна се към Стафърд, който още държеше въдицата със стръвта за костур в каменистата плитчина:

— Да не би да имаш врагове, които да ни организират въздушно нападение?

Бен се засмя:

— Доколкото знам — не. Защо?

— Погледни. — И Барне посочи към дърветата по далечния бряг на езерото.

Стафърд се взря в бързо приближаващия самолет.

— Или се прави на велик, или се опитва да кацне върху езерото.

— И тъй като не се чува шум от двигатели, бих заложил на второто. И се е насочил право към нас.

Стафърд веднага прибра въдицата и двамата мъже се хванаха за веслата. Потеглиха бързо към брега, изтеглиха кануто от езерото и загледаха невярващо как лиърджетът се приближава с прекалено високата скорост от около 250 километра в час.

В последния миг самолетът с изключените двигатели се залюля и под грешен ъгъл докосна повърхността, в резултат на което във въздуха се вдигнаха стълбове пръски, ударната вълна изтласка водата 30 метра извън границите на езерото и тя премина над главите на Стафърд и Барне, които стояха под дърветата на брега.

Лиърджетът летя още няколко секунди, след което се заби с носа надолу, завъртя се на една страна и изчезна в дърветата на километър и половина от езерото. Ужасните звуци от катастрофата изпълниха тихата гора, понесоха се над водата и отекнаха към далечните хълмове.

Последва мощна експлозия и високо в небето полетяха оранжево-черни огнени кълба.

Стафърд и Барне се спогледаха за миг и поеха през гората в посока на катастрофата.

5

Последното нещо, което Тони Китлан чу, преди телефонът да заглъхне, беше: „О, боже! О, боже!“

Почака пет минути, заловил се като удавник за сламка за вероятността самолетът да не е напълно разбит и да има оцелели, после потърси Рамзи на мобилния телефон, но без резултат. След това незабавно избра един номер на трийсет и петия етаж на облицования със стъкло небостъргач край Батъри Парк в Ню Йорк и чу гласа на Пол Камерън — човека, с когото най-малко му се разговаряше в момента.

— Самолетът се разби.

— Как така се разби?

— Катастрофира.

— Къде?

— Някъде сред дивите гори на Канада. В провинция Квебек. Държах връзка с Рамзи по телефона докрай.

— Никакъв контакт ли не установи след това?

— Никакъв.

— Мислиш ли, че можеш да ги намериш?

— Сигурен съм. Имам координатите. Но може да възникне проблем.

— Какъв проблем?

— Ако самолетът не пристигне по план във Ванкувър, канадците ще предположат, че е катастрофирал. Ще изпратят да го търсят. Ако беше стигнал до Ню Йорк, това нямаше да има значение, но сега се е разбил на тяхна територия.

— Какви са шансовете им да го намерят?

— Ако предавателят за извънредни ситуации на борда се е включил, вече са приели сигнала.

— Не искам да слушам повече.

— Трябва да стигна на мястото преди тях.

— Тогава тръгвай. Веднага!

— Тръгвам тази вечер с кола, ще взема и Маркъс. Ще намеря най-близкото до произшествието летище и ще наема пилот да ни закара дотам.

— Колко бързо според теб можеш да стигнеш до самолета?

— Никой няма да ни закара през нощта. Утре сутрин сигурно ще сме там. В най-добрия случай и канадците няма да започнат издирването, преди да се съмне. Докато се организират, ще стане поне пладне. Ако имам късмет, ще отида и ще си тръгна, преди те да стигнат дотам.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Край езерото, на което се опитаха да се приводнят, имало някакви туристи. Не можем да предвидим реакцията им, но за всеки случай ще се погрижа и за тях.

Камерън мълча дълго, после продължи:

— Нали знаеш какъв е залогът, Тони? Нямаме право на грешка.

— Може би не е толкова зле, колкото изглежда.

— На мен ми изглежда доста зле. Гледай ситуацията да не се влошава повече. Веднага щом научиш нещо, ми се обади. Каквото и да предприемеш, почисти района и се погрижи да няма следи, водещи към нас. Ясно ли е?

— Ясно.

Камерън затвори и се взря през стъклената стена, от която се откриваше гледка към залива на Южен Ню Йорк със Статуята на свободата и остров Елис в далечината. Видя как на кея на Батъри Парк спря ферибот, препълнен с туристи в последния за деня курс, след това избра номера на пейджъра на мъжа, с когото трябваше да говори. След половината цифри спря, чудейки се дали да не се обади, след като Китлан е разбрал всичко за произшествието и му е докладвал.

6

Бен Стафърд стоеше на ръба на клисурата и надничаше към останките от лиърджета на стотина метра под краката му. Високите вечнозелени дървета на дъното и недораслите борове и храсти, израснали по площадките на каменния склон, скриваха димящата купчина метал.

Пилотската кабина и по-голямата част от двигателите и крилата бяха паднали на дъното на клисурата насред бърз поток. Пенливата вода почти бе загасила пожара, причинен от избухването на резервоара, а обилните дъждове от предишната нощ се бяха просмукали в почвата и след като горивото изтля, нищо вече не подхранваше пламъците. Ако не беше спиралата черен дим, издигаща се през дърветата, щеше да е почти невъзможно да се открие мястото на катастрофата дори и от птичи поглед.

Задната част на самолета — от облицованата с кожа седалка в дъното на салона до опашката — се бе откъснала от първия удар. Лежеше почти недокосната по средата на склона, подпряна на широка скална ниша на двайсет метра под мястото, на което бе застанал Стафърд и надничаше през ръба.

Не се и съмняваше, че ако в предната част на самолета е имало хора, до един са загинали — ако не от удара, то от експлозията и последвалия пожар. А на нишата под краката си той ясно различаваше отпуснатото и на пръв поглед безжизнено тяло на мъж, завързано за седалката с колани през кръста и раменете. Беше свит, вратът му се извиваше в невъзможен ъгъл. Изглеждаше мъртъв, но Стафърд не смяташе да го оставя, преди да е абсолютно сигурен.

Последните слънчеви отблясъци изтляваха, когато Еди Барне се върна от бивака с екипировката за катерене. Стафърд имаше опит в спускането с ръце от хеликоптери и се отказа от примката и осморките за скално изкачване. Вместо това върза единия край на въжето за голям смърч на върха на клисурата и хвърли всичките 25 метра през ръба. Сложи си ръкавиците, прокара въжето през лявата си ръка, под

мишницата и зад гърба, след това под дясната мишница и дясната ръка и с прост рапел се спусна надолу по склона.

Застана под прав ъгъл на почти отвесната скала, започна да се отблъсква с крака и майсторски да отпуска въжето, докато стигна до нишата, на която се бе подпряла откъснатата и усукана опашка.

Мъжът гледаше право пред себе си, зениците му бяха фиксирани и разширени. Стафърд се приближи, наведе се над тялото и постави пръста на шията му, за да провери за пулс. Не откри сърдечна дейност, пребърка джобовете на сакото и намери портфейл с документи. Прибра го в анорака си, и тъй като не можеше да направи нищо повече, понечи да се изкачи обратно, но точно тогава забеляза голяма найлонова чанта на полицата за багаж над задната седалка. Посегна и откопча кожените предпазни колани, които я държаха, след това дръпна ципа няколко сантиметра, за да види какво има вътре.

Очите му се разшириха от учудване. Сграбчи чантата и я дръпна, след това бързо отстъпи назад, защото опашката се наклони напред и заплаши да се преобърне и полети надолу в клисурата, като го отнесе със себе си.

За по-голяма сигурност той върза края на въжето около кръста си и вдигна очи нагоре, откъдето го гледаше Барне.

— Хвърли и другото въже.

— Изчезвай оттам, Бен. Това нещо ще се преобърне всеки момент.

— Трябва ми още едно въже.

— За какво? Нали е мъртъв?

— Да. Но има един сак, който искам да изтегля.

— Почнал си да се тревожиш за багажа му ли? Остави го на спасителите и се разкарай оттам.

— Просто хвърли въжето.

Барне завърза още едно въже и пусна другия му край в клисурата. Стафърд го хвана и пак се наведе над самолета. Прекара въжето през дръжката на сака, завърза го, отстъпи и го изтегли от купето. Докато издърпваше торбата, опашката изскърца и се заклати.

Той застана на коляно и дръпна ципа изцяло, за да се увери, че не се бе излъгал, после заклати невярващо глава, докато гледаше с какво бе натъпкана догоре. Стана, погледна пак към опашката и видя още две идентични чанти от черен найлон по-навътре на полицата.

— Изтегли чантата горе — извика той на Барне. — И пак хвърли въжето. Има още две.

— Да не си се побъркал?

— Отвори я, като я вдигнеш. Тогава ми задавай въпроси.

Барне издърпа чантата от клисурата и погледна вътре. Изражението му бе огледален образ на Стафърд, когато за първи път видя съдържанието ѝ. Веднага развърза въжето и го хвърли обратно през ръба.

Стафърд посегна към другите две чанти, натъпкани в дъното на полицата. Тялото му от кръста нагоре бе вътре в опашката, докато промушваше въжето през дръжките на торбите и го завързваше. След това отстъпи и се оттегли на безопасно място, преди да започне да дърпа. Чантите с лекота се измъкнаха от полицата, но се заклешиха в облегалката на задната седалка. Стафърд заби пети, задърпа още по-силно и най-накрая успя да ги изтръгне.

Точно преди чантите да напуснат останките от самолета, центърът на тежестта се премести, опашката се заклати и след пронизително скърцане от триенето на метала в скалата се преобърна от нишата. Чантите се измъкнаха от вътрешността, но тежестта им бе достатъчна, за да повлече Стафърд.

Бен пада свободно пет метра, след, това въжето, вързано около кръста му, се изопна, вряза се в плътта му, вдигна се до подмишниците и той рязко спря. От тежестта и инерцията въжето се изплъзна през раменете му и за част от секундата, преди да полети към сигурна смърт сто метра надолу, успя да сграбчи въжето, на което висяха чантите.

Увисна във въздуха и се залюля като махало, след това се блъсна силно в скалистия склон на клисурата. За миг се почувства зашеметен, но успя да се задържи, а Барне започна да го тегли, докато прехвърли крак през ръба на пропастта и изпълзя към спасението.

Стафърд постоя за миг неподвижно, за да се отърси от ефекта на удара, преди да се изкачи до върха на клисурата, където с Барне издърпаха двете чанти.

Опашката на лиърджета бе паднала 15 метра надолу и се бе заклешила между стената на клисурата и една изпъкнала скала с ниски борчета и гъсти храсти. Тялото на мъжа, все още вързано за седалката,

сега бе обърнато нагоре, празните му неவிждащи очи бяха вперени право в Стафърд и Барне, които стояха на ръба и се взираха в него.

В подземието на новото управление на ЦРУ в Лангли, щата Вирджиния, в стая без прозорци на 1700 километра южно от мястото, където на върха на клисурата в канадския девствен лес стояха Стафърд и Барне, един човек ясно си даваше сметка, че нещо се е случило с лиърджет *Ноември 467 Кайло*.

Центърът за борба с наркотиците на ЦРУ имаше няколкостотин служители, сред които тълкуватели на фотографии, политически анализатори, оперативни офицери и техници. Задачата на Центъра беше да събира разузнавателна информация за контрабандата на дрога и прането на парите на международните трафиканти. Чрез сателити и широка мрежа от агенти и информатори на земята се следяха доставките по море, известните и подозрителните въздушни и наземни маршрути, откриваха се лаборатории за производство на наркотици и плантации за отглеждането им. Информацията се предаваше и на други федерални разузнавателни и правораздавателни управления, с които правеха съвместни операции.

Лу Баръс, старши оперативен офицер в Центъра за борба с наркотиците, гледаше как Каръл Фишър — експерт по тълкуване на фотографии в Центъра — проверява координатите на непрекъснато примигващата светлинка от закачения на стената огромен екран с картата на Източна Канада и Североизточните Съединени щати.

Фишър следеше сигнала от малък предавател, скрит в хастара на една от найлоновите черни чанти на борда на лиърджета, правеше го, откакто самолетът излетя от Сейнт Джоунс в Нюфаундленд. Вече беше уверена, че сигналът, е стационарен и че не идва оттам, откъдето трябва.

Баръс ръководеше съвместната акция на ЦРУ и Тайните служби. Неочаквано изкара голям късмет, когато агент под прикритие на службите успя да постави предавател в чантата тази сутрин, при свалянето ѝ от товарен кораб в пристанището на Сейнт Джоунс. Агентът не можа да разбере точно къде ще бъде предадена, само че ще

е някъде в южната част на щата Ню Йорк, откъдето после ще се транспортира по земя.

Тайните служби набързо сформираха екип за следене по въздух и земя, оборудваха го с „Чесна“ с последната дума на техниката за подслушване и проследяване на борда и четири коли, които щяха да следват самолета, и го пратиха да причака стоката близо до границата, на летище Уотъртаун в Ню Йорк. Екипът бе в пълна готовност да реагира веднага щом лиърджетът навлезе във въздушното пространство на САЩ. Но по всичко личеше, че или пилотът бе променил намеренията си, или агентът бе сбъркал.

Баръс се взираше в екрана, в примигващата светлинка, показваща положението на преподавателя.

— Сигурна ли си, че не се движи?

Фишър пак провери координатите.

— Напълно. Системата е нагласена така, че да показва положението на всеки 100 километра до влизането в Щатите, затова отначало не забелязах. Но при по-фина настройка мога да следя преместването на самолета с всеки половин километър.

Адам Уелш, шефът на Центъра за борба с наркотиците влезе в командната зала веднага след завръщането си от стратегическа среща в Белия дом с новия президентски съветник по въпросите на наркотрафика, директора на ФБР и шефа на прокуратурата. Баръс го информира набързо за ситуацията. Уелш не каза нищо, само се взираше в екрана, после се извърна към Баръс.

— Защо не ми е съобщено, че на борда е поставен преподавател?

— И ние го научихме от Тайните служби само преди няколко часа. Не исках да прекъсвам срещата ви.

Уелш само кимна и внимателно загледа как Фишър въвежда команди от клавиатурата на компютъра си. Електронната карта на стената се настрои по-фино и показва увеличения план на област, намираща се на 700 километра северно от град Квебек. Сигналят от вътрешността на чантата се отразяваше в сателит и се връщаше в Центъра за борба с наркотиците. Беше ясно, че не се движи, а е спрял в обширните пусти територии с гори и езера.

Фишър погледна часовника си.

— От четирийсет минути излъчва стабилен сигнал от това място. Уелш разгледа картата.

— Наоколо няма летище.

— Не, господине. Или самолетът е свален, или са изхвърлили чантата.

— И защо ще я хвърлят насред пустошта?

— Малко вероятно е да е така. Наоколо няма пътища. Мястото е много отдалечено. А и меко казано, е трудно да отвориш вратата на лиърджет по време на полет, да не говорим за затварянето.

Уелш загрижено се взираше в картата.

— Проверете международните честоти за извънредни ситуации. Ако са се разбили, сателитът за издирване ще е уловил сигнала от предавателя за бедствия.

— Вече проверих — каза Фишър. — Няма сигнал за катастрофа от територията на Канада. Кое не значи, че не са се разбили. Възможно е предавателят за бедствия да е счупен при удара или просто да се е повредил.

— Тогава имаме достатъчно време да стигнем дотам преди канадските спасителни служби.

— Ако те изобщо отидат дотам.

— Какви ги приказваш?

— Подслушвах въздушните диспечери от кулата в Торонто. За последен път влязоха в контакт с лиърджета, преди от борда да изключат следящото устройство. Точно тогава смениха курса и очевидно слязоха под радарното покритие. Стана ето тук. — И Фишър показа с лазерна светлина гъстия лес на север от примигващата светлинка. — На около петдесет километра северно от сегашното положение на самолета. Дори и канадците да са установили местонахождението му, ще видят зор, докато стигнат дотам. Ако търсят в грешната посока — петдесет километра от мястото на катастрофата — никога няма да ги намерят.

— С каква точност предавателят показва координатите?

— При статично положение? С точност до няколко метра.

По изражението на Уелш ясно личеше, че е разтревожен.

— Искам по-подробен оглед — каза той на Баръс. — Преместете сателита в удобна позиция веднага щом стане възможно.

— Ще отнеме около час.

— Действайте. И веднага щом имате резултати, уведомете ме.

В Центъра за управление на сателитите в Сънивейл, Калифорния, дежурният техник получи пълномощните кодове от Центъра за борба с наркотиците и завъртя стола си към командното табло вляво. Премести множество лостчета, след това се обърна пак към компютъра си и въведе командите, с които се включваше в системата.

На стенния екран над него се задвижиха с различна скорост и траектория няколко светлинки, които описваха орбитите и наземните сенки на осемте разузнавателни сателита на ЦРУ. Техникът въведе още команди и започна електронния диалог с един от спътниците. Изпращаше му серия кодирани цифрови команди, на които той веднага реагираше посредством бордовите компютри, управляващи движението му, и датчиците, отчитащи височината.

В студения, тъмен и безмълвен космос, на 5 хиляди километра от земната повърхност, дългият 20 метра и широк 3 метра черен цилиндър, носещ се в пространството над Южния Атлантически океан, запали реактивния си двигател, смени орбитата и започна наземното следене.

8

Откак слънцето залезе, температурата бе паднала с 20 градуса. Бен Стафърд и Еди Барне седяха край лагерния огън със закопчани догоре анораци и се взираха в пламъците, които танцуваха под нощния бриз, идващ от езерото. Големите черни найлонови чанти, извадени от самолета, бяха до тях — отворени и празни. Парите, 20 милиона долара — 400 пачки по 50 хиляди в 100-доларови банкноти, завити в прозрачен найлон, бяха наредени под навеса, вързан за дърветата от страни на бивака.

След дългото мълчание Барне проговори пръв:

— Предлагам да ги задържим.

— Забрави, Еди. Помечтахме си, но нищо няма да излезе.

— Каж ми една причина.

— Ето ти най-важната: не са наши. Утре канадците ще намерят разбития самолет, ще уведомят семействата на жертвите и собствениците на парите ще си ги потърсят.

— Да, помислих и за това. И знаеш ли какво? Никой няма да ги потърси.

— И защо не?

— Кой мъкне толкова пари в брой в частен самолет?

Стафърд не отговори.

— Прекрасно знаеш кой. Наркотрафикантите, или хората, които им перат парите. А те не могат да си признаят, че са техни, защото няма как законно да си ги изискат.

— Логично обяснение.

— Единственото. Двайсет милиона в стотачки. Завити в целофан. Натъпкани в найлонови чанти. Никоя банка не транспортира така парите си.

— Няма значение. Не ни трябва подобни неприятности. Когато утре пилотът дойде да ни прибере, ще го заведем на мястото на катастрофата и ще го накараме да се обади по радиостанцията на

канадските власти. Ще предадем парите заедно с портфейла на загиналия. И край.

— Хей, Бен! Това е „американската мечта“. Големият удар. Спечелването на лотарията. Всичко е в ръцете ни. И дори не е незаконно... Е, поне ние не сме извършили никакво престъпление. Просто ни падна в скута, буквално така стана. И вътрешното чувство ми подсказва да не съобщаваме на властите, те никога няма да разберат, че парите са били на борда. А трафикантите ще решат, че са изгорели в катастрофата, или че канадците са ги взели и чакат да се появят, за да ги арестуват. И в двата случая можем да ги вземем с нас в Щатите и да си живеем живота.

Барне млъкна и погледна настойчиво Стафърд.

— Ти си ми приятел. Държа на теб, партньоре. Не ми отказвай. Няма да е честно.

— Ние не сме крадци, Еди. Нарушавали сме само закона за движение по пътищата. Никой от нас досега не е крал.

— И сега няма да откраднем. Намерихме парите. Има разлика.

— Това е просто семантика. Ако не са наши и ги вземем, това е кражба. И колкото и безобидно да ни изглежда сега, ще предизвика такива събития, каквито не можем и да предположим. Цял живот ще се оглеждаме.

— Може би да, а може би — не. Но за десет милиона на човек — според мен рискът си струва. Философията е много проста и напълно пасва на ситуацията. Ако смяташ да престъпиш границата и да направиш нещо незаконно, направи го само веднъж, и то както трябва, така че да промениш живота си и да не ти се налага да го правиш пак. След това се измъкни и не се забърквай повече. Точно такъв шанс ни се предоставя сега. — Барне се ухили лукаво. — Който не рискува, той не печели.

Стафърд се усмихна, спомняйки си последния път, когато Барне му каза това — преди осем години в Иракската пустиня по време на Войната в Залива.

Приятелството между двамата не беше като онова между повечето мъже, което се крепеше на общата работа и спортуването през уикенда. Техните отношения бяха калени в битки. Събираше ги дълбока емоционална връзка на хора, гледали заедно смъртта в очите, спасявали взаимно живота си. Тази първична връзка беше по-силна

дори от близостта между членовете на едно семейство, между двама братя, баща и син, съпруг и съпруга.

Бяха прекарвали заедно осем години в „Делта Форс“ — елитните антитерористични части на американските военновъздушни сили. Заедно бяха преминали селекцията и обучението, бяха служили в една и съща ескадрила и участвали заедно в строго секретни мисии по целия свят, за които пресата не знаеше нищо, а и вероятно никога нямаше да научи.

По време на войната екипът им трябваше да премине тайно зад фронтната линия, да се крие през деня, да се промъква през пустинята през нощта в тежковъоръжени военни джипове и камуфлажни мотоциклети с мощни заглушители. Извършваха дръзки и светкавични нападения над вражеските командни и контролни центрове и складове. Откриха и разрушиха площадките за изстрелване на ракетите „Скъд“ и така лишиха иракчаните от единственото им ефективно оръжие.

И двамата напуснаха армията малко след края на войната, и оттогава поеха по различни пътища, а обстоятелствата сякаш се бяха наговорили да ги държат далеч един от друг. Но нищо — нито времето, нито разстоянието — не можеше да разруши приятелството им. През последната седмица то бе скрепено още по-силно.

И двамата дълбоко си вярваха и се уважаваха, по време на службата им в „Делта Форс“ добре бяха опознали силните и слабите страни на другия. Барне беше стабилен човек, на когото можеше да се разчита в напрегнати ситуации, но беше импулсивен и избухлив, и на Стафърд неведнъж му се бе налагало да го укротява. Но имаше безпогрешни инстинкти, и откакто се познаваха, никога не бе разочаровал партньора си. Силата на Стафърд беше в педантичното планиране и прецизното изпълнение на целите на мисията. Най-голямата му слабост беше, че прекалено много мисли, когато трябва да се действа светкавично и решително. В такива случаи импулсивността на Барне възстановяваше необходимия баланс.

Бен обмисли всичко това, докато наблюдаваше как Еди става от лагерния огън, отива до езерото и се връща с две изстудени кутии бира. Даде му едната, седна до него и заговори с доводите на разума:

— Нека го разгледаме от по-непосредствен и личен ъгъл и да забравим за малко морала. Става ли? Само ме чуй.

Стафърд кимна в знак на съгласие.

— За какво си говорехме снощи край огъня, а? Колко е скапан животът ни, нали? Че изглежда, най-хубавото ни време вече е преминало. Жена ти умря, дъщеря ти е в частна клиника, може би ще остане там до края на живота си. Надявам се да не е така. Но както и ти каза — всичко е възможно. Осигуровката е изтекла, струва ти по осемдесет и пет хиляди на година да я държиш там и се скъсваш от работа, за да плащаш сметките, на които краят им не се вижда.

— Не се оплаквам.

— Издирваш хора, престъпили съдебните гаранции. Независим ловец, който гони избягали от правосъдието. Доходите ти не са гарантирани. Ами ако се закучи и шест месеца не можеш да намериш лошите момчета? Няма да получиш нищо, нали?

— Ще се справя.

— Не е въпросът да се справяме, партньоре. Виж ме. Не мога да намеря достатъчно глупава жена, която да е съгласна да се омъжи за мен. Отложеното удоволствие никога не е било стихията ми, затова съм затънал в дългове до уши. Заврял съм се на някаква държавна работа без никаква перспектива и всеки ден откачам по малко от бюрократичното малоумие. Понякога си мисля, че съвсем ще изгубя контрол и тогава ще изтребя целия офис.

— Всички имат проблеми, Еди.

— А разрешението на нашите е в ръцете ни. — Той посочи с пръст към купчината пари в началото на гората.

Стафърд се загледа в огъня и нищо не каза. Пред очите му изникна Ани — единайсетгодишната му дъщеря, и той изпита силна тъга. Цяла седмица не бе я виждал, а никога не се бе отделял от нея за толкова дълго след ужасния инцидент отпреди година и половина, затова му липсваше и се тревожеше за нея. Но от четири години не беше взимал отпуск и в името на собственото си здраве имаше нужда да откъдне със стар приятел и да остави проблемите зад себе си, дори и само временно. Не проговори, докато допи бирата си, след това се обърна с лице към Барне и кимна към пачките:

— Тук има около сто килограма банкноти. Да не мислиш, че ако ги вземем, пилотът няма да се усъмни?

Еди се ухили:

— Е, най-накрая проговори.

— Не съм казал, че искам да ги задържим. Но да поговорим как бихме могли да ги вземем.

— Добре. Сто килограма банкноти. Не можем да ги оставим в чантите, защото пилотът знае, че не сме дошли с тях.

Стафърд помисли за момент.

— Може да вземем две, ще се съберат в кануто. Ще ги увием с тентата и ще я завържем. Ако сами ги натоварим в багажника, той няма да забележи разликата в тежестта.

— Точно така. Ами третата чанта?

— Разполагаме с раниците си, саковете на палатката и спалните чували, както и с останалите вещи, които донесохме. Ще се съберат в тях.

— А какво ще правим с дрехите и принадлежностите за лагеруване?

— Ще ги сложим в празната чанта, ще завържем за нея камъни и ще я потопим в езерото. Каквото остане, ще го заровим в гората.

— Ами ако пилотът забележи опашката на лиърджета, когато идва да ни вземе? Веднага ще се обади по радиостанцията. Тогава няма да ни пуснат да мръднем, докато не пристигнат спасителните екипи и не ни разпитат.

— Възможно е да не я забележи. Катастрофата стана на около километър северозападно отгук. Когато ни докара, се приближи направо от юг. Ако и сега направи същото, няма да прелети над клисурата.

— Ами ако спасителните отряди долетят преди него?

— Не мисля, че трябва да се тревожим за това. Сигурно ще се организират чак в късната сутрин, а ние казахме на пилота да дойде при изгрев-слънце, защото ни чака дълъг път до дома.

Барне разбърка огъня с пръчка и се загледа в дъжда от искри, който се спусна в тъмното, докато той опитваше да се сети какво още трябва да предвидят.

— Знаеш ли, ако не кажем на пилота за катастрофата, когато научи за нея, той ще се зачуди защо не сме споменали нещо.

Стафърд кимна в знак на съгласие:

— Имам сравнително достоверно обяснение за това.

— Какво? Седем дни не сме изтрезнели и сме решили, че е гръмотевична буря?

— Езерото е доста голямо. Има над сто километра брегова ивица, ако се броят всички заливи, поточета и вирчета. Може да сме били на другия край и да сме ловили риба в някой вир, да сме се катерили по скалите или да сме били на поход на километри оттук. Чули сме експлозия, но сме решили, че някой самолет е преминал свръхзвуковата граница, и повече не сме се замислили.

— Звучи приемливо.

Стафърд стана и отиде до брега. Барне го последва.

— Знаеш ли какво, Еди, вдигането на парите оттук е най-малкият ни проблем.

— Така, ли? И за какво друго трябва да се тревожим?

— Как ще ги харчим.

— Довери ми се за това, партньоре. Няма да имам никакви проблеми с харченето.

— А мен точно това ме притеснява. Не можем да си позволим да привличаме внимание, докато не видим как ще се развият нещата. Помня как харчеше, докато бяхме в „Делта“. Не изкарваше от заплата до заплата, без да посетиш заложените къщи. И имаше дългове към половината магазини във Фействил.

— Ако се наложи, мога да бъда дискретен.

— Я стига, говориш с мен! Ти дори не знаеш значението на тази дума. Набий си го в главата: не можеш изведнъж да започнеш да пръскаш пари.

— Защо не? Парите не оставят следи.

— Даже по-лошо. Ако похарчиш над десет хиляди долара наведнъж, например си купиш кола, търговецът трябва да докладва на данъчните. Същото става и ако сложиш на депозит голяма сума в банката, по закон са длъжни да съобщят. Така, че ще трябва да скрием парите, докато не измисля как да ги изперем и да си ги върнем като законни приходи.

— Знаеш ли как да го направиш?

— Имам много добра идея. Преди две години хванах един избягал под гаранция в Мексико. Инвестиционен banker от Уолстрийт, специалист по покупките и сливането на фирми. Преди Комисията по ценните книжа да се усети, той успя да изпере петдесет милиона чрез офшорни банки на Карибите и няколко задгранични фирми, които сам основа.

— Но го хванаха, нали?

— Хванаха го за издаване на вътрешна информация, не за пране на пари.

— И той ти каза как е изпрал парите?

— Да. Отне ми три дни да го доведе обратно от планината, където се криеше. Беше от приказливите. Всъщност беше свестен. Мислех да го пусна, но беше нарушил гаранция от два милиона долара, а на мен бяха обещали шестстотин хиляди, ако го доведе. Не се случва често.

— И колко време ще ни трябва да ги изперем?

— Не съм сигурен. Може би месец, може би повече, преди всичко да е готово. Първото нещо, което ще направя, като се върна, е да проверя и да разбера кой е загиналият. Според документите се казва Джефри Рамзи и е от Ню Йорк. Имам приятел там, детектив в разузнаването, той ще го провери. Ако е свързан с организираната престъпност или с някой крупен наркотрафикант, все ще имат нещо за него.

— И няма да мога да харча веднага?

— Само че трябва да внимаваш. Може да купуваш пощенски записи или пътнически чекове за няколкостотин долара наведнъж, но никога от едно и също място. Ако искаш нещо скъпо, прибави и няколкостотин в брой, а останалото плати в записи и чекове. Но се придържай към минимума, докато не се уреди всичко.

Барне се усмихна широко.

— Значи ще го направим, така ли? Ще вземем парите?

— Отдавна сме приятели, Еди. Ти си прав. Кой съм аз, че да ти отнемам този шанс? Но все пак мисля, че не е редно, и че рискуваме да ни хванат, но ако парите са от дрога, имаме голям шанс да се измъкнем.

— Вземаш правилно решение, партньоре. Бъди сигурен.

Стафърд се върна до началото на гората и взе фенерче от палатката. След това извади две сгъваеми лопати от раниците и подаде едната на Барне.

— Трябва да отхвърлим малко работа преди изгрев-слънце, затова да се захващаме.

— Няма проблеми. И бездруго няма да заспя тази вечер...

Докато вървяха през огряната от луната гора зад палатката, Барне започна тихо да се смее, сякаш на себе си.

— Какво ти е толкова смешно?

— Последното ми гадже. Вечерта, преди да тръгна насам, отидох да я взема от апартамента ѝ. Тя отвори вратата с камшик в едната ръка и белезници в другата, носеше само жартиери и кожена маска с цип на устата. Не знам защо привличам само откачалки.

Стафърд се засмя. Барне винаги успяваше да го развесели.

— И ти си тръгна, така ли?

— Какво? Да не си се побъркал? Искаш ли да ми видиш белезите?

9

От Центъра за управление на сателитите в Сънивейл, Калифорния, бяха свалили разузнавателните спътници от височина 450 на 220 километра над земята, за да получат детайлна картина от целевата зона. След приближаването до горите на Квебек контролът над камерите се пое от Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ Седнала пред командното табло, Каръл Фишър зорко наблюдаваше часовника в горния десен ъгъл на монитора.

Десет секунди до изпълнение на командата — съобщи тя на Адам Уелш, шефа на Центъра. Той стоеше зад нея заедно с Лу Баръс, ръководителя на мисията. Дватама наблюдаваха 40-инчовия монитор, върху който щеше да се появи картината. — Четири, три, две, едно — кажи „зеле“, тъпако.

На 220 километра над пустата гора бордовите микропроцесори на спътника моментално разкодираха поредицата команди от компютъра на Центъра, включени в операционната им система. Щитът от специална сплав в долната част се плъзна навътре и откри огромното зорко електромеханично око, което бързо фокусира земята под себе си.

Последното поколение шпионски сателити, за разлика от предшествениците си, не правеха бърза поредица статични снимки, а филмираха обекта почти като видеокамера и предаваха образа на земята, където той се разглеждаше в реално време и едновременно с това се записваше на лента за по-нататъшен анализ.

Нетрепващото око можеше да различи петсантиметрови предмети и да ги изобрази триизмерно с невероятна яснота, различителната способност беше достатъчна, за да се прочете името на пощенска кутия на някой селски път или заглавието на вестник в ъгъла на манхатънска улица. Нощта се превръщаше в ден от специалната оптика, която проникваше през тъмнината, и от термичен обектив, който улавяше топлинните характеристики на предметите на земята.

Термичният обектив имаше способността да различава топлинни разлики от два градуса и очертаваше невидимите за окото излъчвания на всичко, което влизаше в контакт с околната среда, без значение дали бе скрито под дърветата или храстите, като го изобразяваше в сиво-бели сенки — в зависимост от интензивността на излъчваната топлина.

Фишър, специалистка по анализ на снимките, се усмихна, докато разглеждаше първия видеообраз, появил се на големия монитор. Кристалночистата хладна дълбока септемврийска нощ създаваше идеални условия на спътника да демонстрира чудесата, на които бе способен, и тя скоро забеляза първото интересуващо ги място. Въведе команди за настройване на камерата на по-едър план, след това спря лазерната показалка на цилиндричен бял предмет, който се открояваше зловещо сред тъмносивата гама на картината.

— Това вероятно е мястото на катастрофата на дъното на клисурата — каза тя на Уелш. — Изглежда, е останал само корпусът, а опашката е откъсната. Все още е горещ. Сигурно е имало експлозия и пожар след удара.

Уелш гледаше като омагьосан. Беше на петдесет и три години, достатъчно възрастен, за да помни първите примитивни разузнавателни сателити и да види как се превръщат в апаратурата, с която разполагаха днес, но гигантският скок на технологиите не преставаше да го учудва.

Фишър продължи да анализира картината пред себе си.

— Това определено е мястото на катастрофата. Ето я и опашката, подпряна на една ниша по средата на склона. Сигурно се е откъснала при удара.

Опитното ѝ око забеляза нещо в зейналата дупка на опашката и пръстите ѝ бързо затанцуваха по компютърната клавиатура. Спътниковата камера веднага реагира и увеличи максимално плана. Оказа се човек, който сякаш се бе подготвил за пътуване с влакче на ужасите.

— На задната седалка има завързано тяло. Няма топлинно излъчване, вероятно смъртта е настъпила при удара.

Тя въведе друга команда и камерата показа по-общ план на района, а спътникът се извърна от клисурата към езерото. Погледът на Фишър веднага бе привлечен от две светлосиви очертания на

появилата се в обектива малка полянка. Те излъчваха далеч по-малко топлина от самолета, но термичният обектив точно определи формата и размерите им.

— А това какво е?

Уелш се наведе по-близо до монитора.

— Какво е това?

— Двама души. Товарят нещо в малка лодка. Кану.

Уелш се взря в призрачните образи, които се движеха по бреговата ивица.

— Оцелели?

— Пълна заблуда е да си мислим, че някой може да оцелее при такава катастрофа.

— Тогава кои са? Канадските спасители не може да са се добрали дотам толкова бързо.

— Не, господине. Едва ли.

Фишър използва показалката, за да привлече вниманието им към откритата тревиста площ на брега.

— На полянката зад тях има палатка и лагерен огън. Това са двама туристи. При следващото обхождане ще дам по-едър план.

Някакво предчувствие накара Фишър да погледне към екрана на стената с картата на Северен Квебек, която бе използвала по-рано, за да следи предавателя на борда на лиърджета. Челото ѝ се свъси, докато въвеждаше командите на контролното табло, които трябваше да сменят топографската карта и да покажат само района около мястото на катастрофата, след това отново погледна към мигащата светлинка на екрана.

— Чантата с предавателя е преместена на около километър от първоначалното ѝ положение. Сега е на петдесет метра от брега. Вероятно на дъното на езерото.

Уелш погледна към светлинката, след това отново се съсредоточи върху монитора.

— И какво, по дяволите, търси там?

— Искате ли една аналитична хипотеза? Тези двамата са намерили катастрофиралия самолет и парите.

Уелш не откъсваше очи от призрачните образи, които камерата следеше.

— Тогава какво прави чантата с преподавателя на дъното на езерото?

Фишър сви рамене:

— Ще трябва да разбере.

— И как са стигнали тези двамата дотам? С кануто?

— Невъзможно е. В езерото не се вливат плавателни реки. Само малки потоци. Няма и пътища, а най-близкият град е на повече от триста километра. Сигурно е, че не са стигнали дотам с кануто на гръб. Някой трябва да ги е закарал със самолет, който може да каца на вода.

— Мъже ли са или жени?

— И двамата са високи около метър и осемдесет, плюс-минус няколко сантиметра. Широки рамене. Според мен са мъже, а ако са жени — значи са много едри.

Минута и осемнайсет секунди след като спътникът пристигна над района, завърши първият му обход. Фишър въведе нови команди и камерата се изключи, а щитът покри отново свръхсложната оптика.

— Кажете на хората от Сънвейл да държат сателита на сегашната му орбита — каза Уелш на Фишър. — И искам камерата да се включва при всеки обход... Какво е това?

— Осемдесет и девет минути. Толкова са му необходими, за да обиколи Земята. При сегашната му орбита, давам му още два обхода от различни ъгли, после ще се върне на същото място след двайсет и четири часа.

Уелш се замисли и каза:

— Кажете на Сънвейл да преместят още един сателит, който да следи района още от изгрев-слънце утре. — После се обърна към Баръс: — Накарай някого от офиса ни в Отава да провери всички пилоти за частни превози в района. Открий кой от тях е превозил тези хора до езерото, кои са и кога трябва да ги вземе обратно. И кажете на хората ни да не вдигат много шум. Не искам канадците да разберат, че се интересуваме.

— Няма ли да е по-добре да пратим екип по изгрев-слънце и да вземем парите от туристите? След като преподавателят за бедствия на лиърджета не работи, няма защо да се безпокоим, че канадските спасители ще пристигнат преди нас.

— Не — каза само Уелш, като се направи, че не забелязва въпросителния поглед на Баръс.

— Ами Тайните служби?

— Какво за тях?

— Операцията е съвместна. Споразумяхме се да ги държим в течение.

— Аз решавам какво и кога да кажем на Тайните служби. Засега ще им съобщя, че имаме причина да смятаме, че самолетът се е разбил, но нито дума за това, което видяхме чрез спътника.

Баръс отстъпи и кимна в знак на съгласие, а Уелш излезе от командната зала. Предната седмица, когато агент на ЦРУ от Холандия докладва, че парите са тръгнали от Ротердам с товарен кораб и пътуват към Сейнт Джоунс в Нюфаундленд, Баръс веднага информира Тайните служби. Уелш побесня и му нареди да иска разрешение от него, преди да казва нещо на службите или на когото и да било друго.

Баръс не одобряваше, че държат Тайните служби в неведение. Но тъй като Уелш беше шеф на Центъра за борба с наркотиците, той носеше отговорност, припомни си, докато излизаше от командната зала, за да се обади на офиса в Отава.

10

Уелш и Баръс си тръгнаха, Фишър остана да дежури до осем сутринта, затвори вратата и се настани удобно, за да се заеме с тази част от работата си, която най-много обичаше: да разнищва все още неоткритите тайни, които сателитът беше запечатал. Меката светлина на мониторите и екраните осветяваше командната зала. Тя включи стерео компактдиска на бюрото си, сложи в него любимия си албум „Стари, но златни“ и започна да поклаща рамене под ритъма на „Среднощен час“ на Уилсън Пикет, докато пренавиваше лентата.

Пусна записа много пъти, търсеше нещо, което е убягнало от вниманието ѝ по време на предаването в реално време, накрая натисна пауза и се концентрира върху двамата мъже на брега на езерото. Връща и превърта напред лентата четири пъти, докато намери кадъра, който най-ясно показваше какво товареха в кануто.

След това хвана мишката на компютъра, която на екрана се изобразяваше като малко телескопче, и я нагласи точно върху предмета, който единият от мъжете носеше. С всяко кликване на левия бутон на мишката участъкът под маркера се увеличаваше и тя бързо достигна до 20 пъти уголемяване. Сега вече ясно виждаше, че предметът беше около 1,5 дълъг и 1 метър в диаметър и че мъжът го носеше за дръжка на горната част.

Фишър забеляза, че предмет със същите размери и форма вече беше натоварен в кануто. От информацията на агента под прикритие на Тайните служби знаеше, че парите се транспортират в три черни найлонови чанти, и беше почти сигурна, че пред очите ѝ бяха две от тях. Но защо третата, в която бе скрит предавателят, лежеше на дъното на езерото?

Почуди се върху този въпрос, докато връщаше увеличения участък в предишното му положение и разглеждаше останалата част от картината. Погледът ѝ бе привлечен от нещо в гората точно зад палатката и тя пак стопира кадъра. Под дебел балдахин от есенни листа и клони на вечнозелени дървета термичният обектив се бе

натъкнал на избледняващата топлина на следи от стъпки, които водеха по покрита с дърва пътека далеч от езерото. Фишър изчисли, че са оставени час преди обхода на сателита.

Проследи стъпките до края на пътеката — до нещо, приличащо на яма, в рядък участък от гората на 50 метра от палатката. Отново увеличи картината докрай и се оказа, че ямата е прясно изкопана дупка с малки купчинки пръст наоколо. Дърветата бяха надалеч едно от друго, а короните им — достатъчно рехави, за да забележи два неидентифицирани предмета в близост до дупката. С помощта на компютърната оптика тя изчисти образа, нагласи контраста, яркостта и фокуса и пред очите ѝ се появиха две сгъваеми лопати с все още затоплени от ръцете на мъжете дръжки. Чак сега Фишър разбра какво правеха двамата.

Спомни си и още нещо, което бе забелязала по време на предаването в реално време, върна лентата и спря на кадъра, който най-добре показваше палатковия лагер. Увеличи раниците и торбите с екипировката, наредени на земята в близост до палатката. Нямаше никакво съмнение, че в тях бяха парите от чантата с предавателя, а част от предишното съдържание на раниците и торбите бе сложено в сака на дъното на езерото, останалата част — в дупката в гората.

Вниманието ѝ рязко бе привлечено от малка червена светлинка, примигваща в десния ъгъл на контролното табло. Часовникът отброяваше времето и предупреждаваше, че след 60 секунди сателитът отново ще премине над обекта. Извади лентата със записа от първия обход и сложи друга, след това нагласи апаратурата на запис и се подготви да изпрати командата за отварянето на обектива.

11

След като разбута огъня и добави достатъчно дърва, за да гори цяла нощ, Бен Стафърд се мушна в спалния си чувал на безопасно разстояние от пламъците, но достатъчно близо, за да му е топло.

В главата на Еди Барне се въртяха поршетата, костюми „Армани“ и манекенки и той беше прекалено напрегнат, за да заспи. Седеше на брега на езерото, пиеше бира и се взираше в ярките звезди на ясното небе. Без оптичeskото изкривяване от смога и мръсотията и не засенчвани от светлините на цивилизацията, небесата искряха така, както ги бе виждал само веднъж — дълбоко в Иракската пустиня преди осем години, но тогава нямаше нито време, нито настроение да им се наслаждава.

Беше изпразнил вече шест бири съвсем сам и по лицето му се бе разтегнала глупава усмивка. Обърна се към огъня и извика на Стафърд:

— Сладки сънища, партньоре. Богати сме, вече нищо няма да е същото.

— Щом казваш. — Бен се обърна в спалния си чувал и го придърпа към брадичката си, за да се предпази от студения нощен въздух, температурата бе паднала под нулата.

Парите му изглеждаха нереални. Не вярваше, че планът им ще успее. Никога не бе имал толкова късмет. Но доводите на Барне и предчувствието му подсказваха друго, не виждаше нищо лошо да почака и да види как ще се развият нещата. Винаги можеха да върнат сумата.

Стафърд затвори очи и остави мислите си да се реят назад, към по-щастливите времена. За него парите никога не бяха представлявали мярка за благополучие в живота и дълбоко в сърцето си знаеше, че би дал всичките пари на света, душата си дори, само да можеше да върне времето преди инцидента, когато жена му беше жива и дъщеря му беше здрава и безгрижна, радостта на дните му.

На 220 километра над лагера им, безшумен и незабележим сред черната пустош на космоса, разузнавателният спътник се плъзгаше през нощното небе и безстрастно запечатваше всичко, което му се изпречи, а след това го предаваше на земята, в командната зала на Центъра за борба с наркотиците.

Каръл Фишър видя „кадърът“ да се появява и насочи вниманието си изключително върху гората зад палатката. Увеличи плана и видя, че дупката е запълнена и покрита с нападали листа. След това се върна на по-общ план, за да разгледа целия лагер. Палатката я нямаше, чантите в кануто вече бяха покрити с брезент, а на брега лежаха две въдици и кутии с рибарски принадлежности. По всичко личеше, че туристите се канеха да си тръгнат на сутринта.

Ясно видя как единият от мъжете се мятеше в спалния чувал, а другият седеше до водата и гледаше звездите, като без да знае, се взираше право в камерата на сателита, прелитащ в небето над него. Условиата бяха толкова благоприятни, че Фишър дори забеляза как нощният бриз подухна в есенните листа и разпали огъня.

Поклати развеселено глава пред внимателно обмисления им план. Дълбоко в себе си ги съжаляваше, защото мечтите им за луксозен живот щяха да се разпаднат така неочаквано и бързо, както се бяха материализирали. И никога нямаше да разберат колко близо са били до постигането на целта си, помисли си тя, когато наближи краят на втория обход на сателита.

Имаха късмета на новаците, защото, без да знаят, се бяха отървали от чантата, която позволяваше да бъдат намерени навсякъде, където отнесяха парите. И както системата за извънредни положения в самолета не работеше, ако и преподавателят в чантата се бе повредил и спрял да излъчва, никой нямаше да знае къде е катастрофирал самолетът. Но късметът им не бе проработил докрай, сега оставаше само да ги идентифицират и да вземат парите, което беше относително лесно.

— Сладки сънища, момчета — прошепна тя, когато те изчезнаха от погледа ѝ вдясно на екрана. — Така е и при мишките, и при хората.

12

В неподвижния сумрак на зората от езерото се издигна есенна мъгла и се понесе към гората. Стафърд и Барне бяха измръзнали до кости, и в ледения въздух от устите им се носеше пара, докато сгъваха спалните си чували и ги връзваха за капаците на раниците си. Облякоха си анорациите, за да се предпазят от острия и влажен студ, и изгасиха и последните, тлеещи въглени в огъня, след това прегледаха още веднъж участъка, за да са сигурни, че го оставят, както са го намерили без никакъв боклук.

Само час по-късно денят блесна ярък и кристалночист, зад далечните хълмове просветнаха първите слънчеви лъчи. Стафърд проверяваше ремъците на брезента върху кануто, когато чу ниско бръмчене на самолет. Обърна се по посока на звука и огледа небето, като почти очакваше да види спасителен самолет. Само че, верен на обещанието си, техният пилот пристигаше по график, а минути по-късно старата машина „Бийч 18“ се показва на хоризонта. Насочи се право към тях от юг, летеше твърде далеч от клисурата, в която бе станала катастрофата.

Барне се обърна към Стафърд и намигна:

— Дотук добре, партньоре.

Стояха на брега и гледаха как пилотът докосна водата със ските на самолета, даде газ и се насочи към брега. Когато изключи двигателите, те вдигнаха кануто и нагазиха в плитчините.

Марсел Друсар — висок строен мъж в плетена вълнена блуза и избелели джинси изскочи от кабината, стъпи на едната от ските и се засмя жизнерадостно, а от усмивката по обветреното му лице се появиха още повече бръчки.

— Дайте да ви помогна. — Говореше със силен канадско френски акцент.

— Ще се справим и сами — отвърна Стафърд и вдигна кануто заедно с Барне, за да го постави на багажника под корпуса.

Друсар се приближи и върза багажа с предпазни колани, за да не падне по време на полета, след това тръгна към раниците и торбите с екипировката, наредени на брега. Стафърд му махна да се връща и двамата с Барне вдигнаха раниците на рамо и си разделиха останалия багаж, след това понесоха всичко към самолета и го натовариха вътре, преди Друсар да има възможност да забележи странните издутини и тежестта им.

Петнайсет минути след пристигането на самолета вече летяха във въздуха. Стафърд седеше на мястото на помощник-пилота, защото искаше, като излитат, да разбере какво точно е видял Друсар. Докато набираха височина, се взираше към земята и с облекчение установи, че няма вятър, който да промени посоката на излитането, и Друсар трябваше просто да повтори маршрута от кацането, само че в обратна посока. Клисурата беше само на километър вдясно от тях, но гъстата гора от високи вечнозелени дървета напълно я скриваше от погледа им.

Стафърд погледна часовника си. Беше шест и четиридесет и пет. След деветнайсет минути щяха да са в Чибугамау — малкото градче на границата на девствената гора, където беше оставил колата си. Имаха шест часа път до американската граница и още пет часа до Чадс Форд, Пенсилвания, и той изчисли, че до осем часа вечерта ще са си вкъщи. Помисли си, че ще е прекалено късно да посети Ани в болницата, но щеше да отиде при нея веднага щом стане на следващата сутрин. Погледна през рамо към Барне, който вдигна вежди и му се ухили глуповато.

Вторият разузнавателен сателит, който от Сънивейл бе преместен над мястото на катастрофата, започваше първия си обход, когато Друсар се изтегляше от брега. Камерата записваше под остър неясен ъгъл, но Каръл Фишър успя да увеличи картината и да различи регистрационния номер на опашката, докато самолетът излиташе.

Записа номера на лист хартия, който постави при снимките, които беше принтирала от избраните кадри на лентата, записана от първия сателит: близки планове на чантите в кануто, изкопаната в гората дупка, раниците и торбите, в които беше сигурна, че сега са скрити парите от чантата на дъното на езерото.

Адам Уелш и Лу Баръс влязоха в контролната зала в седем и половина. Фишър даде и на двамата копия от снимките, показва им лентата с излитащия самолет — амфибия, след това набързо ги осведоми какво бе разбрала и какво подозираше.

— Ще изпратя номера на самолета в Отава — каза Баръс и веднага излезе от командната зала, за да се обади в офиса на ЦРУ в канадската столица.

— Колко време още искате наблюдение на мястото на катастрофата? — попита Фишър Уелш.

— Кажи на хората в Сънивейл веднага щом са готови, да върнат сателитите в първоначалните им орбити. Имаме това, което ни трябва.

13

В три часа предната нощ Тони Китлан и Питър Маркърс се почувстваха прекалено уморени, за да продължат да карат, и затова решиха да преспят в мотел в градчето Миниуаки, на малката рекичка Жатино в Квебек. На следващата сутрин изгубиха цял час да чакат един пилот на местните докове, който пристигна няколко минути преди осем, за да им каже, че самолетът му е на поправка. Все пак той потвърди, че единственият начин да се стигне до мястото, което бяха заградили на картата, беше или ако вървят 300 километра пеша през много тежък терен, или ако хванат самолет, и че туристите, които ходят дотам, обикновено наемат самолет от Чикутими или Чибугамау — малки градчета на границата с девствената гора, първото на 450 километра западно от Миниуаки, а второто — на почти същото разстояние на север.

Китлан избра Чибугамау с аргумента, че след като е на север, е по-близо до мястото на катастрофата и най-вероятно оттам щяха да тръгнат и двамата туристи, забелязани при падането на лиърджета. За да наваксат изгубеното време, той подкара сребристия мерцедес по тясното двулентово шосе с такава скорост, че при всеки завой Маркърс сграбчваше облегалката, уплашен до смърт.

На север от град Вал д'Ор, на половината път, Китлан влезе с голяма бързина в един завой без видимост и премина в отсрещното платно. Бързите му рефлексии го спасиха от челен удар с черен джип „Чероки“ с пенсилвански регистрационен номер и кану на покрива. Черокито рязко зави, олюля се на пътя и бързо се дръпна в другия край на шосето, преди шофьорът да го овладее. За част от секундата, докато джипът преминаваше покрай тях, Маркърс видя, че мъжът на предната седалка му показва среден пръст, и му върна жеста.

Докато все още по вените му се разливаше адреналин от едва избегнатата катастрофа, Стафърд изруга под нос, забави и спря край

пътя. Бяха натоварили кануто с дъното нагоре в багажника на покрива, чантите с парите бяха под него, все още увити с брезента. Слезе да провери дали въжетата държат здраво лодката на мястото ѝ и видя, че от трескавата маневра, която трябваше да направи, за да избегне идващата срещу него кола, чантите се бяха преместили напред и нарушаваха баланса на товара. Пренареди ги, след това отстъпи волана на Барне и поеха нататък.

Не бяха изминали и два километра, когато Барне изгуби търпение заради един бавно движещ се камион, натоварен с трупи, натисна газта и тръгна да задминава. Но рязко се върна в платното си — точно навреме, за да избегне движещия се право срещу него пикап, и толкова бързо се прибра зад камиона, че едва не излетя от пътя.

— Виж го този тъпак! Трябваше да намали и да ми направи път, като видя, че изпреварвам.

Стафърд поклати глава и се засмя:

— Точно така. Докъде ще стигне с такова каране?

Китлан и Маркъс пристигнаха в Чибугамау малко след пладне. На табела в покрайнините на града бяха изброени местните услуги, сред които и чартърните полети на Марсел Друсар. Китлан спря на една бензиностанция и от телефонния автомат се обади да пита дали няма и други чартърни полети. Нямаше. Скоро намериха халето на Друсар на пристанището в южния край на езерото, което носеше същото име като града.

Друсар пълнеше с гориво резервоара на самолета си, когато двамата се приближиха към него.

— Свободен ли сте за един полет? — попита Китлан.

— Зависи къде искате да отидете.

Китлан му подаде картата и посочи ограденото с флумастер езеро.

— Разбира се, ще ви закарам. Хиляда и петстотин долара, американски, за цялото пътуване. Кога искате да тръгнете?

— Веднага.

— Нуждая се от известно време по лични причини. Елате към два часа. Тогава ще мога да ви закарам, ще пристигнем доста преди залез-слънце.

Китлан извади от вътрешния си джоб дебела пачка стодоларови банкноти и започна да ги отброява една по една пред очите на Друсар.

— Три хиляди, ако тръгнем веднага.

Друсар сви рамене и взе парите.

— Добре, вземете си екипировката от колата, аз ще я натоваря на борда.

— Само ние сме. Нямаме багаж, освен това. — Китлан му посочи кожена чанта с презрамка.

Друсар ги изгледа въпросително.

— Колко смятате да останете?

— Само няколко часа. Докато поразгледаме. Да преценим дали искаме да отидем там на риболов следващата пролет.

— Добре. Защото не сте облечени подходящо за по-дълъг престой. След залез-слънце там става доста студено.

— Казах вече, ще останем само няколко часа.

Друсар си помисли дали да им каже, че след като ще ги връща на същия ден, ще направи само два прехода и цената ще е два пъти по-ниска от тази, която им съобщи в началото. Но реши да не го прави. Американците бързаха и бяха готови да платят три хиляди. Защо да им се противопоставя? След пет минути Китлан се беше настанил на мястото на помощник-пилота, а Маркърс — зад него. Друсар даде пълна газ и самолетът премина с тътен по езерото и излетя.

На височина 5 хиляди метра пилотът погледна през рамо към Маркърс и странично към Китлан, за да прецени пътниците си. Набитият, здраво сложен мъж с намръщено лице отзад приличаше на безврат побойник без чувство за хумор. Този на помощник пилотската седалка имаше военна стойка и немигащи втренчени очи с хищническо пламъче в тях. Не беше по-висок от 1,80м., жилав, излъчваше власт и сила, далеч надхвърлящи физическата му мощ.

Друсар не повярва докрай в легендата, че искат да огледат езерото за евентуален бъдещ риболов, но и не му влизаше в работата. По това време на годината бизнесът не вървеше и личните причини, които бе споменал в началото на разговора им, бяха, че трябваше да вземе подарък за жена си по случай годишнината от сватбата им. Допълнително заработените пари означаваха, че няма да изплаща подаръка до следващата им годишнина.

Пилотът се взря в тънкия нащърбен белег в основата на врата на Китлан, но пътникът го погледна така, че той извърна очи. Опита се да поведе непринуден разговор, за да разведри напрежението:

— Тази седмица езерото е много популярно.

— И защо така?

— Днес сутринта взех оттам двама американци като вас.

— Така ли? И откъде бяха те?

— Единият от Пенсилвания. Другият от Вирджиния, мисля. — Друсар забеляза как двамата пътници се спогледаха.

Китлан си спомни за черокито, с което едва не се сблъскаха. Отпред седяха двама мъже. Номерът беше от Пенсилвания. На покрива имаше кану.

— И как се казваха?

Друсар се поколеба. Тонът на въпросите подсказваше за нещо повече от любопитство.

— Боб и Джон? Забравих. Не говореха много. Но бяха свестни момчета. Казаха, че си прекарали добре, ловили риба и се катерили по скалите.

Китлан знаеше, че пилотът лъже. Записал е имената и адресите им, преди да ги закара до езерото в случай, че са изчезнали, когато отиде да ги вземе. Но реши, че засега тази информация не му трябва и може да я получи по-късно, затова остави нещата така.

— Вие как се казвате?

Китлан изгледа Друсар хладно и втренчено.

— Забравихме.

Друсар млъкна и се загледа през прозореца към гората отдолу. Мина му през ума, че може би не беше много разумно да приема парите им.

Следвайки указанията на Китлан, Марсел Друсар се спусна до 30 метра височина над дърветата и започна да описва със самолета кръгове, увеличаващи се отвътре навън, над малката полянка, на която Стафърд и Барне бяха лагерували. Друсар вече със сигурност знаеше, че целта на полета няма нищо общо с бъдещ риболовен излет. Но нямаше представа какво бяха намислили недружелюбните му пътници и това все повече го изнервяше:

— Ако ми кажете какво търсите, може да съм в състояние да ви помогна.

— Ще разбереш, като го видиш. — Китлан бе впил поглед в земята и шареше напред-назад с очи из гъстата гора.

При третата обиколка нещо между дърветата блесна в очите на Друсар. Ярката слънчева светлина се отразяваше в метал. Той зави рязко наляво и се спусна до върховете на дърветата.

— Това ли е? — Посочи към земята под лявото крило. Откъснатата опашка на лиърджета бе подпряна на една скала, а част от нея висеше над клисурата.

— Да, това е. — Китлан се огледа, за да събере повече данни. Прецени, че клисурата беше на не повече от километър от лагера и до нея се стигаше лесно пеша.

Друсар го погледна озадачено. Не знаеше да има спасителна операция на терена, а и не бе чувал за изчезнал самолет.

— Как разбрахте за това? И откъде знаете къде да го търсите?

— Обадох се на горещата линия на ясновидците. Свали ни до езерото при лагера.

— След като съобщя за това на кулата в Торонто.

Друсар натисна едно копче, което включи микрофона на каската му. Китлан се пресегна и загаси радиостанцията.

— Това може да почака.

— Долу може да има оцелели.

— Ще разберем, като слезем на земята. Не пипай радиостанцията.

Друсар кипна.

— Или съобщавам веднага за катастрофата, или се връщаме в Чибугамау! Избирайте. Ще ви върна парите, като ви удържа само за пътя дотук.

В смеха на Китлан нямаше никаква веселост.

— Ако се наложи, и аз мога да управлявам този самолет, Друсар. Затова прави каквото ти казвам. След като взе парите ми, ще следваш указанията ми. А сега ни свали при лагера.

Друсар не пропусна скритата заплаха. Погледна през рамо и видя наведения на седалката си Маркърс, готов да направи каквото му каже Китлан. Отново се укори наум, че с такъв ентусиазъм прие да извърши полета и докато се снижаваше и захождаше към езерото, се почуди в какво ли се беше забъркал.

След като слязоха на брега до лагера, Китлан дръпна Маркърс настрана.

— Гледай да не се обажда по радиостанцията, докато се върна. И никакви грубости. Не излъгах, като казах, че мога да управлявам самолета, но никога не съм излитал и кацал на вода, а сега не му е нито времето, нито мястото да се уча.

Ясни следи от сърни и елени, на места затрупани с листа, се връзваха в гората в няколко посоки и разделяха храстите, оформяйки пътека, по която най-лесно се стигаше до водата. Китлан ги подмина и започна да обхожда полянката, докато намери това, което търсеше: стара, обрасла на места пътека, водеща от лагера към клисурата.

Друсар понечи да го последва, но Маркърс сложи длан на гърдите му и го спря.

— Ние ще чакаме тук.

Друсар бутна ръката му обидено, но остана на мястото си: нямаше намерение да предизвиква дебеловратия мъж, който го гледеше злобно.

Китлан имаше опит в ориентирането и беше отличен турист, затова пое из гората като вълк, надушил прясна следа. Нападалите листа бяха покрили повечето следи от обувки, но той лесно разпозна останалите знаци, които показваха, че през последните няколко дни оттук е минавал човек. Стъпкани храсти, одраскан с обувка оголен

корен, тънки като молив клонки, които растяха над пътеката, счупени и извити от човешко тяло. Всичко това го отведе до мястото на катастрофата, а брегът на клисурата беше силно утъпкан.

На 30 метра под себе си Китлан видя трупа на Рамзи, вързан за задната седалка на лиърджета. Очите му бяха широко отворени и вперени невиждащо в небето.

От човека в Сейнт Джоунс, който беше препратил парите, Китлан знаеше, че и трите чанти са на полицата за багаж точно над задната седалка. Извади бинокъла от чантата, праметната през рамото му, и го насочи към полицата зад трупа. Нагласи на фокус при максимално увеличение и видя, че полицата е празна, а мрежата, с която са били вързани чантите, беше откачена и висеше настрана.

Ако куките, с които мрежата се прикрепяше, бяха изтръгнати от местата им, той щеше да приеме, че това се дължи на силата на удара и че чантите са на дъното на клисурата, при корпуса на самолета. Допускаше, че е възможно мрежата изобщо да не е била закрепена преди излитането, в противен случай бе ясно, че някой я е откачил след катастрофата.

Малката степен на разрушение на самолета говореше, че се е забил с носа, а по-внимателното наблюдение показваше и траекторията, по която е паднал на земята. Сребрилата боя от корпуса беше полепнала на две места по каменните стени на клисурата, където лиърджетът се беше остъргал в скалите, около мястото на окончателното приземяване дърветата бяха с изпочупени клони, и прекършени корони.

Китлан откри доказателства за експлозия и пожар, когато фокусира бинокъла в дълбините на клисурата, на 120 метра надолу. Виждащата се през гъстите вечнозелени дървета част на корпуса беше овъглена заедно с околната растителност. Не съществуваха никакъв шанс пилотът и помощникът му да са оцелели, а ако парите също бяха паднали долу, най-вероятно също бяха изгорели в пожара.

Прецени, че ще му трябва почти цял ден, за да стигне до мястото на катастрофата, а за целта ще трябва да се върне в цивилизацията и да се снабди с необходимата екипировка. Освен това оставаше проблемът с Друсар и канадските спасителни служби, които можеха да пристигнат по всяко време.

Китлан разгледа земята около себе си и забеляза много следи от обувки, покрити на места с нападали листа. Стъпките водеха към голям бор край клисурата. Подмина този факт и се готвеше да се върне при лагера, когато с крайчеца на окото си мярна, че кората на дървото е остъргана на няколко метра над земята. Подпря се на коляно, разгледа внимателно следите и откри в тях частици от найлон. Помисли си, че може да са оставени от въже за катерене, вързано около дънера, и че някой вероятно се е опитвал да стигне до откъснатата опашка на лиърджета.

Друсар бе казал, че двамата мъже са катерачи. Сигурно са имали необходимата екипировка. Единият, а може би и двамата са се спуснали до опашката, за да видят дали човекът, вързан на седалката е жив.

Дали са намерили парите? Интуицията подсказваше на Китлан, че е така. Стана, върна се до брега на клисурата и премисли събраната до момента информация. Двамата мъже сигурно са видели катастрофата. Лагерът им беше само на километър. Според Друсар те са били единствените край езерото през седмицата, а Рамзи му бе казал, че ги е видял в кану, докато самолетът се опитваше да кацне на вода.

Друсар не знаеше за катастрофата. Защо не са му казали, когато е дошъл сутринта да ги вземе? Имаше две възможни причини: намерили са парите и са искали да се измъкнат, без да им се задават въпроси, или не са ги намерили и просто не са искали да се забъркват с канадските власти по техни си причини. Китлан силно подозираше, че става въпрос за първото, а ако беше вярно, Друсар трябва да е видял чантите, когато са ги товарили на самолета.

Всички съмнения на Китлан бяха разсеяни, докато се връщаше по пътеката към лагера. Видя нещо, което беше пропуснал, когато отиваше към клисурата. Храстите и листата в гората бяха смачкани там, където някой се беше отклонил 15 метра навътре — към малка полянка сред рядка горска растителност. Над мек участък от около метър в диаметър бяха събрани и натрупани листа и борови иглички. Мястото рязко се разграничаваше от околния естествен релеф. Китлан отмахна листата и игличките с крак и видя прясно разкопана почва.

След пет минути той се върна с малката лопата, която Друсар държеше при другите инструменти в самолета. Копа не повече от 20

сантиметра, преди лопатата да удари в метал. Разчисти пръстта и видя малък туристически газов котлон, почернял кафеник и тиган. Продължи да копае и се натъкна на двуместна палатка, свита и захвърлена в дупката заедно с други принадлежности за къмпинг и дрехи.

Китлан спря да копае, озадачен от видяното. Защо бяха скрили и изоставили съвсем нова екипировка за къмпинг и дрехи? И веднага се досети. За да сложат на тяхно място в чантите си парите. Но все пак огледа заровените неща и установи, че чантите, в които са били зарязаните принадлежности, няма да стигнат, за да се съберат всичките пари. Част от тях — да, но сигурно са измислили друг начин да ги скрият, ако не са искали Друсар да стане подозрителен. Върна се при лагера и след като увери Друсар, че няма оцелели, го попита какво са носили двамата лагеруващи на идване и на отиване.

— Ще ми кажеш ли какво става тук?

— Просто отговори на въпроса.

— Върнаха същите неща, с които дойдоха.

— И какви бяха те?

Друсар се замисли.

— Кану. И двамата имаха раници и спални чували. Палатка. Принадлежности за риболов. Четири или пет найлонови сака за екипировката за катерене, не знам какво друго е имало вътре.

— Да забележа нещо необичайно, когато тази сутрин товареше багажа на борда?

— Сами си натовариха багажа.

— Ами кануто?

— Какво за него?

— Имаше ли нещо вътре?

Друсар млъкна и се замисли.

— Не можах да видя. Беше покрито с брезент.

— И защо?

— Не знам. Когато идвах на насам, не беше покрито. Затова предполагам, че може би сега е имало нещо в него.

Китлан беше сигурен, че Друсар казва истината, и знаеше, че поне две от чантите, в които бяха парите, можеха да влязат в кануто. А съдържанието на третата е било разпределено по саковете и раниците.

Бяха намерили парите. Само така можеше да се обясни направеното от тях.

— Да тръгваме — каза той на Друсар и пое към самолета.

— Вече мога ли да съобщя за катастрофата?

— Направи го, когато ни върнеш и се прибереш в офиса си.

Доста посплашен от двамата мъже, Друсар не каза нищо и се качи в самолета.

Малко след два часа, след като премина през моста на Хилядата острова, Бен Стафърд спря джипа „Чероки“ пред митницата на остров Уелсли в залива Александрия, щата Ню Йорк.

Потокът от коли, влизащи в Съединените щати, беше рехав и той още повече се притесни. Митничарите нямаше да бързат. Беше преминавал през този пункт безброй пъти, когато се връщаше от риболов и къмпинг в Онтарио и Квебек. Обикновено му задаваха няколко повърхностни въпроса и хвърляха бърз поглед в купето, преди да го пуснат. Нямаше причина да очаква различно отношение този път. Но по законите на Мърфи... А и с него беше и Еди Барне.

Барне барабанеше по таблото, докато Стафърд влезаше в единия от трите свободни изхода.

— Трябва само да се държим естествено и ще успеем.

— Тогава да им дадем парите и да си признаваме без бой. Ти през живота си не си се държал естествено.

Барне се засмя:

— По десет милиона на човек, партньоре, и това е последното препятствие.

Стафърд бе седнал зад волана точно преди да преминат моста. Митничарите обикновено задаваха повечето въпроси на шофьора, а Барне имаше проблеми с хората, облечени във власт, особено с тези, които злоупотребяваха с нея и се опитваха да си вдигат самочувствието, като мачкаха неговото. Не искаше да рискува с избухливия нрав на Еди и с прословутата му сприхавост.

Бен простена наум при вида на митничаря, който излезе от офиса: нисък слабичък човечец, с педантично подрязани мустаци върху тясно сплескано лице, сякаш на челото му пишеше „бюрократ“. Униформената му риза беше шита по поръчка и трептеше от чистота, панталоните му имаха безупречни ръбове. На табелката на ризата му пишеше Дъмпти^[1] и Стафърд бе готов да се обзаложи на всичките

двайсет милиона долара, че още от дете му викат Хъмпти или може би Хъмп на галено, а той вероятно не го приемаше с чувство за хумор.

Барне подбели очи, когато Дъмпти тръгна към тях.

— Я го виж този! Сигурно дрехите му в гардероба са подредени по цветове и сезони. Дори не искам да си помислям за чекмеджето с чорапите.

— Млъквай, Еди! В никакъв случай не се заяждай с него, и не го карай да си мисли, че се съмняваш в авторитета му.

— Не бих си го и помислил.

Дъмпти спря до прозореца на шофьора, брадичката му беше на нивото на перваза. Присви очи, явно бе тренирал как да изглежда като Клинт Истууд, и премести поглед от Стафърд на Барне.

— Добър ден, господа.

Стафърд се усмихна дружелюбно.

— Добър ден, господин инспектор.

Дъмпти не му се усмихна в отговор. Не бе препуснал да забележи презрителното изражение на втория мъж, преди да насочи вниманието си към шофьора.

— Каква беше целта на пътуването ви?

— Риболов и туризъм.

— Да сте купували или продавали нещо ценно, докато бяхте в Канада?

— Само малко стръв.

— Американски граждани ли сте?

— Да.

— Къде живеете?

— Чадс Форд, Пенсилвания.

Дъмпти премести поглед на Барне.

— А вие, господине?

— Рестън, Вирджиния.

Митничарят погледна към задната седалка и Барне бе готов да се закълне, че чу как токовете му изскърцаха, преди пъргаво да отстъпи и да огледа багажника на покрива, където бяха обвитото с брезент кану и скритите чанти с пари. След това направи крачка встрани към задницата на джипа и смръщи лице пред матираните прозорци, които не му позволяваха да види какво има отзад.

— Закарайте колата до отделението за проверка вдясно от вас, господине.

Стафърд попита небрежно и дружелюбно:

— Нещо не е наред ли, инспекторе?

— Просто закарайте колата в отделението за проверка, господине.

— Хей, приятел — беше всичко, което Еди успя да каже, преди Бен да го стрелне предупредително с поглед.

Дъмпти нямаше причина да подозира, че Стафърд и Барне се представяха, за каквито не са. Не отговаряха на описанието на наркотрафиканти, което митничарите бяха обучени да разпознават, нито на най-новата добавка към списъка с психопортрети — контрабандистите на цигари. Но бе раздражен от наглостта на мъжа на предната седалка, и тъй като не беше натоварено, имаше време да му покаже докъде може да го доведе нафуканото му поведение.

Стафърд отби вдясно и загаси двигателя. С Барне слязоха, застанаха зад джипа и зачакаха Дъмпти да се довлече до тях. Еди изгледа зверски претенциозния дребосък, по лицето му бе изписано презрение.

— Сигурно някъде в къщата му е скрита цяла торба с бельо за момченца.

— Престани, Еди! Този човек може да ни вкара в беля.

— Тогава да извия тънкия врат на този гаден натегач и да бягаме, а?

— Да бе! Пак твоите хитри идеи. Имаме да минаваме още един мост, преди да стигнем до континента, и ти гарантирам, че другият му край ще е блокиран още преди да стигнем дотам. А ако не е, поне ще са записали номера на колата ни.

Барне лукаво се ухили.

— Номера на твоята кола, приятел, не на моята.

— Много смешно. — Стафърд усети как стомахът му се сви и му се появиха киселини, докато гледаше как Дъмпти се приближава към тях. — Загажихме, разбра ли?

— Може би. Но си струваше да опитам.

Дъмпти спря зад джипа с военна прецизност.

— Отворете задната врата и отстъпете от колата, моля.

Стафърд направи каквото му казаха и хвърли обречен поглед към Барне.

Дъмпти разгледа раниците в задния багажник и очите му зашариха по неравномерните издутини на саковете, натъпкани между тях.

— Какво носите в чантите?

— Остатъци от сухи храни, принадлежности за катерене, обувки, дрехи. — Това беше единственото, което Стафърд успя да измисли. Не че щеше да има значение, ако чантите преминеха през проверка.

Дъмпти се наведе над багажника и прехвърли чантите и калъфите с въдиците на една страна, след това посегна към най-близкия сак.

Бен безмълвно псуваше късмета си и глупостта си, че позволи на Еди да го убеди да вземат парите. А сега Хъмп щеше да направи удара на живота си. Двайсет милиона в брой — за какво друго да ги вземе, освен за големи наркотрафиканти? Улови погледа на приятеля си и бавно поклати глава, когато Дъмпти започна да развързва връзките на сака. Барне изглеждаше така, сякаш нямаше никакви грижи.

Когато инспекторът се канеше да отвори капака на сака, въздухът се изпълни с вой на сирени, шумът ставаше все по-силен с приближаването на колите към митническия пункт. Дъмпти вдигна поглед и видя как две полицейски коли спряха със свистене. От тях изскочиха двама униформени, като оставиха двигателите запалени и светлините включени. Единият влезе в офиса, а другият забеляза Дъмпти и побягна към него.

Митничарят бързо загуби интерес към саковете и насочи цялото си внимание към приближаващия полицаи — млад, пъргав и пращящ от адреналин. Дъмпти се изопна, колкото може, и така стигна до рамото на униформения.

— С какво мога да ви помогна, офицер?

— Да сте пропускали тъмносив „Форд Експлорър“ с регистрационен номер от Ню Йорк през последния половин час?

— Не си спомням такава кола. Кого търсите?

— Двама мъже. Бели. Около 35-годишни. Единият слаб, с руса коса и малка брадичка. Другият набит, рокер с кожен елек и черна тениска с надпис „Харли Дейвидсън“.

— Какво са направили?

— Въръжен обир в Канада. Убили са местното ченге, един чиновник и клиентка. Бременна жена, по дяволите!

Дъмпти се ококори.

— Дежуря от осем сутринта и не съм виждал никого, който да отговаря на описанието.

— Добре. Според канадците може да минат оттук. Още две наши коли пътуват насам и ще ви бъдем благодарни, ако ни помогнете да блокираме пътищата на юг, докато колегите от другата страна се подготвят.

— Няма проблеми.

Полицаят се обърна и побягна към офиса. Дъмпти го последва, като правеше по две крачки на всяка негова, за да остане наравно.

Стафърд използва момента и се провикна:

— Господин инспектор? Тук ли да ви изчакаме?

Дъмпти спря и погледна през рамо към Стафърд и Барне, след това отново обърна очи към отдалечаващия се полицай. Постара се да звучи максимално заповедно и изстреля нареждането си:

— Не. Преминавайте. И не се бавете. Тук имаме извънредна ситуация.

Стафърд и Барне бързо се подчиниха, качиха се в джипа и се изтеглиха от мястото за проверка.

Докато се отдалечаваха, Еди се обърна и загледа как полицаите паркираха колите под ъгъл, за да блокират платната, водещи на юг.

— Боже, за малко! Днес боговете сигурно са на наша страна.

— Да. За разлика от тримата души, които са били убити.

Когато посегна да включи радиото, Бен видя, че ръцете му треперят.

— Когато това надуто дребно лайно посегна да отвори сака, видях целия си живот като на кинолента. Как всичко, за което съм се трудил, отива по дяволите. Как дъщеря ми лежи в някаква мизерна държавна болница, докато аз съм зад решетките. Трябва да си прегледам тъпата глава, задето те послушах.

— Нали успяхме, партньоре! Целта е вече много близо.

— Не забравяй това, което ти казах. Няма да пипаме парите, докато не видим как ще се развият нещата и не ги изперем.

— Нямаш проблеми. — Барне се облегна, протегна се и затвори очи, и отново подхвана списъка с покупките, който си съставяше наум

от предната вечер, като добави още няколко неща.

[1] От английското Humpty-Dumpty, което в превод означава тантурко, дундъо. — Б.пр. ↑

Марсел Друсар загаси двигателите на самолета и се плъзна към брега на езерото Чибугамау. Тони Китлан и Питър Маркър слязоха и го почакаха да заключи самолета, след това го последваха в малката дъсчена барака до водата, която му служеше за офис.

Китлан се приближи до паянтовото бюро в ъгъла и огледа нахвърляните по него книжа.

Друсар се изправи пред него.

— Тъй като сделката ни приключи, ще се радвам, ако си тръгнеш.

— Веднага щом ми дадеш имената и адресите на хората, които си превозил днес сутринта.

— Споразумяхме се да ви закарам дотам и обратно. Нищо повече.

— По-кратко, френски. Кажете каквото те питам и веднага изчезваме. Никой няма да пострада.

Друсар погледна назад и видя, че Маркър е застанал пред вратата на офиса, огромните му ръце бяха скръстени на гърдите и никой не можеше нито да влезе, нито да излезе.

— Казах ви, че не им знам целите имена. Май бяха Джон и Боб.

Китлан пак се засмя, но в усмивката му нямаше веселост.

— Знаем, че всеки пилот е длъжен да води регистър на клиентите си с имената и адресите, за да може да уведоми властите, ако се загубят или претърпят злополука, за всеки случай. Затова, ако обичаш, не обиждай повече интелигентността ми.

Друсар не искаше да си има неприятности с двамата мъже, но инатът и гордостта му, засегнати от забраната да се обади и съобщи за катастрофата, не му позволяваха да се предаде.

— Може и да съм записал някъде имената им, не съм сигурен. Но дори и така да е, сигурно съм ги изхвърлил, след като си заминаха.

— Как ти платиха?

— В брой — също като вас — излъга той.

Друсар седна зад бюрото и се престори, че търси сред неразборията, като нарочно разбърка купчина неплатени сметки върху черния, подвързан с изкуствена кожа регистър, в който записваше всичките си полети.

Китлан видя какво направи и го вдигна от стола за косата. Удари го с юмрук в корема и го запрати на пода, превит одве. Взе регистъра и отгърна на последната страница, където намери имената и адресите, който му трябваша. Часът и датата на полета, въведени от Друсар, потвърждаваха, че бяха точно хората, които търсеше.

Друсар с мъка застана на колене, подпря се с ръка на бюрото и се повдигна. Изправи се на треперещите си крака, останал без дъх. Китлан погледна Маркърс и му кимна, след това отиде до прозореца, за да види дали някой не се приближава към бараката.

Маркърс извади полуавтоматичен пистолет от кобура на гърба под сакото си и сложи заглушител на дулото. Звукът от двата бързи изстрела вдигна не повече шум от затварянето на врата на кола.

Друсар все още се подпираше на бюрото и се мъчеше да си поеме дъх, обърнат с гръб към Маркърс, когато куршумът се заби в основата на черепа му, причинявайки смъртта му и отнасяйки част от лицето му, когато излезе от другата страна.

Китлан отиде до мястото, където Друсар се бе свлякъл на пода. Подпря се на коляно, разкопча якето на мъртвеца, бръкна във вътрешния джоб и извади трите хиляди долара, които бе платил за полета. След това отвори шкафа срещу бюрото и намести трупа вътре, като го сви и го набута така, че да може да затвори вратата.

Маркърс хладнокръвно отви заглушителя от дулото и прибра пистолета в кобура на гърба си. Изглеждаше така, сякаш току-що бе убил муха.

— И сега какво?

Китлан откъсна последната страница от регистъра и я прибра в джоба си.

— Трябва да говорим с шефа. Да видим какво ще иска той от нас.

Трийсет километра на юг от Чибугамау Китлан спря на тясното двулентово шосе и махна квебекските регистрационни табелки, които бе откраднал от един сервиз предишния ден малко след като преминаха канадската граница. Замени ги с номер от Ню Йорк, върна се в колата и като потегли, се обади на Пол Камерън.

Гари Макдърмът пристигна в офиса на Марсел Друсар край езерото Чибугамау в пет следобед, осем часа след като тръгна от поделението на ЦРУ в американското посолство в Отава.

Тази сутрин човек на ЦРУ в Канадските въздушно спасителни служби го свърза с един добронамерен, но некомпетентен служител, който провери номера на самолета на Друсар. Аеропланът бе имал двама предишни собственици и чиновникът по погрешка му даде името и адреса на човека, който бе продал машината на Друсар — също пилот наемник, който извършваше чартърни полети от Матагами, Квебек, на 300 километра в обратната посока от Чибугамау.

Когато пристигна там, човекът беше излетял и той го чака два часа, докато накрая разбере, че не е чакал, когото трябва.

След четири часа Макдърмът беше в малката дървена барака на брега на езерото Чибугамау, която служеше за офис на Друсар. На покритата с чакъл площадка до сградата бе паркирана кола, чиито марка, модел и номер съвпадаха с информацията, дадена му от друг агент на ЦРУ в управлението на провинция Квебек, на когото се обади, когато тръгна от Матагами. Вратата към офиса на Друсар бе открената, но Макдърмът все пак почука. Като не чу отговор, пристъпи вътре.

Огледа полупразната стая и не видя никого. Реши, че Друсар трябва да е някъде наоколо, тъй като колата му беше отвън и самолетът бе вързан за кея, и понечи да излезе. Тогава забеляза петното на пода пред бюрото. Погледът му пропълзя нагоре и видя, че плотът и книгата, закарфичени на корковата дъска отзад, бяха опръскани също в тъмночервено.

Макдърмът тръгна по миризмата, която го отведе до шкаф, пред който имаше голяма локва съсирена кръв, капеща през вратата. Нямаше физическо описание на Друсар, но беше сигурен, че трупът с отнесено от куршум лице, който намери в шкафа, е на човека, когото търсеше.

18

Час след като Макдърмът намери трупа на Друсар, Лу Баръс влезе в преддверието към кабинета на Адам Уелш в Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ. Кимна на секретарката и продължи към кабинета, без да чука.

— Току-що ми се обади Макдърмът.

— Е?

— Намерил е собственика на самолета, който е откарал двамата от езерото тази сутрин. Името му е Марсел Друсар и е мъртъв. Два куршума в тила, убит е този следобед. Вероятно около три или четири часа.

Уелш вдигна вежди и остави доклада, който четеше.

— От двамата мъже край езерото?

— Макдърмът не мисли така. Говорил с жената на Друсар. Казала, че те си тръгнали от Чибугамау около осем сутринта. Видяла съпруга си жив малко след девет, когато се прибрал да закуси. Местен рибар забелязал други двама мъже да пристигат около пладне и петнайсет минути след това чул, че самолетът на Друсар излита.

— Познава ли ги?

— Видял ги само в гръб. Каза, че колата им била с регистрация от Квебек.

— Случайно да е запомнил номера?

— Не. Каза, че колата била сребрист мерцедес, БМВ или лексус.

Баръс се настани в един от столовете срещу бюрото на Уелш.

— Не знаем кои са, но няма съмнение какво са търсили. Макдърмът казва, че една страница от регистъра на Друсар, в който записва имената и адресите на клиентите, била откъсната. Последната страница. Сигурно е съдържала информация за двамата мъже, които видяхме край езерото. Така че който е убил Друсар, знае и кои са.

— Макдърмът разбрал ли е кои са били те?

— Извадихме късмет. Единият от тях е платил за чартъра с кредитна карта. Казва се Бен Стафърд и живее на улица „Уайли“ 1200

в Чадс Форд, Пенсилвания. Пуснах името му в нашия компютър, да видим какво ще открием за него.

— А другият?

— Няма данни за него.

Уелш подпря лакти на облегалките на стола си, сплете пръсти под брадичката си и се загледа в празното пространство. След дълго мълчание каза:

— Все още не сме извън играта. Лошите знаят кой е взел парите, ние също. Поне единия. Трябва само да го следим, докато те се появят, и след това...

— Трябва пак да включим Специалните служби — прекъсна го Баръс. — Както е тръгнало, операцията може съвсем да излезе от контрола ни.

— Не, не още. Кажете им само, че имаме основания да смятаме, че самолетът се е разбил на канадска територия, но нямаме представа къде е. Засега ще научат само толкова.

— Ще побеснеят, като разберат, че сме ги отрязали. Случаят е техен.

— Не е, докато аз не реша.

— Трябва ли да ти напомням, че нямаме право да действаме на територията на страната?

— Това не е операция на територията на страната. Проследяваме канал, тръгващ от Париж, и Специалните служби ни помолиха да се намесим.

— Хващаш се за думата.

— Аз решавам тук. — След тези думи Уелш се изправи зад бюрото си и крачейки, заговори отново: — Искам дващест и четири часово наблюдение на Стафърд. Нашите хора не трябва да се намесват, докато това продължава. Когато лошите се появят, искам да бъдат проследени и да се открие за кого работят. Ще разберем кой командва парада.

— Така обричаме Стафърд на сигурна смърт. Трябва да ги заловим веднага, щом се появят в дома му, преди още да са взели парите. След като ги вземат, няма да се поколебаят да го убият, както сториха и с пилота.

— Това не е наша грижа. Искам да докопам всички играчи. Ако хванем първите, които се появят в дома на Стафърд, ще разполагаме с

тях и с парите, без гаранция, че ще ни заведат до човека на върха. А ние искаме точно него, не изпълнителите му. Който и да е той, разиграва ни от четири години и никога не сме имали по-добър шанс да го спипаме.

Уелш млъкна и смекчи тона към подчинения си.

— Ще направим всичко възможно да опазим Стафърд и приятеля му живи, но няма да проваля операцията заради две алчни копелета, опитали се да избягат с двайсет милиона долара, които не им принадлежат.

— Продължавам да настоявам, че Специалните служби имат повече възможности да се справят със случая.

— Те го разглеждат като фалшификация на пари.

— Случаят е точно такъв.

— А според мен се касае за националната сигурност.

— Адам, говорим за двайсет милиона долара във фалшиви банкноти, които за нетренирано око са практически неразличими от истинските. Ако парите влязат в обръщение и Специалните служби разберат, че сме можели да го предотвратим, ще стане голям скандал.

— Ще се оправям с това, когато се случи, ако изобщо се случи.

Стафърд живееше в двуетажна каменна къща, построена в края на осемнайсети век сред меките хълмове на Честър Каунти в Пенсилвания. Някога е била чифлик на имение от триста акра, впоследствие разделено и застроено с градски къщи и истински палати, домове за милиони долари върху терени колкото пощенски марки. Районът се бе превърнал в спалнята на Филадельфия, която беше само на половин час път.

Къщата се намираще посред двор от шест акра в усамотен ъгъл в края на жилищната площ, до нея се стигаше по второстепенен черен път и беше на няколко километра северно от селцето Чадс Форд. Имотът бе разположен сред идиличен пейзаж, излъчващ спокойствие, обградените с железни огради морави бяха осеяни със стари дървета, имаше плевня и малко езеро, над което се надвесваха плачещи върби. Къщата бе прекалено голяма за сам човек, но на Бен сърце не му бе дало да я продаде след смъртта на жена му. Въпреки работата си като начална учителка и безбройните проекти, в които участваше заедно с дъщеря им Ани, тя някак си успяваше да намери време да наглежда ремонтите и поддръждането на къщата. Всяка стая бе изпълнена с присъствието ѝ и Стафърд не можеше да си представи да пусне вътре непознати. И въпреки че имаше моменти, в които си мислеше, че бе загубил и дъщеря си завинаги, все още се надяваше пряко сили, че някой ден тя може да се върне и отново да изпълни стаите със смях, да язди коня си през моравите и през горичките край двора им.

След като се прибра вкъщи вечерта, Бен пи бира и яде сандвичи заедно с Еди Барне, след това му помогна да натовари своя дял от парите в колата си, преди да поеме обратно към Рестън, Вирджиния, и още веднъж строго го предупреди да не харчи големи суми, докато не измислят план. След това Стафърд занесе двете огромни найлонови чанти с десет милиона долара в кухнята и ги сложи в подножието на задното стълбище, водещо към голямата спалня на втория етаж.

Кухнята беше топла и уютна, изпълнена със спомени за изгубения му живот. Теракотеният под, ръчно резбованите шкафове от черешово дърво, гранитните плотове и карираните пердета бяха педантично избирани от жена му. На корковата дъска за съобщения бяха закрепени снимки, запечатали моменти от живота на Ани, които не му излизаха от ума, магнитчета с усмихнати лица държаха на вратата на хладилника стари бележки от училище и оценки от контролни — всичко беше като в деня на злополуката преди осемнайсет месеца.

Бен тъгуваше за жена си и знаеше, че винаги ще му липсва. Усещаше присъствието ѝ всеки ден: когато небето беше наситено кобалтово синьо като очите ѝ, когато в студена есенна нощ изгрываше пълна луна, както когато се запознаха; виждаше я във всяка жена, която се обръщаше и махаше; в усмивките, погледите и безбройните малки жестове на влюбените. Понякога се чудеше защо се бе омъжила за такъв като него, смяташе, че е била моментна загуба на разум. Каквато и да беше причината, той благославяше деня, в който я срещна и в който го дари с Ани, и вярваше, че част от задълженията му беше да се грижи за тяхната безопасност. Никога нямаше да си прости, че се провали в това.

Както всички хора, и те живееха със заблудата, че всичко е вечно. Докато една вечер някой си тръгва след пианска сбирка с колеги и минава на червен светофар на кръстовище със 140 километра в час. След това вече животът ти не е същият. И се изправяш пред жестоката истина, че сигурността и контролът над живота ти са илюзии и че всички зависим от шанса и съдбата, без никакви гаранции за утрешния ден.

Стафърд взе една снимка от корковата дъска — Ани с широка, щастлива усмивка на лице, застанала до коня си и вдигнала синя панделка. Спомни си, че когато я снима, беше много горд с нея.

— Ще се видим утре, миличка — прошепна той, върна снимката и отиде в кабинета си.

Когато влезе, червената лампичка на телефонния секретар светеше. Натисна копчето за прослушване и чу как лентата започна да се пренавива, а той включи компютъра на бюрото си. И четирите съобщения бяха от Тони Нардини — човека от Филадельфия, който даваше кредити за съдебни гаранции и който го ползваше почти

непрекъснато. Всяко следващо беше по-настойчиво от предишното. Искал да говори с него. Незабавно. Наркопласъор, на когото дал кредит от 1 милион долара, бил изчезнал преди три седмици, а следващата седмица трябвало да се яви в съда.

Бен се усмихна на себе си, познаваше добре Нардини. Кредиторът не му се бе обадил веднага щом е научил, че човекът е изчезнал, надявал се е да използва връзките си в полицията или мрежата си от улични доносници, за да го намери и да избегне да плати на Стафърд комисиона, която варираше от 20% от размера на гаранцията при случаи в рамките на страната до цели 40% при тези, които минаваха границите ѝ. Настойчивите съобщения му подсказваха, че полицията и доносниците не бяха направили нищо и тъй като процесът беше само след седмица, Нардини бе започнал да се изнервя, ако не бе стигнал направо до отчаяние. Той отговаряше за милиона.

Когато компютърът зареди, Стафърд влезе в мрежата и провери електронната си поща. Отново откри четири спешни умоляващи съобщения от Нардини от последната седмица. Липсата на писма с личен характер показваше, че в живота на Бен няма нищо друго, освен работа.

Погледна часовника си, беше девет и петнайсет. Нардини все още беше в офиса си. Набра номера във Филадельфия и чу високия изнервен глас на кредитора още след първото извънмяване. Представи си го от другата страна на линията, винаги един и същ: вдигнал крака на разхвърляното си бюро, с пура в уста, с мазни петна по ризата, оставени от вечерята от ресторант за бързо хранене, която бе погълнал между две глътки черно кафе.

— Да?

— Стафърд е.

— О, Бен. Слава богу! Имам нужда от теб, приятел. Нямаш представа как ми трябваш, и то бързо.

— Не мога да ти помогна, Тони. През следващите седмица-две ще съм много зает.

— Не това очаквах да чуя. Ще ти дам двайсет и пет процента.

При нормални обстоятелства Стафърд не би пропуснал възможността да спечели 250 хиляди долара комисиона. Но десетте милиона долара на пода в съседната стая не бяха нормални обстоятелства.

— Не мога. Но ще видя дали не мога да намеря Боб Бъртън да ти свърши работа.

— Той вече не иска да работи за мен. Имахме малко неразбирателство.

— Не си му дал комисиона от петнайсет хиляди долара.

— Както вече ти казах, не иска да работи за мен, а аз много ще загазя, ако не намеря този негодник до седем дни.

— Бъртън ще го направи, ако аз го помоля. За същите двайсет и пет процента, които предложи на мен.

— Бен, ти направо ме закопаваш! Изоставяш ме, когато най-много имам нужда от теб.

— Ще накарам Бъртън да ти се обади утре сутринта.

Стафърд затвори и се върна в кухнята, където до задното стълбище бе оставил чантите с парите. Отвори вратата към дрешника, който сам бе направил, и отметна дрехите на една страна. В дъното на помещението имаше почти незабележима от многобройните полици изкуствена стена. Махна от рафтовете кутиите с обувки на жена си, дръпна плъзгащата се врата, която стигаше от пода до тавана, и пред него изникна огнеупорен сейф, в който криеше пистолетите и пушките си. Натъпка парите вътре, запълвайки всеки квадратен сантиметър свободно пространство. След това взе един малък глок — деветмилиметров полуавтоматичен пистолет с кобур за колана, който щеше да сложи на нощното си шкафче, върна фалшивата стена на мястото ѝ и затвори вратата.

Горещият душ успокои напрегнатите му мускули след целодневното шофиране и сънят бързо го събори. Но не успя да спи цяла нощ. Горчивината и ядът от загубата на жена му и от случилото се с Ани го обзеха отново, както често ставаше след злополуката. Обикновено се случваше в малките часове на нощта, когато съзнанието е освободено, от дълбините на душата му изригваше отрова и го измъчваше. Лежеше буден, докато първите лъчи на зората се появяха над хоризонта, след това правеше сутрешния си крос, за да прогони болката и тъгата от разбърканите си мисли.

Малко преди осем часа в понеделник сутринта специален агент Том Куин спря колата си в подземния паркинг на новата девететажна сграда на Тайните служби на улица „Ейч“ и взе асансьора за петия етаж. Почука веднъж, след това влезе в кабинета на Стийв Джейкъби, шефа на отдел „Фалшификации“. Джейкъби се канеше да затвори телефона и му махна да седне на един от столовете пред бюрото.

Куин се настани и след като шефът му затвори, го погледна разтревожено.

— Връщам се от среща с Лу Баръс, свързката ни в Центъра за борба с наркотиците. Изгубили са товара с фалшивите пари.

— Как така?

— Самолетът се разбил някъде в горите на Квебек.

— Някъде? И не знаят къде?

— Не. Изгубили връзка с него малко след Канадския въздушен контрол.

— Какво е станало с предавателя, който нашият човек под прикритие сложи в едната чанта?

— Очевидно нашият предавател и предавателят за извънредни ситуации на борда са били унищожени при катастрофата, така че няма как да открием мястото.

Джейкъби вдигна едната си вежда.

— Вярваш ли им?

— Не знам. Може да играят някакви игрички, да искат те да заловят парите, когато влязат в страната, и да си припишат заслугите. Но е възможно и престъпниците да са намерили предавателя и да са го обезвредили, в такъв случай самолетът щеше да изчезне от системата за следене на ЦРУ.

— Имат ли представа колко пари имаше в онзи товар?

— Ако знаят, не се издават. Но нашият човек под прикритие надникнал в една от чантите, когато слагал бръмбара. Според него са около двайсет и пет милиона.

— Господи! Доставките стават все по-големи.

— И пристигат все по-често. Четири за последните шест месеца, поне доколкото ние знаем.

И двамата бяха наясно защо са започнали да пристигат по-често. Фалшификаторите бяха сменили начина, по който перяха парите. Новата стодоларова банкнота, създадена специално от Държавния резерв, за да се спрат фалшификациите, не бе успяла да изпълни предназначението си. За шест месеца в обращение по целия свят влезе нова „супер банкнота“ от сто долара, почти идеален дубликат, който бе невъзможно да се различи, ако предварително не знаеш, че е фалшив.

Казината в Германия и Италия, банките в Швейцария, Австрия и Лихтенщайн, които участваха активно в прането на пари, вземаха високи комисиони, за да превъртят парите — почти по седемдесет centa на долар, затова изобретателните фалшификатори бяха потърсили и намерили нов пазар за продукта си. Международния наркотрафик.

Сега повечето фалшификати се пренасяха в Съединените щати, където наркотрафикантите нямаха никакви проблеми при превъртането на парите през процъфтяващата американска икономика. С подправените банкноти фалшификаторите купуваха чист необработен хероин и кокаин, след това чрез свои свръзки го препродаваха на пълната му пазарна стойност и така обменяха хартийките при съотношение едно към едно. Товар от четиринайсет милиона фалшиви долара беше наскоро проследен до банка на Кайманските острови, а още един до Лугано, Швейцария. И двете банки бяха известни с това, че перяха парите на мексиканските и колумбийските наркокартели. Но повечето пари се превъртаха в Съединените щати през дълга мрежа от фирми, основани само е тази цел.

Наркокартелите и хората, които перяха парите им, нямаха никаква представа, че получават фалшиви пари за чистия си непреработен кокаин и хероин — толкова високо беше качеството на подправените долари. Фалшификаторите не само бяха намерили нов пазар, но и много по-изгодни условия. Като вземаха долар за долар за произведенията си, като прибавяха и отстъпките за наркотиците на едро и като ги препродаваха на значително по-висока цена от тази, която бяха платили за тях, те увеличаваха печалбите си с 80%.

Куин и Джейкъби смятаха, че фалшификаторите бързат да увеличат печалбите си, преди наркокартелите да се усетят. Изчисленията показваха, че през последните десет месеца в американския и международния паричен пазар бяха влезли общо сто и петдесет милиона долара. И Джейкъби, и Куин бяха болезнено наясно, че сега са толкова далеч от разплитането на аферата, колкото и преди девет години, когато се появи първата фалшива сто доларова банкнота. В настоящата съвместна операция на Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ Специалните служби за първи път бяха успели да хванат следите на престъпниците. А сега, въпреки обещаващото начало, се оказваше, че те пак им се бяха изплъзнали.

Последната разузнавателна информация беше в най-добрия случай схематична. Според нея новите „супер пари“ се произвеждаха или в Сирия, или в Ливан, най-вероятно от руската мафия. Но нямаше нищо конкретно и потвърдено.

Джейкъби поклати горчиво глава при мисълта, че последният товар е успял да влезе в страната.

— Ако самолетът не се бе разбил и те ни се бяха изплъзнали, парите щяха да се появят в обращение още през следващите седмици.

Куин кимна в знак на съгласие:

— Не мога да вдигна по тревога всички оперативни работници само защото последният товар е влязъл в страната. А ако парите се появят някъде, веднага ще наводним района с агенти.

Куин стана да си ходи, но се спря, преди да отвори вратата.

— За малко да забравя. Още една окуражителна новина. Един от анализаторите на Центъра за борба с наркотиците ми каза, че са получили достоверна информация, че хората зад цялата афера купуват оръжия, предимно малокалибрени, от международните търговци. Вероятно препродават част от тях на военизирани групировки в страната.

— Намери тези копелета, Том. И то бързо. Преди бедата да е станала още по-голяма.

Офисите на фирма „Камерън и съдружници“ заемаха целия трийсет и пети етаж на модерния стъклен небостъргач, издигащ се над Батъри Парк и Южния залив на Ню Йорк. Пол Камерън, президент и основател на компанията, държеше в манхатънския си офис персонал от четиридесет и осем души, имаше малки клонове и в Лондон, Париж и Рим. Служителите му бяха сред най-добрите в своите области, всички бяха бивши служители на полицията и федералните разузнавателни агенции: оперативни работници, разузнавачи анализатори от ЦРУ, администратори на бази данни и експерти по компютърни измами от ФБР, специалисти по комуникационни и електронни проследявания от Специалните служби.

„Камерън и съдружници“ работеше само с членове на висшия административен персонал и техните адвокати, и то само такива, които бяха препоръчани и за които бяха гарантирали редовни клиенти. По-голямата част от значителните приходи на компанията идваше от дела на многонационални корпорации, дела за сливания и закупуване на фирми, от специфичните нужди на най-богатите. Предлагаха дискретно и задълбочено проучване и наблюдение, занимаваха се с широк кръг случаи: от претенции на съпруги на инвестиционни банкери за половината им богатство при развод до корпоративен шпионаж и фирмени преврати, минаващи на ръба на закона, при които залозите бяха от порядъка на стотици милиони долари.

Но този бизнес, колкото и да беше успешен, не бе основният източник на доходи за Камерън, нито първопричината да е на пазара. Другите му дела, доста по-секретни и противоречиви от тези на корпоративния свят, се движеха от елитен екип от бивши служители на най-секретните отдели на ЦРУ. Те не фигурираха във ведомостите и никой от другите не ги познаваше. Камерън пък получаваше нареждания от един от най-влиятелните хора в света, същия, който бе осигурил парите за създаването на „Камерън и съдружници“ като прикритие за собствените му престъпни намерения.

Камерън беше висок, широкоплещест мъж с аристократично излъчване и изключително добрата му форма с нищо не подсказваше, че е на шейсет и две години. Проницателните му бледозелени очи бяха най-впечатляващата му черта. Когато ги впереше неподвижно в някого, и най-недосетливият човек недвусмислено разбираше, че не трябва да го ядосва. Сега се намираше до бара в огромния си луксозен ъглов офис и наливаше минерална вода за себе си и два пръста уиски за най-доверения и опитен член на елитния си екип — Тони Китлан.

Камерън прекоси персийския гълъбовосин килим до мястото, от което Китлан наблюдаваше как утринните лъчи хвърлят отблясъци върху тъмните разбунени води на залива. Подаде му напитката и вдигна чашата си. Чукнаха се и Китлан отметна глава и изгълта кехлибарената течност на един дъх.

Камерън отпи от минералната вода и се загледа замислено през френския прозорец. Очите му бяха вперени във ферибота на половината път между кея и остров Елис.

— И нямаш никакви съмнения, че Стафърд и Барне са взели парите?

— Никакви.

— И не се притесняваш, че могат да ги предадат на полицията?

— Ако са имали такова намерение, защо са си направили труда да ги крият от пилота?

— Имаш право.

— Как да процедираме?

— Искам парите да се върнат, разбира се. И ще е най-добре, ако няма кой да разкаже на властите какво се е случило.

— До четири часа днес ще изпратя трима души в дома на Стафърд.

— Ами Барне?

— С Питър Маркъс ще вземем самолета до Вашингтон. Ще накарам един от хората ми да ни чака на летището. В ранния следобед вече ще сме в Рестън.

Камерън кимна с одобрение.

— Погрижи се хората ти да разберат, че колкото и да са важни парите, винаги можем да напечатáme още. Мен ме интересува какво друго са разбрали Стафърд и Барне на мястото на катастрофата и на кого могат да го разкажат. Така че гледай да оправиш тази каша.

Опитай се да вземеш парите. Ако не можеш, това не трябва да те спира да завършиш операцията.

— Добре. Ще дам на хората си ясни указания. Не очаквам да имаме проблеми.

— Не очаквахме и самолетът да се разбие.

Бен Стафърд буташе количката на дъщеря си по сенчестата пътека през приличащия на университетски парк двор на частната психиатрична болница в предградията на Филадельфия Честнът Хил. Спря в подножието на рампата, която водеше към входа на една от достолепните тухлени сгради, и униформен служител се приближи към тях, за да изпрати Ани по остатъка от пътя. Стафърд коленичи до нея, прегърна я, целуна я по бузата и я погали по косата с надеждата, че ще получи някакъв отговор, независимо колко малък, някакъв знак, че разбира, че той е там и колко много я обича, че винаги ще бъде до нея.

Но хубавото единайсетгодишно момиче, така поразително напомнящо за майка си, само се взираше в празното пространство, отпуснато и почти безжизнено в ръцете на баща си, без да дава никакви признаци, че усеща присъствието му.

Беше в такъв кататоничен ступор, както го наричаха лекарите, от злополуката. Тогава като по чудо бе изхвърлена от колата, и се бе отървала с малки наранявания, съдбата я бе спасила от смъртта, но бе поискала ужасна цена за това. Ани безпомощно гледала как майка ѝ, затисната под развалините, изгоряла пред очите ѝ. Опитвала се отчаяно да я достигне, но случаен минувач я издърпал от колата точно преди резервоарът да избухне и безмилостно да отнеме живота на майка ѝ.

Лекарите продължаваха да се надяват, че при подходящо лечение и с подходящи медикаменти някой ден Ани ще се върне към нормален живот, но през последните осемнайсет месеца след злополуката нямаше и най-малки признаци на подобрение. От време на време, винаги късно вечер, когато болницата беше тиха и спокойна, тя извикваше за кратко, пицеше от ужас и пак така внезапно се връщаше в света на тишината и неподвижността, който я държеше в плен.

— Ще дойда пак в сряда, миличка — прошепна ѝ той и я прегърна силно. Не искаше да я пусне. Искаше да я отведе със себе си

вкъщи, да върне стария си живот. Но Ани не реагираше в прегръдката му. Погледа след нея, докато санитарят я връщаше с количката вътре, дълбоко натъжен и изтерзан от вида на детето.

Понякога му се искаше да е умряла заедно с майка си, само и само да ѝ бъде спестена агонията да прекара остатъка от живота си в сегашните страдания. Но това бяха мимолетни мисли. Прекалено много я обичаше, за да си представи какво би било, ако я загуби напълно.

Посещенията при Ани винаги бяха трудни и сега Стафърд се опитваше да овладее чувствата си. Избърса сълзите с opakото на ръката си и потегли с колата към къщи.

Тримата мъже, които претърсваха къщата на Стафърд през последните четири часа, с всяка следваща минута ставаха все по-изнервени и гневни. Всяка мисъл за професионално претърсване, без да се оставят следи, отдавна бе забравена.

Стаите изглеждаха като опустошени от луд в пристъп на умопомрачение. Мебелите бяха преобърнати, дамската — разрязана и пълнежът ѝ изваден. Бяха разкъсали и килима, докато търсеха подвижни дъски или тайни врати към скривалища. Картините и снимките бяха разхвърляни по пода, а рамките и стъклата им счупени след проверка за сейфове.

Джери Ханкс, който претърсваше втория етаж, беше преобърнал стаята на Ани, след това и шкафовете в спалнята. Като не намери нищо, той разхвърля дрехите на жената на Стафърд във всички посоки, някои разкъса, докато ги сваляше от закачалките, за да провери полиците зад тях.

Навън следобедното слънце пълзеше зад хоризонта и хвърляше дълбоки червеникаво оранжеви сенки по полетата и горите, в къщата ставаше тъмно и тримата мъже вече имаха нужда от фенерчета, за да продължат търсенето. Ханкс изруга под мустак проблемите, които сам си беше създал. Бе позволил акцията да се изплъзне от контрол, вместо да следва указанията на Китлан и да разпита Стафърд, като използва каквато сила е необходима, докато предаде сам парите. Но когато пристигнаха, Стафърд го нямаше, а търпението не беше сред силните страни на Ханкс.

Сега не можеха да си тръгнат и да дойдат по-късно. Ако Стафърд се върнеше и намереше къщата в това състояние, можеше да изпадне в паника и да се скрие или да побегне към полицията и да разкаже за парите. И в двата случая, ако изпуснеха Стафърд, Китлан щеше сериозно да се разправя с тях.

Ханкс продължи да търси в спалнята с помощта на малко фенерче, отвори раклата с одеялата в долната част на леглото и разхвърля съдържанието ѝ из стаята.

Стафърд намали скоростта на джипа и зави по второстепенния черен път, който водеше до къщата му. Пое направо през гората по посипана с чакъл алея, излизаща до плевнята, където обикновено паркираше колата. Там тя не се виждаше нито от къщата, нито от пътеката, отвеждаща от дома до главното шосе. Работата му беше такава, че често приятелите и роднините на тези, които бе преследвал и залавял, искаха да си отмъстят, затова бе разбрал, че е по-добре да не става ясно от пръв поглед дали си е вкъщи или не, нито да издава лесно стереотипа си на живот.

Гората от двете страни на тясната алея бе потънала в синьо-черни вечерни сенки и Стафърд включи предните фарове, а колата продължи да се клатушка по тези места, където обилните дъждове бяха издълбали коловози в чакъла. Алеята правеше рязък завой наляво и след него Стафърд видя силует на друго превозно средство — рейндж роувър, паркиран на сред обраслата с трева пътека, водеща към обширна открита поляна зад гората. Колата бе почти скрита от храстите и надвисналите клони на белите борове, но за част от секундата конусовидният лъч на дългите светлини се отрази в задните фарове и разкри присъствието ѝ.

Отначало Бен помисли, че може да е някой местен ловец, подготвящ се за предстоящия сезон. Може би изпробва кучетата си по пъдпъдъците, които населяваха полето и гората. Но за кратко мярна цвета на регистрационния номер и го загризаха подозрения. Изгаси фаровете и спря точно до границата на гората, където свършваше чакълената алея и по поляната оставаха двайсетина метра до плевнята му. След това изключи двигателя и посегна към жабката за деветмилиметровия глок, който предната вечер бе извадил от сейфа.

Пъхна полуавтоматичния пистолет в колана си на гърба, приведе се ниско и тръгна през тъмните сенки към паркирания рейндж роувър. Когато се приближи, видя, че регистрационният номер е от Ню Йорк, и след бърз оглед на задния прозорец с облекчение установи, че вътре

няма никой. Откри, че дясната предна врата е отключена, отвори я и вътрешните лампи веднага се включиха.

Бяха трима, прецени Стафърд, когато погледът му се адаптира към слабата светлина в колата. Преброи три празни пластмасови чашки и обвивки от три хамбургера, както и три порции пържени картофи от ресторант за бързо хранене. Талонът в жабката показваше, че рейндж роувърът е собственост на „Голд Стар — коли под наем“ и е нает от „Глоубъл Импортс“ със седалище в Бруклин.

Когато се канеше да затвори вратата, Стафърд забеляза смачкано парче хартия на пода. Разгъна го и усети, че стомахът му се свива, докато на слабата светлина, идваща през дърветата, прочете спретнато напечатани инструкции как да се стигне от Ню Джърси до Чадс Форд, а след това с по-тъмно мастило написани на ръка указания към къщата му.

Бен тихо затвори вратата и се върна в джипа, където взе от жабката бинокъла за нощно виждане и термографско претърсване, който използваше при преследванията, извади и допълнителен пълнител за глока.

Почуди се дали да се обади на 911 и да изчака полицията, но не искаше да рискува да загуби парите и да обяснява как ги е придобил, ако тримата мъже бъдат арестувани и стане ясно какво търсят. Ако бяха наркотрафиканти, той много добре познаваше този тип хора и в схватка с тях би имал предимство. Ако не бяха, можеше просто да върне парите, да убеди Еди Барне да направи същото и да избегне понататъшни усложнения, а в такъв случай не беше разумно да вика полиция.

Когато тръгна към къщата и последните вечерни светлини бяха угаснали. Заобиколи откритата полянка и се прикри в сенките на дърветата, като на всеки десет метра спираше да се огледа и послуша и да види дали някой не го следи. Нямаше представа какви са тези хора, но му се струваше, че знае какво търсят и какво биха направили, за да си го получат, и нямаше да им се даде лесно.

Джери Ханкс гледаше през прозореца на спалнята на втория етаж към плевнята, когато гората вдясно бе осветена за кратко от фарове и след това пак потъмня. Той слезе бързо по стълбите и предупреди другите двама да заемат позиции: единият на главния вход, а другият — на изхода в кухнята. След това Ханкс се промъкна отпред

и се скри сред храстите в ъгъла на терасираната поляна пред къщата, откъдето можеше да види всеки, който се приближава откъм плевнята.

Скрит в храстите на петдесет метра от него, на границата на гората, Бен бе коленичил и разглеждаше пространството между къщата и плевнята. Термографският бинокъл бързо откри Ханкс: телесната му температура рязко се открояваше от тази на храстите и го издаваше.

След това Стафърд насочи вниманието си към изхода от кухнята, фокусира бинокъла на стената до вратата, където се намираше цифровата клавиатура на охранителната система. През малките квадратни стъкла на горната половина на вратата ясно се виждаше, че свети зелена светлина, което значеше, че системата е изключена. Обезвреждането на сложната аларма му подсказа, че си има работа с истински професионалисти.

След това насочи бинокъла към големия кухненски прозорец с витраж и зачака. Не след дълго видя движение и част от силуета на нечия глава, надничаща набързо през перваза към плевнята. Предположи, че има още един човек и на главния вход, и че скритият в храстите, когото вече бе разкрил, сигурно възнамеряваше да го изненада отзад, като се приближи към къщата. Което значеше, че са предупредени за пристигането му.

Стафърд тръгна отново покрай гората и стигна до другия край на къщата. Спря и вдигна бинокъла, но не видя никого. Светлината от изгряващата пълна луна хвърляше дълги сенки по поляната. Той излезе от дърветата и побягна, като се криеше в сенките на храстите и дърветата около къщата. Спря на предната тераса точно зад човека, когото бе забелязал да се крие близо до входа. Нощният бриз, който движеше сенките на дърветата, го прикри, докато напредваше бавно, крачка по крачка, зад Джери Ханкс.

Ханкс вече бе започнал да мисли, че проблясъците в гората са били фалшива тревога, но изведнъж почувства дуло на пистолет да се притиска в тила му. Замръзна, когато Стафърд зашепна близо до ухото му, приведен над него:

— Хвърли оръжието. Плъзни го назад към мен, след това лягай по корем и си сложи ръцете на тила. Веднага!

Ханкс направи каквото му бе наредено и легна на земята.

— Хората, които представлявам, искат само парите си. Върни ги и повече няма да имаш проблеми.

Бен пъкна отнетия пистолет в колана си.

— Сам ли си?

— Да, само аз съм. Мислех да се разберем, да не правим глупости.

Стафърд притисна дулото още по-силно в тила на Ханкс.

— Веднъж вече ме подцени, приятел. Не прави пак същата грешка. Сега кажи на двете си другарчета вътре да излязат. С празни ръце. Ако видя оръжие, си мъртъв.

Ханкс вдигна глава и извика:

— Майк! Джони! Излезте. Без оръжия.

Още не бе свършил и човекът зад главния вход, чието име беше Луис и който бе разбрал кодираното предупреждение на Ханкс, блъсна вратата и изскочи навън. Веднага залегна, готов за стрелба, хванал пистолета си със заглушител с две ръце, а червената точка на лазерния мерник търсеше целта, следвайки погледа му, който се мъчеше да открие Джери.

Добре премереният единствен изстрел на Стафърд улучи Луис между очите и веднага го уби. Ханкс се възползва от неразборията, претърколи се по гръб и ритна Бен в гърдите, от което той се просна на земята.

Ханкс незабавно посегна към резервния си пистолет, но преди да стигне до кобура на глезена си, Стафърд се обърна на една страна, пусна два изстрела в гърдите му от упор и го уби.

Бен веднага напусна терасата, когато чу някой да излиза от кухненската врата. Изтича обратно покрай другата страна на къщата към гората, за да излезе в гръб на третия мъж, който, без да знае местонахождението на Стафърд, се движеше към предния вход, където лежаха труповете на партньорите му. Беше въоръжен с автомат със заглушител, който, държеше професионално. На десет метра зад него Бен се бе спотаил зад голям клен, до кухненската врата, и му подвижна:

— Свали оръжието! Много бавно.

Мъжът се спря и замръзна, обмисляйки шансовете си, застанал с гръб към Стафърд на открито, под светлината на пълната луна.

Бен го държеше на мушка с пръст върху спусъка.

— Не върши глупости. Иначе ще умреш като приятелчетата си.

Мъжът направи своя избор. С бързо гъвкаво движение той клекна ниско, завъртя се и започна да стреля. Беше забележително

точен, откосът изкърти кората на клена, зад който се криеше Стафърд, и ако не беше дебелият ствол, почти със сигурност щеше да го убие.

Стрелецът спря, чудейки се дали не беше преценил грешно положението на противника си. Кратката пауза беше всичко, от което Бен се нуждаеше. Откри само малка част от силуета си под ярката лунна светлина, прицели се иззад дървото и изстреля бързо три куршума, всичките попаднаха в гръдния му кош. Мъжът се олюля и падна на колене, заклати се за миг и се строполи.

Стафърд се приближи внимателно и като продължаваше да държи на прицел мъжа, изрита автомата далеч от него, след това коленичи и опипа пулса му. Нямаше. Изправи се, извади миниатюрния си мобилен телефон, закачен на колана му, и набра 911, докато се връщаше към кухненската врата и влизаше в къщата.

Екипът от Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ наблюдаваше кървавата драма с мощни телескопи за нощно виждане от удобно място на обраслия с дървета хълм, издигащ се на сто метра по-далеч. По-младият мъж откъсна очи от окуляра и се вторачи в партньора си, докато Стафърд влизаше в къщата.

— Можеш ли да повярваш? Изтрепа трима професионалисти, сякаш е детска игра. Мислех, че е някой самонадеян ловец на богатства, който е затънал до ушите.

Другият се усмихна.

— Изглежда, е нещо доста повече от това.

— В наш интерес е да не го ядосваме.

Вторият мъж извади мобилния си телефон от джоба на самото си.

— Ще се обадя на Баръс. Остава ни да следим единствения оцелял.

— Звучи ми като план.

Полицаят, отзовал се пръв на спешното повикване, беше същият, който преди осемнайсет месеца дойде в къщата на Стафърд, за да му съобщи за злополуката, в която бе загинала жена му. Бен не го бе виждал оттогава и докато развеждаха един от детективите от близкия полицейски участък в Авъндейл из къщата, той благодари на младия

мъж за деликатния начин, по който се бе отнесъл към него в онази съдбовна вечер.

Детективът взе една разрязана с нож възглавница от канапето във всекидневната.

— Ако съдя по бъркотията, търсели са нещо определено.

Стафърд коленичи, вдигна коледната снимка на Ани и жена си и я върна на полицата над камината.

— Или просто са обърнали къщата, за да видят какво могат да намерят.

— Значи според вас е отмъщение от някой престъпил гаранцията си, когото вие сте заловили?

— Това е единственото логично обяснение.

— Може би.

— Тогава вие ми кажете какво е.

Детективът спря и се взря настойчиво в Стафърд.

— Добре. Никой от тези мъже няма документи за самоличност. Полицията в Ню Йорк провери регистрационните номера на рейндж роувъра. Откраднати са. Току-що говорих с мой приятел от участъка в Северен Бруклин. На адреса на „Глоубъл Импортс“ има празен склад. Готов съм да си заложа заплатата, че отпечатъците на нито един от убитите ги няма в никоя картотека.

— Какво имате предвид?

— Тези момчета са професионални убийци. Оръжията им нямат печат на производител и сериен номер. И не са изтрити, имайте предвид, а никога не са съществували. Освен това всичките са фабрично комплектувани със заглушители и лазерни мерници. А пък мунициите са съвсем друга история.

Детективът извади един патрон от джоба си и го вдигна пред Стафърд.

— Много висока технология. Скоростта в цевта е точно под бариерата на звука за максимално заглушаване. Направен е така, че прави тялото на пихтия. Ако те уцели, където и да е в торса, умираш на място, дори само да те одраска, пак ще те обездвижи. Преценете сам, колата им е наета от офшорка, нямат документи за самоличност, без проблеми обезвреждат алармената система. Да ви приличат на някакъв скапан беглец от закона и приятелчетата му, които искат да ви го върнат?

Бен сви рамене:

— И какво очаквате да ви кажа?

— Като начало, какво криете?

— Нищо не крия. През последната година издирих и прибрах няколко едри наркотрафиканта. Възможно е за някои от тях да работят такива професионалисти или пък имат достъп до тях благодарение на парите, които са натрупали. Иначе нямам представа кой и защо би могъл да го направи.

Детективът кимна — не беше убеден, че е чул цялата истина, но тъй като нямаше силни аргументи да обори теорията на Стафърд или да обоснове своя, отстъпи.

Бусът на съдебния лекар замина с трупите на тримата мъже, криминалистите си събираха нещата, а Бен изпрати детектива до колата му.

— Нали сте тук?

Стафърд се усмихна.

— Казвате ми да не напускам града ли?

— Нещо такова.

— Аз така си изкарвам хляба, като пътувам извън града.

Детективът отвори вратата и се настани зад волана.

— Между другото, отлична стрелба. Особено при онзи с автомата. Много добри попадения.

— Имал съм късмет.

— И аз съм обучаван да стрелям, Стафърд. И двамата знаем, че късметът няма нищо общо с това.

Бен не отговори.

Детективът се засмя и запали мотора.

— Ще ви се обадя.

Стафърд се върна и пак се разходи из къщата, за да види какви поражения са нанесени. Мебелите лесно щяха да се поправят или заменят. Най-много се разстрои, когато се качи на горния етаж и видя неразборията в стаята на Ани. Пазеше я такава, каквато я бе оставила в деня на злополуката, искаше всичко да е непокътнато, когато се прибере вкъщи. Притесняваше се — може би повече, отколкото трябва, — че няма да може да я възстанови в предишния ѝ вид.

Влезе в спалнята и намери дрехите на жена си разхвърляни по пода. Любимата ѝ копринена рокля, която все още пазеше нейния аромат, беше разпрана на две. Той я вдигна внимателно, почти с любов, и я сложи на леглото.

Но имаше нещо, което още повече го тормозеше. Еди Барне. Докато чакаше полицаите да дойдат, за петнайсет минути му се обади четири пъти, но никой не му отговори. Последния път остави съобщение, но като знаеше колко време му трябва на Барне, за да отговори, независимо от спешността на случая, нямаше как да разбере дали приятелят му го бе получил. Трябваше да бъде предупреден. Щом са намерили него, значи могат да намерят и Еди. Освен ако вече не са го сторили.

Бен погледна часовника си. Беше осем и петнайсет. Позвъни пак и отново чу телефонния секретар. Реши, че не може да рискува и да чака повече. До Вашингтон имаше над двеста километра. Ако тръгнеше с колата, щеше да стигне в дома на Барне в Ресън след час и половина, ако настъпеше газта.

Зареди пълнителя на пистолета, набързо събра малко дрехи и тоалетни принадлежности в една чанта, хвърли и пълна кутия муниции. Взе плика с три хиляди долара за черни дни, които пазеше под чекмедже на бюрото в кабинета си. На излизане включи алармената система и заключи вратата.

Казаното от единия мъж тази вечер не спираше да занимава мислите му, докато потегляше от алеята пред дома си.

Хората, които представлявам, искат само парите си.

Само че не бяха открили парите и въпреки това искаха да го убият. Защо? Кого представляваха? И кой с всичкия си би отписал двайсет милиона долара, преди да направи всичко възможно, за да си ги върне? Трябва да има и нещо друго, освен парите. Но какво? В какво се беше забъркал? Сега поне със сигурност знаеше, че Еди се бе оказал прав: парите бяха придобити незаконно. Това не беше начинът, по който банките търсеха авоарите си.

Стафърд пое по шосе 100 на юг от Чадс Форд, като натискаше до краен предел газта на джипа „Чероки“ по тесния, виещ се черен път, който вървеше успоредно на река Бредниуайн към Уилмингтън, Делауеър и магистрала 95.

Екипът на ЦРУ остана на разстояние и не смяташе, че е нужно да държи под око джипа, затова го следваше в тъмносин седан на три километра дистанция. Мъжът до шофьора наблюдаваше монитора на търсещото устройство, закрепено под таблото, което получаваше силен сигнал от предавателя в колата на Стафърд.

Еди Барне пусна една от стопроцентово сигурните си свалячески реплики на Мисти — висока и привлекателна трийсетгодишна брюнетка, която му се усмихна, като срещна погледа му на излизане от магазин на „Виктория Сикрет“ в търговския център на Тайсънс Корнър, Вирджиния.

— Вярваш ли в любовта от пръв поглед или искаш да мина покрай теб още веднъж?

Тя се засмя и Барне ѝ отправи най-палавата си усмивка. След чаша кафе си тръгнаха заедно.

— Казвам се Мисти, с „и“ — каза му тя, докато прекосяваха паркинга в необикновено топлата есенна вечер.

Спря и свали коженото си яке, преди да се качи в новото порше кабриолет на Барне — с двойна предавка, боядисано в сребрист металик.

— Хубава кола.

Под якето бе облечена с копринена блуза и Еди се опита да не се възбужда прекалено от това, което откриваше голямото ѝ деколте. Докато забеляза лявата ѝ ръка. И разбра, че го чака гореща нощ. Над лакътя на Мисти с „и“ чак до рамото бе татуиран дълъг дебел пенис с тестиси и окосмяване.

— Хубава татуировка.

— Искан да сме наясно.

Барне си помисли да я попита с какво точно, но реши да се въздържа. Вместо това ѝ зададе въпрос, който винаги му беше на върха на езика, когато се срещаше с красавици като момичето до него.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно те привлече в мен в търговския център?

— Не знам. Нещо в излъчването ти ми подсказа, че ще си допаднем.

— Така ли? Ако се сетиш какво е, нали ще ми кажеш?

Беше девет и петнайсет, когато Еди хвърли чантите с покупки в колата, седна зад волана и напусна с рев паркинга. Със свален гюрук и надутото до дупка радио, той превключи до четвърта и се понесе по шосето, като се промушваше през натовареното движение. Дългата до раменете коса на Мисти се вееше на вятъра, тя му намигна и оплези дългия си тънък език със сребърна обеща. Барне също ѝ намигна и от гърлото му се изтръгна неволен стон.

Задната седалка и подът на поршето бяха препълнени с опаковани маркови спортни сака, панталони, кожени якета, а под тях лежаха пакети с копринени ризи, кашмирени пуловери и куп други неща, които си бе купил импулсивно.

Цял ден не бе правил почти нищо друго, освен да пазарува. Започна с търговец на коли, за когото знаеше, че сериозно злоупотребява с кокаина и който беше повече от щастлив да прибере осемдесет и деветте хиляди долара в брой за поршето и без съмнение нямаше да каже на никого за това. Барне пресметна, че от девет часа сутринта бе похарчил около сто и дваайсет хиляди долара. „Сто и дваайсет бона за дванайсет часа — помисли си той, — това се казва пазаруване.“

Но се успокои наум, че беше внимавал. Продавачът на поршето нямаше да го издаде. И без това никога не декларираше пред данъчните, повече от една трета от доходите си. Останалата част я прекарваше през носа си. А и в никой от магазините не знаеха името и адреса му и изобщо не изглеждаха притеснени, когато отброяваше стодоларовите банкноти, за да им плати. От парите, които бе взел със себе си тази сутрин, му бяха останали приблизително трийсет хиляди долара, а това бе повече от достатъчно да си купи още някои неща на другата сутрин, да си плати отдавна просрочените дългове и да се покрие, докато добрият стар предпазлив Бен измисли план за останалите пари.

Тони Китлан се разхождаше из кабинета в къщата на Барне и разглеждаше снимките и военните отличия, закачени на стената, а Питър Маркъс и човекът, който ги посрещна на летището, систематично претърсваха останалите стаи.

Китлан взе една снимка на Барне и още един мъж, за когото предположи, че е Стафърд. Беше направена в някаква далечна пустиня по време на Войната в Залива. Стояха един до друг с оръжия на рамо и по нашарените им с камуфлажни бои лица се бяха разлепили победоносни усмивки. По въоръжението и екипировката им и по специално оборудваното бъги за песъчливи терени позна, че са служили в елитните части на „Делта Форс“. На друга снимка двамата бяха облечени в парадни униформи, застанали мирно, приемаха отличия на церемония по награждаване.

Червената лампичка на телефонния секретар светеше. Китлан Отиде до бюрото, натисна копчето за прослушване и чу три затваряния и едно троснато съобщение от Стафърд:

„Еди, имаме сериозен проблем. Обади ми се на мобилния веднага щом получиш съобщението. Но преди това се изнеси от къщата и не се приближавай до нея. Иди някъде, където никой няма да се сети да те търси. И си вземи желязото.“

Китлан незабавно загоря, че Стафърд съветваше Барне да се покрие и да си вземе оръжие, което значеше, че вече се е срещнал по някакъв начин с Ханкс и момчетата му. Трябваше да му докладват преди часове, а сега, в светлината на току-що чутото, му се стори, че знае защо никой не вдигна, когато преди двацет минути звънна на мобилния телефон на Ханкс. Изтри записа, в случай че Барне се обади да си прослуша съобщенията, и в пристъп на гняв запрати рамкираната снимка на Стафърд и Барне в другия край на стаята точно когато Пийт Маркър влезе в кабинета.

— Нещо не е наред ли, шефе?

— Ако не греша, Стафърд е взел Ханкс и другите двама със себе си.

— Така ли? Впечатлен съм.

— Внимавайте с Барне, като се прибере, Пийт. Със Стафърд май са бивши войници на „Делта“. Повечето от тези момчета могат да улучат змийско око от петдесет метра.

— Ще го имам предвид. — Маркърс забеляза военните отличия на стената. — Сребърна звезда. Бронзова звезда за храброст. Пурпурно сърце. Истински герой, а? Лоша работа. — Отпусна се в един фотьойл и вдигна крака на табуретката. — Не мисля, че държи парите тук. Но ако искаш, можем да обърнем къщата ѝ да проверим.

— Не, първо ще говорим с него. Тогава ще видим.

Когато зави по Брас Лантърн Уей, Еди намали радиото заради съседите. Стигна до последната група къщи ѝ спря пред гаража, залепен за дома му, който беше два пъти ипотеккиран — още един дълг, който реши да плати още следващата сутрин.

Помогна на Мисти да излезе от поршето, награти наръч пазарски чанти и двамата тръгнаха по пътеката към главния вход. По навик използва малкото дистанционно, закачено на ключодържателя му, за да изключи алармената система, след това се сети, че през последния месец не работеше. Нямаше пари да я поправи и си напомни да се погрижи и за това на сутринта, тъй като сега в къщата имаше какво да се краде. Премести чантите в една ръка, отвори вратата ѝ направи място на Мисти да влезе първа.

Докато търсеше ключа на лампата, вратата зад него се затръшна. Някой запуши устата на Мисти с ръка и заглуши писъка ѝ, след това я повлече от антрето към кухнята.

С периферното си зрение Еди видя един мъж да излиза от кабинета. Хвърли пазарските чанти и се обърна с лице към него. В същия миг бе ударен в бъбреците от Китлан, който стоеше в ъгъла зад входната врата. Ударът го зашемети и той падна на колене.

Маркърс се приближи и Барне понечи да го фрасне с юмрук в слабините, но ръката му се отклони и се стовари върху бедрото, от което целият му крак изтръпна. Докато Еди се мъчеше да се изправи, Китлан помогна на Питър да го събори на земята и да го притисне. Маркърс го удари още веднъж в бъбреците и така го обездвижи достатъчно дълго, за да имат време да му вържат китките на гърба с широко тиксо.

Барне успя да се преобърне на една страна и да изрита Китлан в лицето така, че от устата му шурна кръв, преди двамата да успеят да го притиснат окончателно и да вържат и глезените му. След това рязко го

изправиха на крака и го хвърлиха на един дървен стол с облегалка, донесен от кухнята наред всекидневната.

Почти целият под бе зает от по-ранните покупки на Барне: два телевизора, нова стереоуредба и тонколони за кабинета, спалнята и всекидневната, два компютъра, лаптоп и принтер, все още опаковани и струпани из стаята.

Еди пое дълбоко дъх и примижа от болката в кръста, докато гледаше как Китлан се приближава и застава точно срещу него. Лицето му още бе изтръпнало от ритника, гледаше отгоре Барне, наместваше си челюстта и попиваше кръвта в ъгъла на устата с носна кърпа.

Еди погледна надясно и видя безвратия Маркъс с петдесетсантиметрова обиколка на бицепсите, който още си поглаждаше крака след удара. Третият мъж държеше нож в едната ръка, а с другата бе прегърнал през кръста Мисти, триеше слабините си в нея, хилейки се, и въртеше острието пред лицето ѝ.

Барне срещна погледа на Китлан.

— Искате да крадете ли? Давайте. Само кажете на онзи откачения с ножа да остави момичето.

Китлан отново попи капката кръв от лицето си и посочи с ръка стаята.

— Изглежда, бил си на покупки, господин Барне. Неочаквано наследство?

— Нещо такова. Кои сте вие? Какво искате? — Но веднага разбра отговора, като се взря в студените нетрепващи очи на Китлан.

— Искаме си нашето. Дайте ни го и веднага се махаме.

Еди изобрази най-невинната си физиономия.

— Добре. Вземете каквото искате. Всичко мое е и ваше.

Маркъс, който до този момент стоеше облегат на стената, се приближи и застана до Китлан, който му кимна и отстъпи. Питър нанесе жесток удар по лицето на Барне и го свали от стола на пода.

Мисти изпищя и мъжът с ножа я хвърли на земята по корем. Притисна я с коляно към пода и запуши устата ѝ със скок. Тя известно време се бори, хленчейки и с ококорени очи, но той отрязва още лента и върза китките ѝ на гърба, преди да я завлече в ъгъла.

Щом Барне се изправи на колене, Маркъс го сграбчи за косата, стовари юмрук в лицето му и му счупи носа. Еди простена от болка,

когато набитият як мъж го вдигна на крака и отново го сложи да седне на стола.

Китлан махна на колегата си да се отстрани и пристъпи напред.

— Защо не започнем отначало?

Барне се отърси от последствията на удара и помириша кръвта, течаща от носа му.

— Искате да изляза и да вляза отново? С удоволствие.

— Много ти знае устата, господин Барне. На твоє място бих си я затварял. Сега защо просто не ми кажеш къде са парите?

— Какви пари? Да ви приличам на човек с пари? А? Източих си кредитните карти за тези неща. Я се дръжте по-сериозно!

Китлан извади полуавтоматичен пистолет от раменния кобур под сакото и му сложи заглушител. Без да каже нито дума, той се обърна към Мисти с „и“ и хладнокръвно застреля ужасената жена в лицето, като отнесе темето ѝ.

— Това достатъчно сериозно ли е?

Еди гледаше и не вярваше на очите си.

— Какво ви става? Току-що се запознах с нея. Тя не е в играта. Няма нищо общо.

— Колко жалко. Но ще тежи на твоята съвест. Сега вече слушаш ли ме внимателно?

Барне продължаваше да се взира в безжизненото тяло, свлякло се в ъгъла, и дълбоко съжаляваше за случилото се.

— Да. Няма проблеми.

— Тогава къде са парите ни?

— Искаш да кажеш — двайсетте милиона?

— Точно това искам да кажа.

— Не си много добър в това, а?

Китлан сбърчи чело.

— В кое?

— Интелигентното мислене.

Лицето на Китлан почервения от гняв, но успя да се сдържи.

— И какво те кара да мислиш така, господин Барне?

— Уби тази жена, без да се замислиш. Което ми подсказва, че ще направиш същото и с мен веднага щом си получиш парите. Това умно ли ти се струва? Трябва да съм последният тъпак, за да ти кажа къде са парите. А повярвай ми, аз не съм тъпак.

— Прав си. И в двата случая ще умреш. Въпросът е как ще умреш. Приятелят ми може да го направи бързо и безболезнено, но може да го направи бавно и мъчително.

Еди сви рамене:

— Да заповяда.

Китлан отстъпи и Маркърс пак се приближи, на лицето му имаше цинична усмивчица.

— Обичам смелчаците. Но още повече обичам да ги слушам как крещат и се молят.

Барне му се ухили наперено.

— Казвали ли са ти, че приличаш на калкан? Ако очите ти бяха още малко по-близо, щеше да се родиш мъртъв.

Маркърс замахна, но ръката му се спря напред въздуха, защото Еди, събрал всички сили, вдигна и двата си крака и го ритна здраво в слабините. Силният гърлен вик, който излезе от устата на Питър, докато се свличаше на колене с ръце между бедрата, беше направо нечовешки.

Барне се усмихна въпреки болката. Беше последен безполезен акт на съпротива, знаеше, че няма да му донесе нищо, ала ще му струва скъпо. Но му стана хубаво.

— Този път те уцелих.

Джанет Барне намали скоростта на изкаляния си архаичен фолксваген „Брѝмбар“ и когато зави по Брас Лантърн Уей, зад колата остана следа от синкав дим. Притесняваше се за брат си от мига, в който се прибра от спортната зала тази вечер и намери плик с десет хиляди долара в брой заедно с ключ и бележка, която повдигна повече въпроси, отколкото отговори.

„Не си прави повече изводи, отколкото е необходимо, сестричке. Добре съм. Никога не съм обрал и ченгетата не ме търсят. Ключът е за гардероб в Стърлинг. Ако нещо се случи с мен, което не е никак вероятно, съдържанието на двете чанти е изцяло за теб. А междувременно си купи нещо хубаво. Много хубаво. Има още много пари. Ще ти обясня по-късно.“

Джанет паркира до лъскавото ново порше и въпреки тревогите си, се усмихна, когато видя натѝпканите в колата покупки. Негласният девиз на Еди беше: „Утре да става каквото ще.“ Винаги харчеше с пълни шепи, дори когато нямаше пари. Но тя знаеше, че луксозната спортна кола струва поне осемдесет хиляди долара, а откъде той бе успял да намери пари дори за първоначална вноска, да не говорим за десетте хиляди долара в брой, които ѝ бе оставил — прибави тя нови въпроси към списъка с питания към него.

Докато се приближаваше към пътната врата, шестото ѝ чувство, което неведнѝж ѝ бе спасявало живота, я предупреди, че нещо не е наред. Усещаше, че някой я наблюдава. Щорите на кухненския прозорец към алеята бяха леко вдигнати и в момента, в който погледна нататѝк, покрай отсрещната страна се мярна сянка.

Чак тогава разбра, че осветлението не е както обикновено. Още откакто бяха деца, Еди мразеше да стои сам в тъмна къща. Тази

особеност нямаше нищо общо със страха от тъмното. За Еди светлината беше символ на топлина, уют и приятна компания и го караше да се чувства по-малко самотен. Когато си беше вкъщи, винаги държеше светлото в кухнята и коридора, докато си легне, а тогава оставяше малката лампа на масата до вратата запалена цяла нощ. Единствената светлина, която Джанет виждаше през кухненския прозорец, бяха слабите отражения на лунните лъчи, влизащи през плъзгащата се стъклена врата, която водеше към верандата пред всекидневната.

Плъзна ръката си в чантата, за да намери 40-калибровия полуавтоматичен „Зиг-Зауер“, за който имаше разрешително и с който не се разделяше — необходима предпазна мярка срещу миналото, което всеки миг можеше да се върне да я измъчва. Отвори вратата точно толкова, колкото да надникне по цялата дължина на коридора, през всекидневната и до верандата след нея. Под бледата лунна светлина видя посред стаята един стол и нещо, лежащо до него.

Внезапно движение привлече вниманието ѝ към верандата. Един силует прескочи парапета и се спусна към малката градинка три метра по-долу. Последва го още един. И още един.

Китлан и Маркър стъпиха на земята и побягнаха, прекосиха градинката ѝ навлязоха сред дърветата, които отделяха групите къщи. Третият мъж остана назад, за да прикрива оттеглянето им.

Джанет се втурна през къщата и излезе с насочен напред пистолет през вече отворената балконска врата, за да се увери, че тъмните ъгли на верандата са чисти. В далечината долу видя как двамата мъже стигнаха до боровете. Третият стоеше на открито ѝ гледаше към верандата, а пистолетът в ръцете му бе насочен право към нея. Изстреля бързо три куршума през заглушителя, които се забиха в стената на няколко сантиметра от главата ѝ.

Джанет залегна, готова за стрелба, чевръсто намери целта и отговори с два добре премерени изстрела.

Мъжът се олюля за миг, а по лицето му се изписа изненада. Взря се за няколко секунди в двете дупки от куршуми в средата на гърдите си, падна и остана да лежи неподвижно на тревата до дърветата. Оръжието на Джанет беше без заглушител и изстрелите отекнаха силно в околността. По прозорците на съседните къщи се появиха загрижени лица.

Китлан и Маркър спряха и се обърнаха назад, след това изчезнаха в тъмните сенки на боровете. Въпреки, че Питър настояваше да убият жената и да изчакаат Стафърд, който според тях пътуваше насам, за да предупреди Барне, Китлан реши незабавно да се оттеглят. Неспособността му да пречупи Еди Барне го бе изнервила и му трябваше време, за да се възстанови и да се подготви за двубой със Стафърд, и то не при наличието на непредвидени обстоятелства — като тази най-неочаквано появила се жена.

Джанет се канеше да слезе от верандата и да ги подгони, когато чу запалването на двигател и изсвистяването на гуми, после една кола потегли по улицата от другата страна на дърветата.

Върна се вътре, погледна набързо в кабинета и кухнята, преди да застане в един тъмен ъгъл, да преброи до трийсет и да се послуша, за да се увери, че е сама. Очите ѝ бяха вече свикнали със слабата светлина, тя огледа всекидневната и видя трупа на Мисти с „и“, проснат в един ъгъл зад неразопаковани кутии.

Провери и разбра, че някога привлекателната жена е мъртва, после предпазливо тръгна към странния силует, полускрит от друга купчина кутии на пода до стола. Не помръдваше и тя се приближи още, а когато гледката изникна пред очите ѝ и разбра какво представлява, я обзе смразяващ ужас, последван от гадене и световъртеж.

Еди Барне лежеше по корем, главата му бе напъхана в найлонова торба. С въжето, от което около врата му бе направена примка и бе стегната торбата, бяха вързани ръцете и краката му зад гърба. Джанет и друг път бе виждала такова жестоко мъчение: колумбийски наркобарон го бе приложил на човек, за когото смяташе, че го краде.

С найлоновата торба на главата жертвата се бореше за въздух и колкото повече се бореше, толкова повече примката се стягаше около врата ѝ. Беше изключително мерзка и ефективна техника за разпит, с която разпитваният бавно се задушаваше. Когато жертвата всеки миг щеше да изгуби съзнание, мъчителят махаше торбата и разхлабваше въжето. След като човекът се възстановеше, торбата отново се слагаше и всичко започваше отначало. Многобройните охлузвания по врата, китките и глезените на Еди показваха, че не са го оставили да умре бързо.

Джанет веднага махна найлона от главата на брат си, след това изтича до телефона на стената в кухнята. Набра 911 и с трескав глас и задъхани думи обясни какво се беше случило и помоли телефонистката да се обади за линейка.

Изтича обратно във всекидневната и коленичи до брат си. Лицето му беше зловещо изкривено, синьо и отекло, очите му бяха широко отворени и изразяваха ужас и отчаяние. Разряза въжето с ножа, който носеше в дамската си чанта, след това започна да му прави изкуствено дишане — отново и отново, докато накрая разбра, че не може да направи нищо, за да го съживи. Сви се, отпусна се върху петите си и застена, заровила глава в скута си, чувстваше, че част от нея си бе отишла заедно с него.

Бяха единствените деца на жесток баща алкохолик, който ги напуснал, когато били много малки, затова те не го помнеха, и на коравосърдечна, психически нестабилна майка, която им даваше минималното, за да оцелеят, и ги бе оставила да се оправят сами. Имаха две години разлика и докато растяха, си нямаха никого другиго.

Еди беше нейната опора, нейният компас, когато беше най-уязвима. Беше я защитавал в началното училище, показваше ѝ как да се грижи за себе си в прогимназията, като даваше ясно да се разбере, че всеки, който закача сестра му, ще се разправя с него. Беше звезда във футболния отбор, известен с това, че първо удря, а след това задава въпроси, и предупреждението му беше достатъчно, за да е сигурна, че най-големият ѝ любовен проблем в гимназията може да бъде само смачкан корсаж на абитуриентската рокля.

Насърчаваше я да се занимава с бягане и след това да се ориентира към кикбокса, а тя бе добра и в двете. Настояваше да отиде в колеж и когато постъпи в армията, с военната си заплата ѝ помагаше да се издържа през четирите години в университета на Мериленд. Беше сред публиката и се радваше за нея, когато завърши обучението си и положи клетва като служител на Отдела за борба с наркотиците, споделяше гордостта ѝ, когато бе назначена в Ню Йорк и работеше под прикритие в съвместен екип на Отдела и полицията. Беше до нея и преди два месеца, когато напусна работа и се опита да се утеша с бутилката за това, което ѝ бяха сторили.

Ужасно я болеше за начина, по който брат и беше умрял. Мъчението говореше, че са искали някаква информация от него, и

доколкото познаваше Еди, не бяха я получили. Не се и съмняваше, че случилото се има нещо общо с парите, които внезапно беше придобил. Но фактът, че го бяха оставили да умре, ѝ подсказваше, че ако не бяха невнимателни и глупави, убийците не са искали само да си върнат парите. Еди трябва да е знаел нещо, с което ги е държал в ръцете си.

Джанет седеше, сложила главата на брат си в скута, и се поклащаше леко напред-назад, а мислите ѝ бягаха към детството им. Веднъж Еди я люлееше на люлка. Не помнеше на колко години беше — две или три. Пееше ѝ. Чуваше го, но не различаваше думите и това я дразнеше. Гълташе сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, когато далечният вой на сирени започна все повече да се приближава.

Бен Стафърд предчувстваше най-лошото, когато зави по Брас Лантърн Уей и видя мигащите светлини на полицейските патрулки, спрени под ъгъл на тротоара пред къщата на Еди Барне. Паркира от другата страна на улицата и слезе от колата със слабата надежда, че приятелят му не е сред трите трупа в найлонови чували, които видя да изнасят по алеята и да товарят в камионетката на съдебния лекар.

Край къщата около лентата, отцепваща местопрестъплението, се бе събрала тълпа зяпачи и Бен се присъедини към тях и си проби път напред. Тъкмо се канеше да попита униформен местен полицай какво се е случило, когато видя Джанет Барне, застанала пред вратата на къщата, да се визира в колата, в която товареха труповете.

Стафърд показа на младия полицай пропуска си на преследвач на престъпили съдебните гаранции, промърмори нещо за окръжния прокурор, бързо се мушна под лентата и пое по пътеката, преди да разгледат подробно документите му.

Бе виждал Джанет само веднъж преди, когато с Еди се върнаха от войната в Залива. Беше дошла до Форт Браг да посрещне брат си и да присъства на награждаването му със „Сребърна звезда“. И въпреки че бяха минали осем години, откакто прекара няколко часа с нея, веднага я позна.

Беше най-големият хамелеон, когото някога бе виждал. Можеше да изглежда като мъжкарана, като съседското момиче, а когато светлината падаше по лицето ѝ под правилния ъгъл, естествената ѝ красота можеше да ти спре дъха. Очите бяха най-привлекателната ѝ черта. Светлокафяви, напръскани със златисто, те се протягаха като ръце, сграбчваха лицето ти и те заставяха да гледаш само нея и никого друго.

Когато се приближи към нея и я видя да плаче, Бен вече знаеше отговора, от който се боеше. По лицето ѝ беше изписана мъка и тя продължаваше да се визира в потеглящата линейка.

Джанет видя приближаващия се мъж, за няколко секунди в погледа ѝ се четеше въпрос, но после го позна.

— Бен Стафърд?

Той кимна и посочи с ръка оттеглящата се линейка.

— Еди?

— Убили са го, Бен. Измъчвали са го, докато умре.

И млъкна. Изглеждаше неестествено за нея беззащитна и уязвима. Като го произнесе на глас, се почувства още по-зле, но се помъчи да сдържи сълзите си, страхувайки се, че ако се разплаче, няма да може да спре. Стафърд протегна ръце и я прегърна. Тя постоя в обятията му само секунда, след което се отдръпна, а напрегнатият, и поглед затърси очите му.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да го видя.

Тя не проговори веднага. После лицето ѝ потъмня от гняв и гласът ѝ стана по-твърд.

— Не ме лъжи. Току-що прекара една седмица с него на къмпинг. Стафърд погледна към ченгетата наблизно.

— Не тук. Да влезем вътре.

— Откъде са парите, Бен? Кажете ми! Еди живееше от заплата до заплата. Все беше без пари. Винаги имаше дългове. Как така си е купил ново порше, а са му останали и десет хиляди, които ми даде, все едно са джобни пари?

Той я хвана за ръка и я поведе към вратата на къщата, далеч от ченгетата, които гледаха към тях.

— Ще поговорим вътре. Става ли?

Джанет го последва в кабинета, по-далеч от криминалистите, които работеха във всекидневната. Погледът на Бен веднага се стрелна към телефонния секретар. Като се увери, че полицаите не го виждат, той отвори машината, извади касетата и я пхна в джоба си.

Джанет видя какво направи.

— Какво има на тази касета?

— Обадох се да го предупредя.

Буйният ѝ характер, същият като на брат и, моментално избухна.

— Знаел си, че това ще се случи?

— Дойдоха и при мен по-рано вечерта. Тръгнах веднага щом успях.

— В какво сте се забъркали двамата, по дяволите?

Стафърд хвана Джанет за ръка и седна с нея на дивана. Обясни й всичко, случило се от катастрофата на лиърджета близо до лагера им до нападението над него същата вечер. Когато свърши, тя му разказа какво са направили с Еди и момичето и как е убила единия от мъжете, докато бягали от къщата.

— Как са успели да ви намерят толкова бързо?

— Още не мога да го проумея.

— Не са търсили само парите, Бен.

— Знам. Може би сме видели нещо, което не е трябвало, но проклет да съм, ако знам какво е. — Стафърд пак хвана ръката ѝ и я стисна. — Ще направя всичко възможно, за да разбера кой стои зад това, Джанет. И той ще си плати за Еди. Обещавам ти!

— Ще го направим заедно.

— Не мисля, че сега е много разумно да се движим заедно. Те пак ще ме потърсят.

— Мога да се грижа за себе си.

— Знам, но от Отдела за борба с наркотици няма да ти разрешат да се забъркваш с мен, още повече, като се има предвид каква е първопричината за всичко.

— Еди не ти ли каза? Напуснах Отдела преди два месеца.

— Не. Каза ми, че се чувстваш много добре и че обичаш да работиш под прикритие.

— Така е.

— Какво стана?

— Шефът ми в една операция реши, че има право да ме опипва всеки път, когато му се прииска. Казах му да престане, но той продължи. Заплаших го, че ако не спре, ще го съдя за сексуален тормоз.

— Нека позная. Устроили са ти клопка.

Джанет извърна за миг поглед. Стариият гняв пак загоря в очите ѝ.

— След две седмици се оказа, че липсват два килограма кокаин от акция, на която аз присъствах. Намериха се в багажника на колата ми. Казах ми да избирам: или да подам оставка, или да бъда предадена на полицията.

— Защо не разказа какво ти е сторил?

— Той е високоуважаван агент, направил много успешни публични разкрития, които са вдигнали реномето на шефовете във Вашингтон. Ако се наложеше да избират между двама ни, нямаше да имам никакъв шанс.

— Съжалявам.

— Да. Аз също.

— Еди много се гордееше с теб.

— Знам. Обичаше ме. И аз го обичах. С теб или без теб, ще намеря хората, които са го убили.

— Добре. Но трябва да поема инициативата. Не мога просто да седя и да чакам да ме потърсят пак.

— Имаш ли нещо, което да ни насочи в правилна посока?

— У мен е личната карта на мъжа, когото намерихме мъртъв в самолета. От Ню Йорк е. Можем да започнем оттам.

— Искам преди това да се отбия на едно място. Един бар. Там се събират след работа служители на Отдела, ФБР, Тайните служби, всички федерални знайни и незнайни служби по азбучен ред.

— Кого ще търсим там?

— Все още имам няколко приятели от Отдела. Единият е възможно да знае дали не са изчезнали големи наркопарии и дали някой ги търси. Дори и най-големите баровци няма да отпишат двайсет милиона, ако има някакъв шанс да си ги върнат.

— Даде ли показания на ченгетата?

— Да. Приключих с тях засега.

— Искаш ли да се погрижиш за Еди?

— Вече се обадох в погребалното бюро. Еди искаше да бъде кремиран. Ще запазят праха му. Знам къде желаше да бъде разпръснат.

— Искам да съм там, когато го направиш.

Джанет кимна в знак на съгласие и те излязоха от къщата и прекосиха улицата, за да отидат до джипа.

— Къде е барът?

— В Александрия. — Джанет взе ключовете от ръката му и седна зад волана. — Аз ще карам. Така ще спестим време.

Джанет се отклони от Рестън Авеню по Далас Тол Роуд. Скоростомерът показваше 100 километра в час и стрелката пълзеше нагоре, докато задминаваха малкото коли по пътя към летището. Погледна в огледалото за обратно виждане и изведнъж пусна газта и намали до 60 километра.

Стафърд я погледна въпросително.

— Какво има?

— Може би нищо. Когато завих от улицата на Еди, видях тъмен седан с двама мъже вътре, паркиран една пресечка по-надолу.

Бен погледна през задното стъкло.

— Опашка?

— Заприличаха ми на преследвачи. Реших да карам бързо и след това рязко да намаля, да видя дали няма да се залепят точно зад мен, но нищо не забелязвам. — Тя отново ускори малко над разрешената скорост, като непрестанно поглеждаше в огледалото за обратно виждане. — Хрумна ми още нещо. Затегни колана.

Стафърд щракна катарамата, а на следващата отбивка Джанет излезе от Далас Тол Роуд. Кара няколко километра по един двулентов път, след това зави по наскоро павирано шосе, водещо към обширна индустриална зона. Беше почти единайсет часът и мястото бе напълно пусто.

Джанет натисна газта и джипът зави на деветдесет градуса, беше като по учебник как да маневрираме със спортна кола, без да я преобърнем: леко докосваме спирачката, въртим волана, после пак натискаме газта и изпод гумите излиза дим, а мощният осем клапанов двигател прави всичко по силите си, за да ги държи прилепени на земята.

Стафърд здраво стискаше дръжката на вратата.

— Какви ги вършиш?

— Хвърлям им прах в очите — беше всичко, което Джанет каза, съсредоточена в шофирането.

Преследвачите от ЦРУ излязоха от Далас Тол Роуд по същата отбивка, която Джанет използва преди трийсет секунди. Завиха и спряха, наблюдавайки дисплея на търсещото устройство на таблото на

колата. Сигналят от предавателя, прикрепен на пода на джипа на Стафърд, излъчваше силен и стабилен сигнал.

— През последните десет минути правят резки поврати в движението си.

Шофьорът не откъсваше очи от дисплея.

— Може да са ни разкрили и да се опитват да се отдалечат достатъчно напред, за да сменят колата незабелязано.

— Да се приближим и да ги държим под око. Ако са ни разкрили, няма значение, че ще ни видят. Ако не са, ще изостанем и ще продължим наблюдението.

Джанет Барне караше със сто и четиридесет километра в час по половин километрова права отсечка на пуст път без изход, през запусната строителна площадка. Премина майсторски един тесен S-образен завой, през жп линията, колата подскочи във въздуха при едно рязко издигане на пътя, след това се приземи на нисък участък, наводнен от скорошните дъждове.

Стафърд я гледаше и не можеше да повярва на очите си.

— Няма ли малко да намалиш? Мисля, че достатъчно се отдалечи от преследвачите, които и да са те.

— Не това имах предвид.

Продължи да кара с пълна скорост по друга права отсечка от пътя, напълно погълната от това, което вършеше. После, на края на спирачния път, сред свистене на гуми в асфалт, изведнъж панически спря на няколко метра от излязъл пред нея булдозер. Веднага даде на заден и натисна спирачката до ламарината. Джипът рязко изгуби инерция, тя нави волана надясно и зави шеметно на сто и осемдесет градуса, а колата се озова наред шосето в обратна посока. Демонстрира впечатляващо умение на шофиране в извънредни ситуации.

Главата на Бен се удари в страничния прозорец по време на маневрата.

— Какво беше това, по дяволите?

— Така ще отделим мъжете от момчетата.

— Или живите от мъртвите.

Поседя със запален мотор, след това — като в отговор на стартов изстрел, който само тя можеше да чуе — натисна газта до дупка и потегли с грохот през водата, подскочи над издатината и подгони джипа с пълната скорост, на която беше способен. В далечината се появиха фарове на кола, която идваше точно срещу тях.

Предчувствията на Стафърд ставаха все по-лоши, докато двете превозни средства се движеха стремително едно към друго. Идващата кола намали и отби леко встрани, но не можеше да продължи, без да се забие в канавката, вървяща успоредно от двете страни на пътя. Джанет мръдна леко волана, след това отново се впусна, сякаш искаше да се сблъска челно с тях.

Бен вече бе разтревожен от гнева ѝ и напрежението, които се излъчваха от нея, докато гледаше съсредоточено приближаващите светлини. Той се пресегна и я хвана за ръката.

— Хей! Достатъчно! Дръпни се!

Тя бутна ръката му, без да откъсва поглед от пътя.

— Няма за какво да се тревожиш, Стафърд. Всичко е под контрол.

В последния възможен момент преди двете превозни средства да се сблъснат челно, колата на ЦРУ зави рязко вдясно и се заби в канавката, задните гуми задълбаха в меката кална почва, докато шофьорът се опитваше да се върне на шосето.

Джанет натисна спирачки и спря. За миг бе вече извън джипа с пистолет в ръка, насочен към шофьора на преследвачите, който също бе излязъл навън.

— На земята! — извика тя, сграбчи го за косата и го бутна долу. Държеше на мушка спътника му, докато излизаше и лягаше до шофьора.

С извадено оръжие Стафърд стоеше вляво зад Джанет и я прикриваше. Приближи се и започна да ѝ говори така, че да не го чуят двамата мъже на земята:

— По-добре, преди да отидеш по-далеч, да проверим кои са тези момчета.

— Добра идея. — Очите ѝ горяха от гняв. Джанет опря пистолета в тила на шофьора. — Кои сте вие?

— Горещо ви препоръчвам да престанете да бягате, докато още можете. Много сте загазили.

В отговор тя сграбчи шофьора пак за косата и обърна лицето му към своето.

— Доколкото мога да преценя, ти и приятелчето ти сте отговорни за мъченията и смъртта на брат ми. И ако случайно не сте забелязали, наоколо няма свидетели. Или ме убедете, че греша, или — Бог да ми е на помощ — ще ви размажа мозъците и на двамата по новичката ви държавна кола.

Шофьорът видя гнева в очите ѝ и се предаде, бръкна в самото си и бавно извади кожената легитимация. Джанет я взе, отвори я и я вдигна към светлината на фаровете, идваща от колата в канавката.

— Вие сте от ЦРУ?

— И нямаме нищо общо със смъртта на брат ти.

— Дори не знаем кой е. — Шофьорът посочи с брадичка Стафърд. — Дойдохме в Рестън с него. — Изправи се на колене, като държеше ръцете си така, че Джанет да ги вижда. Партньорът му направи същото. — Сега имаш ли нещо против да се изправим?

Тя им даде знак с ръка да станат и отстъпи назад. Стафърд чу много добре обяснението на шофьора.

— Защо ЦРУ ме следи?

— Нямам представа. Просто изпълнявам задача.

— Следвали сте ме от Пенсилвания. Което значи, че сте били край дома ми, когато онези тримата се опитаха да ме убият. Идвате тук и Еди е мъртъв.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Така ли?

Бен се приближи, претърси двамата мъже и хвърли пистолетите, крито носеха на кръста си, в пълната с вода канавка. Взе ключовете на колата от таблото и направи същото и с тях.

— Ще ви дам един добър съвет. Стойте настрана от мен. Дори да не сте от лошите, може да пострадате, без да искате.

— Не се поддаваме на заплахи, Стафърд.

— Направете изключение.

Джанет се беше върнала при джипа и търсеше нещо под него. Скоро намери предавателя и го вдигна към Бен да го види, преди да го изхвърли в канавката.

Стафърд нареди на двамата мъже да застанат пак на колене.

— Не мърдайте оттук, докато не се отдалечим.

Отиде при Джанет и я погледна с нескрито възхищение.

— Как разбра за преподавателя?

— Бяха паркирали на две пресечки от дома на Еди. Което значи, че не са имали нужда от визуален контакт. Само с преподавател са могли да бъдат сигурни, че няма да те изпуснат.

— Еди казваше, че си добра. — Посегна и взе ключовете на джипа от ръката ѝ. — Но ще се чувствам много по-добре, ако не си зад волана.

Когато потеглиха, Стафърд си спомни нещо друго, което Еди Барне казваше за сестра си: че умее отлично да се превъплъщава в различни личности. В един миг е юпи от Уолстрийт, в следващия — смачкана проститутка или гимназиална учителка, медицинска сестра или монахиня. Той ясно разбираше как физическата ѝ красота, умението ѝ за справяне в непознати ситуации и силният ѝ характер са я направили идеална за опасната работа под прикритие в Отдела за борба с наркотиците.

Усмихна се на себе си, когато си спомни още една забележка на Еди за Джанет: че колкото и да изглежда твърда и цинична, дълбоко в себе си е мило малко момиче, от което ще излезе страхотна майка и съпруга. Бен нямаше причини да се съмнява в това, но му стана жал за мъжа, който щеше да се опита да я укроти и опитоми.

Караха дълго в мълчание, накрая Джанет се обърна към него и го попита нещо, върху което отдавна размишляваше:

— Ако парите са от наркотици, тези двамата сигурно са били от Центъра за борба с наркотиците. Може би са използвали теб и Еди за примамка.

Стафърд кимна:

— Като стана въпрос за парите, какво искаш да правим с тях?

— Това ще го решаваме, като му дойде времето. Първо да разберем с какво и с кого си имаме работа.

Адам Уелш отби от обрамчената с дървета калдъръмена уличка в сърцето на специалния квартал Джорджтаун във Вашингтон и паркира в алеята зад една от елегантните къщи. Беше единайсет и петнайсет, когато влезе в скритата от зидана ограда градина зад тесния каменен дом и отиде до терасата, към която гледаха отворените в хладната есенна вечер френски прозорци на кабинета на първия етаж.

Вътре, пред гаснещите пламъци на ъгловата камина, седеше Джон Галъуей, отпиваше от кристална чаша чист дваисетгодишен скоч и слушаше тихи записи на класическа китара. Беше стегнат, спретнат мъж и изглеждаше с десет години по-млад от своите шейсет и една, маниак на тема дрехи, който не можеше да отмине огледална повърхност, без да се полюбува на външността си. Бе облечен както обикновено, което значеше, че дрехите му бяха по-официални, отколкото предполагаше една спокойна вечер вкъщи. Носеше светлосиви кашмирени панталони и безупречно скроено светлокафяво спортно сако от туид с втъкани бледосини нишки. Яката на ушитата му по поръчка синя риза, в абсолютно същия нюанс като нишките на сакото, бе закопчана догоре, а копринената раирана вратовръзка бе вързана на перфектен уиндзорски възел и стегната, както подобава.

Дрехите бяха единствената страст на Галъуей извън работата — любопитен парадокс за човек, прекарал по-голямата част от кариерата си в джунглите на Югоизточна Азия в разгара на Виетнамската война и по улиците на Източна Европа преди края на студената война, след което бързо се издигна към управлението на ЦРУ и скоро стигна до поста началник на Оперативната дирекция на Управлението.

Галъуей сякаш току-що бе излязъл от някой от модните магазини на лондонската Савил Роу. Той остави питието си и без дума за поздрав, затвори френския прозорец към терасата и пусна пердето, след като Уелш влезе в уютния кабинет с покрити с книги стени. Сложи още дърва в камината и разбута огъня, докато пламъците се разгоряха отново, след това се върна в стола си и махна на Уелш да

седне срещу него. Демонстративно не предложи на подчинения си питие, взе чашата си и го погледна с неодобрение.

— Какво толкова важно има, което не може да почака до сутринта?

— Може да се окаже, че имаме повече проблеми, отколкото очаквахме. Временни, но все пак проблеми.

— Да разбирам ли, че хората на Камерън не са успели да вземат парите и да се справят с хората, които са ги намерили?

Уелш кимна и след това заговори така, както Галъуей настояваше да получава устните рапорти: сбито и делово, без увъртания и оправдания.

— С Барне вече се разправиха, но със Стафърд — не. Открих военното досие на Стафърд. Бивш войник от „Делта Форс“. С много награди. Бил е боксьор лека категория в армейския отбор, преди да го наемат в „Делта“. Сега е професионален агент по издирване на престъпили съдебните гаранции.

— Ловец на гаранции?

— Да, господине. А Барне има сестра. Бивша служителка на Отдела за борба с наркотиците, работила е под прикритие. Изглежда, двамата са се обединили.

— За какво?

Уелш помълча известно време, обмисляйки отговора си.

— Според мен вече не само за да задържат парите. Тя сигурно иска да отмъсти за смъртта на брат си, предполагам, че и Стафърд иска същото. С Барне са били много близки. По всичко личи, че ще стигнат и до нас.

— И хората на Камерън не могат да се справят с тях?

— Според мен по специални оперативни умения са поне равни с хората на Камерън, вероятно само с изключение на Китлан и Маркъс. Така че нямаме работа с обикновени хора, които биха се изплашили и изпаднали лесно в паника при натиск.

— Е, ако си прав, че ще стигнат до нас и скоро ще разберем колко са добри, нали?

Топ шпионинът на ЦРУ Галъуей бе един от най-малко познатите и в същото време вероятно един от най-влиятелните хора в света. В подчинената му свръх секретна Оперативна дирекция се замисляха и ръководеха всички мръсни акции на Управлението: шпионаж,

контраразузнаване, парламентарни преврати и тайни акции, включително сваляне на правителства, подкупи, отвлечения, покушения и множество други „кални“ дела, които никога нямаше да видят бял свят.

Галъуей беше истински борец за каузи, един от малкото останали от старата школа елитни лидери. От богатите наследници — рентиери на стари заможни фамилии, които работеха за ЦРУ по висши подбуди: дълг, чест, родолюбие. След трийсет и четири годишна кариера изцяло в разузнаването Галъуей непоклонимо вярваше в това, което върши, но напоследък заради тази вяра се бе забъркал в неща, които, ако бъдеха разкрити, можеха да го унищожат.

Преди пет години контра разузнавателната аналитична секция на Управлението реши, че Разузнавателната дирекция трябва да получи лъвския пай от средствата на ЦРУ. Бюджетът на Оперативната дирекция на Галъуей бе драстично орязан с над четиридесет процента и той бе принуден да ограничи програмите и операциите ѝ, в резултат на което много добри специалисти бяха съкратени или преждевременно принудени да се пенсионираат. Казаха му, че в обозримо бъдеще се очакват още по-големи намаления на средствата.

Галъуей веднага почувства последствията от отказа от тайните операции. Трудностите във вербуването на чуждестранни агенти и спадът в количеството и качеството на разузнавателната информация, която получаваше, бяха само началото. След като в продължение на година наблюдава как скопяват любимата му Оперативна дирекция, собствената му власт бе подкопана и той започна да вижда в това опасно отслабване на националната сигурност и реши, че повече не може да чака със скръстени ръце.

Четиринайсет месеца след първоначалните съкращения в бюджета му се предостави прекрасна възможност и той не я изпусна. Докато напипваше следите на убежище на терористична група от Близкия изток, отговорна за серия от скорошни бомбени атентати, един от агентите му в Париж случайно разкри печатница за фалшиви долари на ирански националисти, намираща се във ферма край френската столица. Иранците произвеждаха почти идеални копия на стодоларови банкноти. Качеството на печата и хартията беше толкова високо, че когато Тайните служби за първи път разбраха за съществуването на фалшивите пари, а това беше четири години преди агентът на Галъуей

да научи за тях, ги нарекоха „супер банкноти“. Тогава се печатаха малки количества и производството им не беше сред основните грижи на Службите, но това скоро щеше да се промени.

В тази престъпна операция Галъуей веднага видя решението на отдавнашните си проблеми, както и начин да спре хората, които искаха да разрушат граденото с години от него. Забута разузнавателния доклад и скри информацията от началниците си и от Тайните служби, след това натовари Тони Китлан — лоялен дългогодишен специален агент, да събере екип, с който да атакуват фермата.

Китлан и хората му откъснаха пресите, плаките и висококачествената хартия и не оставиха никого жив, за да разкаже какво се бе случило, с изключение на главния гравьор, изработил плаките за „супер банкнотите“. Два дни по-късно френският агент на Центъра за борба с тероризма на ЦРУ, който бе открил пръв печатницата, бе сгазен от кола по улиците на Париж и убит, а виновният шофьор така и не бе намерен.

Галъуей реши, че Центърът за борба с наркотиците е идеалното място, от което да се контролира тази операция, затова назначи Адам Уелш — негов съмишленик и надежден служител, за шеф на Центъра и му довери цялата информация. Последната стъпка бе създаването на „Камерън и съдружници“ — фирмата пералня за парите, и назначаването в нея на хора, подбрани лично от Китлан и Камерън: все бивши агенти на ЦРУ останали без работа заради съкращенията в бюджета. Новите стодоларови банкноти влязоха в обращение, а майсторът гравьор работеше вече за Камерън и създаваше плаки, равни по качество на предишните.

При пълното неведение на директора на ЦРУ и на всички останали от Управлението, с изключение на Уелш, през последните четири години Галъуей бе дирижирал печатането и прането на над сто двайсет и пет милиона долара на година, като пречистените пари събираше в тайни сметки в офшорни банки и финансираше с тях супер секретни успешни операции по целия свят. За тях не бе длъжен да отговаря пред никого и произходът им не бе известен на никого от шефовете му в ЦРУ, или на когото и да е в тайното разузнаваческо общество. А сега брилянтно замисленият и изпълнен план бе застрашен от непредвиденото съвпадане по време на две събития:

катастрофата на лиърджета в девствените гори на Северен Квебек и случайното присъствие на двама стари приятели, тръгнаха на риболов.

Галъуей стана да си налее още, после бавно закрачи из стаята.

— Как, по дяволите, този предавател се е оказал в една от чантите, без ние да знаем?

— Човек на Тайните служби в Париж разбрал за доставката на банкноти от агент под прикритие, работещ по друг случай за фалшификация.

— Ще могат ли да разплетат кълбото и да стигнат до нас?

— Не. Веригата към нас се прекъсва на прекалено много места, за да успеят. Нямаат представа кой е първоизточникът на товара. Агентът под прикритие знаел само, че е качен на самолета в Ротердам и е поел към Нюфаундленд. Там Тайните служби са поставили предавателя в една от чантите.

— И ти не можа да се свържеш с Камерън и да го предупредиш за предавателя?

— Разбрах го при свършен факт.

— Колко знаят Тайните служби?

— Само това, че самолетът се е разбил на неизвестно място в горите на Квебек.

— Сателитът снима ли хората на Камерън на мястото на катастрофата?

— Не. Изтеглих и двата спътника веднага щом Стафърд и Барне напуснаха района.

— Къде са сега Стафърд и онази Барне?

— Не знам. Разкрили са преследвачите, които им прати Баръс, и ги загубихме.

Галъуей изгледа продължително Уелш в очите. Адам отговори на незададения въпрос:

— Не можех да спра Баръс да не праща преследвачи на Стафърд и Барне, без да предизвикам подозренията му. За камуфлаж ще трябва да го оставя известно време да се занимава с това. Ще го отстраня и при най-малкия намек, че върви към истината.

— Искам Стафърд и жената мъртви, Адам. Без оглед на това дали ще си върнем парите. Ясно ли е?

— Да, господине. Но имаме и едно предимство — каза Уелш. — Действията им показват, че са решили да запазят парите, което значи,

че няма да кажат на никого какво се е случило и какво знаят.

— И докога можем да разчитаме на това? — Галъуей дръпна пердетата и Уелш схвана немного деликатния намек, че срещата е приключила. Стана от стола си, а Галъуей отвори френския прозорец към терасата и го последва навън.

Шефът му го изгледа хладно и твърдо.

— Повече никакви грешки, Адам. Колкото по-дълго Стафърд и жената са навън и без контрол, толкова по-голяма е вероятността да привлекат вниманието на хора, които не трябва да се вглеждат прекалено много в операциите ни. Особено Тайните служби.

„Уайтис“ се намираше близо до Административния отдел на Пентагона в Александрия, Вирджиния, и най-много се доближаваше до представите на хората от федералните служби за „бар на ченгетата“. Табелата над вратата „Храна“ говореше ясно за характера на заведението — долнопробен ресторант, където сервираха алкохол, с билиардни маси, зала за дартс, от време на време по някоя дива караоке вечер, в повечето дни — рокендрол банди на живо. Като се изключеха няколкото типа с вид на шофьори на камиони и постоянният приток от млади привлекателни фенки на групите, мястото беше рай за запоите на агентите от ФБР, Отдела за борба с наркотиците и Тайните служби след работа. Идваха тук да притъпят съзнанието, да избият депресиите си и да се отпуснат сред сродни души, които единствени разбираха уникалния стрес на работата им.

Хората вече се разотиваха, повечето столове на бара и в сепаретата бяха празни, когато Джанет Барне и Бен Стафърд влязоха в предната зала на „Уайтис“. Джанет се спря и огледа останалите клиенти, след това поведе Стафърд към дъното, където забеляза човека, когото търсеше. Казваше се Джош Грейди, седеше сам в едно сепаре, довършваше халба бира и гледаше как две почитателки на рок бандата, в дълбоко изрязани блузи и поли до средата на бедрата, играеха билиард, а интересът му нарастваше всеки път, когато се навеждаха над масата да ударят топката.

Грейди беше едър, грубовато сложен мъж, който приличаше повече на разпасан рокер, отколкото на агент от Отдела за борба с наркотици. Този образ му вършеше добра работа в дните, когато се подвизаваше на улицата. Вратовръзката му беше разхлабена, яката — разкопчана, явно не се чувстваше добре в костюма, който сега бе длъжен да носи всеки ден в службата. Беше прилично подстриган и гладко обръснат и на Джанет ѝ трябваше малко време, за да го познае без опашката и малката брадичка, които носеше последния път, когато го бе видяла.

Джанет и Грейди бяха завършили заедно обучението си в курсовете на Отдела и след това едновременно назначени във филиала му в Ню Йорк. Повече от две години изпълняваха опасни операции под прикритие по един и същ съвместен проект на Отдела и нюйоркската полиция, докато Грейди не бе преместен в централата малко след като Джанет бе принудена да напусне. Безброй пъти бяха попадали заедно в тежки ситуации, когато животът им бе зависил един от друг, а някога бяха и добри приятели. Но това беше, преди работата ѝ да бъде поставена на карта, а тогава Джанет разбра, че двамата имаха коренно различни представи за приятелството.

Когато видя Джанет да идва към него, Грейди се изправи на стола си. Гузната усмивка на лицето му подсказа на Стафърд, че отношенията им са в най-добрия случай сложни.

Докато се приближаваха към сепарето в дъното на заведението, Джанет мушна Бен в ребрата.

— Остави ме аз да говоря. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

Грейди отпи голяма глътка от халбата и я пресуши до дъно точно преди Джанет и Стафърд да влязат в сепарето и да седнат срещу него. Младата жена бавно поклати глава, когато бившият ѝ партньор тръшна празната халба на масата.

— Винаги си бил страхотен актьор.

— Да, най-добрият сред мъжете.

— Трябва ми малко информация.

— Просто ей така? Няма ли: „Как си, Джош? Как е животът, Джош?“

— Почти полунощ е, и то в делнична вечер, а ти си се плюснал в сепаре в скапана дупка и се наливаш до забрава, защото ти липсва работата на улицата и ненавиждаш факта, че са те върнали в централата и се оставяш да те мачкат шепа костюмари, които през живота си не са участвали в операция. Това май обяснява как си и как е животът ти, нали?

Грейди сви рамене:

— И то доста добре. — Посочи с палец към Стафърд. — Него не го познавам.

— Бен Стафърд. Приятел. Свестен е. — Двамата мъже си кимнаха и се здрависаха. Грейди привлече вниманието на

сервитьорката и посочи към празната халба. Тя кимна и тръгна към бара.

— Нека ти кажа какво научих за борбата с наркотиците, откакто ме преместиха тук, Барне. Всичко е пълен майтап и ние сме губещите. И то много губим. Не слушай какво говорят скапаните костюмари и политиците.

— Сега ли го разбра?

— Може би преди не исках да повярвам. — Грейди се въздържа да не оригне и продължи, вече почнал да заваля: — Знаеш ли, че в света се харчат повече пари за наркотици, отколкото за храна, и че буквално всяка банкнота в тази страна има микроскопични следи от кокаин? Да се сбъркаш, а? Но това е самата истина. Заедно с факта, че икономиките на няколко страни от Третия свят ще се сринат, ако не са наркопарите. И става все по-лошо, няма никакъв напредък. Направо да ти се додрайфа. А в най-лошите дни ти иде да налапаш оръжието. Ако изобщо ти пука. А на мен вече не ми пука. — Той се наведе през масата и втренчи леко замаяния си поглед в Джанет. — Колко пъти ме дупчиха на решето, за малко да ме пречукат! И за какво?

Джанет извърна очи и огледа заведението, докато сервитьорката се върна с пълна халба бира. Грейди веднага отпи.

— Бих ви предложил, но съм решил тази вечер да си отрежа главата. — Отпи още една голяма глътка и се вгледа в лицето на Джанет. — Е, какво искаш?

— Назначен си в Оперативния отдел, нали?

— Точно така. Но не ме питай за нищо, за което нямам право да ти казвам.

— Ще ми кажеш каквото можеш. — Тя сниши глас и продължи: — Да си чул за изчезването на голяма сума наркопари през последните няколко дни?

— Колко голяма?

— Около двайсет милиона.

— Изчезнали или откраднати? И откъде?

— Какво значение има откъде? Или си чул, или не.

— Боже, я се отпусни, Барне!

Джанет смекчи тона.

— Извинявай. Тази вечер хич не беше добра. — Помисли дали да му каже за брат си, но реши да премълчи. — Знам само, че ЦРУ може

да е замесено по някакъв начин. Техният Център за борба с наркотиците би трябвало да информира Отдела за операциите си, нали?

— Би трябвало. Но понякога нямат много охота за споделяне. Ала ми се струва невъзможно да се занимават с големи доставки на пари. Те не правят внезапни операции, нито залавят дилъри на местопрестъплението. Следят доставките на дрога, определят маршрутите за контрабанда, разследват препирането на пари, след това предават информацията на нас или на службата, в чиято юрисдикция попада престъплението. Така че се съмнявам Центърът да е замесен. Но пък нищо не се знае. Нямам им доверие и за пукната пара.

— И доколкото знаеш, и Отделът не е замесен, така ли?

— Не. Ако такава голяма сума пари изчезне, ще се вдигне страшен шум и аз няма как да не разбера.

Джанет се измъкна от сепарето и Стафърд я последва.

— Ще те потърся пак след няколко дни. Може нещо да изскочи.

— Ще ми кажеш ли защо ме разпитваш?

— Не ти трябва да знаеш.

— Ако мога, ще ти помогна. Знаеш го. — Изражението на Грейди се бе сменило и сега излъчваше искрена обич. — Наистина съжалявам за гадостите, които тази свиня Бърнс ти причини, Джанет. Не го заслужаваше.

Гласът на Джанет се изпълни с горчиви и остри нотки.

— Нима? Може би паметта ми изневерява, но не си спомням да си ме защитавал, когато този мръсен кучи син ми устрои клопката.

— И какво трябваше да сторя? Да потъна заедно с теб? Повечето агенти вярваха на него. Не можех да докажа, че той го е направил. А ако му се бях опянал, аз щях да съм следващият, когото щеше да накисне. Той знаеше, че аз знам, затова ме премести тук.

— Ти наистина си храбрец, Джош. Моят герой.

Грейди извърна очи.

— Рано или късно, той ще си получи заслуженото.

— Нима? И защо ли това никак не ме топли?

— Знаеш ли, точно след като ти си тръгна, гаднярът се прехвърли на една от административните асистентки. Тя не беше смела като теб и искаше да си запази работата. И сега се чука с него

няколко дни в седмицата в една бърлога, която той държи на Петдесет и първа източна улица.

Джанет още повече се смръщи.

— Да гори в ада дано!

Двамата със Стафърд понечиха да си тръгват и Грейди извика след тях по-силно, отколкото бе имал намерение:

— Хей, Джанет! Съжалявам. Наистина съжалявам.

— И аз, Джош.

Очите на Грейди се напълниха със сълзи.

— Ще ми простиш ли? А?

Джанет му обърна гръб и излезе, без да отговори. Когато стигнаха до паркинга, Бен пръв наруши мълчанието:

— Ще поспим няколко часа, след това ще тръгнем към Ню Йорк, да видим дали ще можем да открием нещо за загиналия в самолета.

Все още ядосана от спомените за унижителната си оставка, към които я върна Джош Грейди, Джанет не отговори нищо, докато двамата се качваха в джипа и потегляха.

Джойс Линковски имаше две редки и странни дарби: способността да запомня дълги поредици от цифри от пръв поглед и непогрешим усет за подредба. Нещо, което оставаше незабележимо за другите, за организирания и прецизен ум на Джойс се открояваше като секвоя в Долината на смъртта. Ако картината бе окачена само на половин сантиметър встрани от центъра или се бе килнала на един-единствен градус, тя го забелязваше. Ако сериите от цифри не бяха подредени както трябва или списък, който се предполага, че е съставен по азбучен ред, имаше грешка само с една буква, също ѝ правеше впечатление. Понякога тази уникална дарба ѝ се струваше огромна досада, като се има предвид, несъвършеният свят, в който живееше, но друг път, както в тази втора сутрин, откакто бе започнала новата си работа във „Фърст Юнион Банк“ в Рестън, се оказваше доста полезна.

През последните шест години Джойс бе работила във Федералната банка в Ричмънд, Вирджиния, помагаше за обработката на десетките милиони долари, които преминаваха всяка седмица през Федералния резерв. Напусна и работата, и града, който никога не бе харесвала, за да избяга от своя неверен и груб съпруг и да потърси подобър живот за себе си и четиригодишната си дъщеря. Точно преди да тръгне, бе прочела указанията на Тайните служби за фалшивите пари, особено за „супер банкнотите“ и трудностите при разпознаването им. Прецизният печат, мастилото с променящ се цвят, защитната нишка, вградена в хартията, която става червена под ултравиолетова светлина, всичко това бе перфектно изработено и според указанията правеше разпознаването на фалшивата от новата истинска стодоларова банкнота изключително трудно.

Общо взето, фалшификаторите бяха направили почти пълно копие, което можеше да заблуди всеки друг, освен експертите и шепа хора, които различаваха банкнотите по други признаци, освен качеството на печата. Такива като Джойс Линковски.

Джойс току-що бе отворила гишето си, когато един хубав млад мъж с костюм на „Армани“ и „Ролекс“, инкрустиран с диаманти, ѝ подаде осем хиляди в стодоларови банкноти. Флиртуваше с нея, докато ѝ обясняваше, че иска цялата сума да бъде депозирана в разплащателната му сметка, и Джойс, която отскоро се възприемаше като свободна жена, несъзнателно посегна към косата си и му се усмихна в отговор. Започна да брои банкнотите, премяташе ти уверено и ритмично, но изведнъж забеляза нещо необичайно.

Всички купюри бяха еднакво износени, или по-точно еднакво неизносени. Сякаш бяха издадени по едно и също време и еднакво бяха използвани. Но имаше и нещо друго. Нещо, което на пръв поглед се запечата само в подсъзнанието на Джойс, в дъното на подредения ѝ мозък, и я накара да спре за малко и после напълно да прекрати броенето.

— Съжалявам, обърках се — беше фалшивото извинение, което даде, сви безпомощно рамене и започна отново да брои. При следващото с една трета по-бавно и доста по-внимателно прехвърляне на пачката тя разбра на какво се бе натъкнало безпогрешното ѝ око. Серийните номера на банкнотите бяха последователни, а поне шест купюри имаха еднакви серийни номера, а двата факта недвусмислено говореха, че парите са фалшиви.

Джойс свърши броенето и се усмихна мило, запазвайки спокойствие, докато му връщаше разписката. Видя го как прекоси фоайето и леко съжали, че ще загуби възможността да си уреди първата среща в новия си живот. Но отхвърли съмненията и в мига, в който мъжът прекрачи прага, веднага уведоми мениджъра на банката, който, от своя страна, незабавно се обади на Тайните служби.

Двама агенти от Отдела за разкриване на фалшификации пристигнаха в банката за двайсет минути, идентифицираха „супер банкнотите“ и се обадиха на специалния агент, отговарящ за Вашингтон, а той начаса позвъни на шефа на Централния отдел за разкриване на фалшификациите, който пък уведоми Том Куин за възникналата ситуация.

Куин без проблеми откри Питър Дънкан — мъжа, имал нещастieto да попадне на Джойс Линковски, когато депозираше осем хиляди долара в „супер банкноти“. Куин провери досието му и разбра, че през последните две години Дънкан има арест за притежание на

марихуана, завършил с глоба, задържан е и за притежание на малки количества кокаин, за което е осъден на шест месеца общественополезен труд и една година условно, и два ареста за тежко хулиганство, но обвиненията били свалени, когато жертвите по-късно отказали да свидетелстват. Това наведе Куин на мисълта, че Дънкан е дребен наркопласьор, работещ предимно с богати клиенти, който внимава достатъчно, за да не го хванат с големи количества, и затова досега не е арестуван с доказателства, уличаващи го в търговия.

За по-малко от два часа след като Дънкан депозира парите, Куин бе уредил да го арестуват и да го докарат за разпит във вашингтонския офис и сега той седеше там, в стаята за заподозрени, нервно потропваше с крак и се взираше в извадените на масата хиляда и петстотин долара в „супер банкноти“, които бяха намерили в него. Куин стоеше облегат на отсрещната стена на стаята, със скръстени на гърдите ръце, и гледаше развеселено Дънкан, който усилено се опитваше да измисли обяснение, достатъчно правдоподобно, че да не загази.

— Нали ви казах? Кълна се в Бога, не знаех, че са фалшиви! Аз да не съм глупак? Да нося фалшиви пари в банката!

Куин му вярваше. Ако не друго, Дънкан познаваше законите на улицата и трябваше да е пълен глупак, за да депозира съзнателно фалшиви пари в собствената си банкова сметка. Независимо от доброто качество на банкнотите, всеки професионалист би използвал своята мрежа, за да ги пласира. Дори и неособено умен, неопитен аматьор поне би опитал с малки покупки в различни магазини в най-натоварените часове, защото се знаеше, че е почти невъзможно забързан продавач, заобиколен от много клиенти, да запомни лице или да забележи, че парите са фалшиви, докато клиентът си чака рестото.

По-малко от пет минути след като влезе в стаята за разпити, Питър Дънкан направи две неща, които Куин бе сигурен, че ще стори от мига, в който го видя. Каза, че парите му ги дал приятел. И издаде този приятел, без да се замисли:

— Антъни Балдини. Продава коли в Рестън. Поршета. Този скапан наркоман ми дължеше девет хиляди и петстотин... — Осъзнавайки какво бе казал току-що, Дънкан бързо спря и се поправи: — Дължеше ми девет хиляди и петстотин, които му бях дал назаем, и ми плати предната вечер с парите, които казвате, че са фалшиви.

Куин се усмихна разбиращо — имаше силни подозрения, че плащането е било за кокаин. Но сега пласьорските прегрешения на Дънкан не го интересуваха, а беше убеден, че деветте хиляди и петстотин бяха всичките фалшиви пари, които имаше, затова го пусна.

Антъни Балдини стана от бюрото си в магазина за поршета на булевард „Рестън“ и посрещна Том Куин с протегнати ръце и усмивка, която сякаш казваше: „Аз съм новият ти най-добър приятел.“ Но ръцете му се отпуснаха и усмивката му помръкна, когато Куин се легитимира.

С леко озадачен вид Балдини се върна зад екстравагантното си бюро от мрамор и стъкло и потъна в облицования със сива кожа въртящ се стол на „Рекаро“.

Нямаше представа защо Тайните служби се интересуват от него, само знаеше, че са държавна институция — също като данъчните. А данъчните имаха много причини да искат да си поговорят с него. Но беше почти сигурен, че Тайните служби не вършат разследвания за данъчните. Тогава оставаха фалшивите имена и надвишените сметки на някои от старите му кредитни карти.

Балдини се опита да не изпада в паника, докато високият мускулест агент на Тайните служби му обясняваше, като го гледаше неотклонно и проникателно, причината за посещението им, седнал на едно от двете бежови кожени кресла пред бюрото. Балдини слушаше с трескаво внимание и се мъчеше убедително да изобрази пълна невинност с широко отворени очи.

— Не познавам никакъв Питър Дънкан. Поне в момента не се сещам. Може да съм му продал кола, но трябва да проверя в документите.

Куин търпеливо се усмихна.

— Сигурен ли сте, че това искате да ни кажете, господин Балдини? Защото ако е така, знам, че мога да убедя федералния прокурор да повдигне отделно обвинение за всяка фалшива банкнота, която сте дали на господин Дънкан. Това са деветдесет и пет обвинения. Всяко с присъда от пет години. Вие сметнете останалото.

Балдини бързо изостави преструвките в неведение.

— Добре, добре. Вчера получих парите от човек на име Еди Барне. Живее тук, в Рестън. Купи нов кабриолет 911 с двойна предавка и плати в брой. Почти не го познавам и ви уверявам, че не знаех, че парите са фалшиви. Иначе щях ли да ги приема?

— Може би, за да му ги изперете?

— Не, за бога! Откъде ви хрумна такова нещо?

Куин едва потисна смеха си.

— Добре. За какво си мислех? — Той втренчи нетрепващ поглед в Балдини. — Къде са останалите пари?

Балдини се отпусна на стола си, беше напълно съсипан.

— Мамка му! Предполагам, че сте взели и деветте хиляди и петстотин от Дънкан?

— Добро предположение.

— Значи сега оставам без всичките осемдесет и девет бона, които онова копеле Барне ми даде. — Балдини се замисли, после изведнъж се оживи. — Но нали ще мога да си върна колата?

— Не виждам защо не. Само кажете истината, цялата истина и нищо друго.

Зад бюрото на Балдини висеше негов маслен портрет в пилотски гащеризон, едната ръка на бедрото, а другата — държаща каска, застанал пред състезателно порше. На Куин му напомни на рисунките на Елвис върху кадифе, които бе виждал на спирките за камиони. Балдини стана и махна комичния портрет от стената, а под него се показва малък сейф. Набра комбинацията и извади 79 500 долара — остатъка от сумата, дадена му от Еди Барне. Натъпка парите в малка платнена торбичка с логото на „Порше“ и името на магазина си, след това ги подаде на Куин.

— Това ли е всичко?

— Абсолютно. И задръжете торбичката. Моите почитания.

Балдини набра някаква команда на клавиатурата на компютъра пред него, присви очи пред плоския екран вдясно и преписа адреса, който Еди Барне му беше дал. Подаде го на Куин с изпълнена с надежда усмивка.

— Е, сега работя за Тайните служби, нали?

Куин стана и се разходи през шоурума, като спираше да се полюбува на невероятно скъпите лъскави поршета с турбо задвижване. Беше сигурен, че в мига, в който го изгуби от поглед, Балдини ще

засипе стъкления плот на бюрото си с цели купчини кокаин и ще се опита с белия пращец да се подготви за неизбежната и вероятно редовна среща с Питър Дънкан — човека, който — според досието му, не се колебаеше да раздава юмруци на тези, които го ядосваха.

Куин знаеше, че осемдесет и девет хиляди долара в „супер банкноти“, появяващи се на едно и също място по едно и също време, и идващи от един и същ човек, говореха за две възможности: или самият Барне печаташе парите, или беше част от мрежата за препиране, създадена от фалшификаторите. Куин се съмняваше в първото: рядко производител и пласьор бяха едно и също лице, когато ставаше въпрос за големи количества висококачествени банкноти. По-вероятно беше Барне да е пласьор, но невнимателен и глупав. Но друг въпрос още се въртеше в главата му и го мъчеше все повече, докато караше към адреса, който Балдини му бе дал.

Възможно ли беше „супер банкнотите“, които току-що конфискува, да са част от доставката, която следяха от Ротердам? Невъзможно беше да се пренебрегнат съвпаденията във времето. Но ако бяха от доставката, за която Центърът за борба с наркотиците на ЦРУ твърдеше, че се е загубила след все още неоткритата катастрофа на самолета в канадските гори, как парите са се появили в Рестън, Вирджиния, четиридесет и осем часа по-късно?

По-малко от час след като намери къщата на Еди Барне запечатана с полицейска лента, Куин имаше отговора на този въпрос и не само на него. Беше се обадил в полицейския участък на Рестън и бе разбрал за мъченията и смъртта на Еди Барне предната вечер и как сестра му, бивш агент на Отдела за борба с наркотиците, бе убила единия от нападателите. Той не носел никакви документи за самоличност, нито отпечатъците му от пръсти се пазели някъде.

Съсед от близката къща разказа на Куин, че Барне скоро се върнал от екскурзия в горите на Квебек с приятел. Служили заедно в армията, не го бил виждал, откак напуснали „Делта Форс“, спомни си съседът на Барне.

Куин поиска от разузнаването на Тайните служби да намери телефонните разпечатки на Барне за предишния месец заедно с армейското му досие. Скоро откри каквото му трябваше. Телефонът, на

който Барне се бе обадил сутринта, преди да тръгне на риболов, беше на Бен Стафърд от Чадс Форд, Пенсилвания, който според човек на Тайните служби в „Делта Форс“, бе служил в един и същ взвод с Барне.

Минути след като научи самоличността на Стафърд, Куин нареди на специалния агент, отговарящ за Филадельфия, да го прибере за разпит и да го задържи там, докато той не пристигне. След час кацна на филаделфийското летище със самолет на митническите власти, посрещнаха го двама агенти, които му разказаха за престрелката в дома на Стафърд предната нощ, след която той изчезнал.

Като знаеше, че двамата са лагерували в горите, където се е разбил лиърджетът, и че в разстояние на двайсет и четири часа след пристигането им Барне е бил измъчван и убит, а животът на Стафърд е бил заплашен, Куин вече беше сигурен, че знае какво се е случило с доставката на двайсетте милиона долара фалшиви „супер банкноти“.

Но все още не си бе отговорил на всички въпроси. Кой бе проследил двамата мъже? И как бяха успели да ги открият? Бяха ли си върнали парите? И ако не, къде бяха те? Куин знаеше, че за отговорите на тези и други въпроси трябваше да намери Бен Стафърд. И то бързо. Преди тези, които се опитваха да го убият, да успеят в намеренията си. Започна издирването с обаждане до Разузнавателния отдел на Тайните служби в централата във Вашингтон. Помоли за пълна проверка на Стафърд, включително и номерата на кредитните му карти, регистрацията на колата и номера на мобилния му телефон.

След това разпореди пълно претърсване на дома на Стафърд в Чадс Форд от агентите от филаделфийския офис, а в същото време хората от офиса във Вашингтон да направят също такъв щателен обиск в къщата на Барне. И двете не доведоха до нищо. Местен заместник-шериф, патрулиращ около къщата на Стафърд, спря, когато видя паркираните отпред коли. Той разказа за трагичната смърт на съпругата на Стафърд. Куин се повъртя из къщата, след като агентите от филаделфийския офис си заминаха, разгледа снимките и другите дреболии, прерови и файловете в компютъра на бюрото на Стафърд с надеждата да научи нещо за човека, когото сега преследваше. Видя снимките на Стафърд с дъщеря му, месечните сметки за частната психиатрична клиника във Филадельфия, както и обезкуражаващите

заклучения на лекарите, и му се стори, че разбира какво бе изкушило този иначе честен човек да прекрачи границата.

Всичко показваше, че Стафърд и Барне са били много близки приятели. И представата, която Куин си бе изградил от наученото, го накара да се почуди как ли Стафърд щеше да реагира на мъченията и смъртта на приятеля си. И веднага разбра.

Осем часа след като пристигна във Филадельфия, Куин се качи пак на самолета на митниците и отлетя обратно за Вашингтон. С надеждата да подремне малко, той се облегна на седалката си и затвори очи, докато машината набираше с грохот скорост по пистата и излиташе. Помисли да се обади на Лу Баръс в Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ и да му каже, че „супер банкнотите“ са се появили, но засега се отказа. Инстинктите му подсказваха, че Баръс не е бил напълно искрен за това, което в Центъра знаят. И щом искаше да го държи настрана — добре, но и той щеше да постъпи по същия начин.

Тони Китлан караше тъмносиния бус на север по авеню „Амстердам“ и майсторски маневрираше през натовареното движение на Ню Йорк в сутрешния час пик. Спря на светофара на кръстовището с 84-а улица и зачака зелена светлина, за да направи десен завой. Крайната му цел беше жилищен блок близо до мястото, където живееше Джефри Рамзи — човекът, който загина в катастрофата с лиърджета. Камерън им бе наредил да почистят апартамента и да се уверят, че в него не е останало нищо, което може да свърже Рамзи с „Камерън и съдружници“ или с предишната му месторабота — ЦРУ.

Питър Маркъс седеше до него, дъвчеше нокътя на десния си показалец и разсеяно гледаше парада от предимно трийсетгодишни пешеходци, движещи се целенасочено и делово покрай скъпите магазини и ресторанти, наредени по продължение на улиците на модния Южен Уест Енд.

Китлан погледна и се намръщи, като видя Маркъс да си гризе нокътя.

— Отвратителен навик.

Питър сви рамене и престана. Насочи вниманието си към привлекателна жена, возеща се в черен джип „Чероки“, спрян точно пред буса, с който пътуваха. Шофьорът му също чакаше да продължи по 84-а улица.

Очите на Маркъс се разшириха от уплаха, когато жената от джипа за миг се взря право в него. Той бързо извърна поглед, след това се сети, че не може да го е разпознала. Никога не го бе виждала, нито пък Китлан. Но те я бяха виждали.

— Тони, виж жената пред нас. — Докато казваше това, джипът тръгна бавно напред, за да премине през светофара, преди да се сменил. — Въобразявам ли си или това е кучката, която снощи уби Лари?

Китлан веднага разпозна Джанет Барне — жената, която бяха видели да се приближава към къщата в Ресън предната вечер.

Шофьорът се обърна за миг да й каже нещо и на Китлан не му трябваше повече, за да познае в него Стафърд — мъжа от снимките в кабинета на Барне. Регистрационният номер от Пенсилвания извика в спомените му черния джип „Чероки“, който бе накарал да отбие от пътя в Канада.

— Това е тя. А шофьорът определено е Стафърд. — Китлан дръпна буса напред и изви, за да се вреже за джипа, когато движението тръгне отново. — По дяволите, Камерън е бил прав! Те ни търсят.

— Не е много умно от тяхна страна. — Маркърс бръкна под таблото и извади автомат със заглушител, който стоеше закрепен на две скоби. — Шефът ги иска мъртви от вчера, така че да приключваме с тях.

Китлан побутна смъртоносното оръжие в скута на Маркърс.

— Скрый това. — Помисли малко, после продължи: — Стафърд трябва да е взел документите на Рамзи от трупа му на мястото на катастрофата. Обзалагам се, че отиват там, където и ние.

— Тогава веднага да ги подминем. Щом можеш, отбий. Ще стане за секунди.

— Не, не тук.

— И защо, по дяволите? — Маркърс дръпна предпазителя на автоматичното оръжие. — Трафикът ги притиска. Не могат да мръднат. Като вързани мишени са.

Китлан сграбчи оръжието от ръцете на Питър, пусна пак предпазителя и го хвърли на пода на буса в краката на Маркърс.

— Какво ти става? А? Каква беше тази идиотска идея? И как смяташ да се измъкнем, след като ги застреляме? И ние сме притиснати от движението като тях. За не повече от десет секунди някой гражданин ще набере от колата си 911 и ченгетата ще блокират улицата от двете страни.

— Да имаш по-добра идея?

— Боже! Надявам се, че да.

Джипът най-накрая се изтегли от кръстовището и продължи на изток по 84-а улица, но преди следващата пресечка спря, тъй като пак го хвана светофар. Китлан последва плътно Стафърд на завоя и пресече пътя на един ядосан шофьор, който провря изкривеното си от гняв лице през прозореца и започна да крещи дълга тирада от неразбираеми обиди на някакъв непознат език. За миг Маркърс се

позабавлява с идеята да изстреля един откос през предното му стъкло. Да му даде урок, който никога няма да забрави, ако оцелее. Но беше сигурен, че на Китлан това още повече няма да му хареса.

Движението пълзеше бавно напред и Китлан отби към другата страна на улицата, като застана на едно ниво с шофьора на джипа. Видя как Стафърд се навежда напред, за да провери номерата на сградите.

— Да, определено са тръгнали към апартамента на Рамзи. Ще ги пресрещнем, когато си тръгват. Ще имаме достатъчно време да се подготвим.

— Ами ако намерят нещо, което не трябва? Тогава ще възникне още един проблем.

Китлан избухна:

— Коя част от плана не разбираш, Пийт? Какво значение има, по дяволите, дали ще намерят нещо в апартамента? Нали ще ги убием, като излизат?

Замълча за малко и смекчи тона, спомни си как Маркърс се сърдеше като дете, когато му се караха.

— Виж какво, Пийт, оценявам загрижеността ти. Наистина. Но не забравяй, че Стафърд премахна трима добри оперативни работници съвсем сам, а тази жена пусна два куршума в гърдите на Лари от петдесетина метра. И то през нощта. Уважавай способностите им.

— Да, сигурно си прав. Няма да се подмокрят, когато престрелката започне.

— Не, няма. И в наш интерес е да си направим добър и разумен план, а не да се втурваме презглава.

Колите поеха равномерно напред, когато светофарът на авеню „Кълъмбъс“ светна зелено. Китлан изостана и продължи да следи Стафърд, докато се убеди, че е познал накъде отива. След като видя джипът да поема по алея, водеща към подземния паркинг на блока на Рамзи, той продължи към следващата пресечка, зави на юг по „Кълъмбъс“ и набра един номер на мобилния си телефон.

31

Бен Стафърд и Джанет Барне поспаха няколко часа, взеха душ и се преоблякоха в апартамента ѝ, преди в четири сутринта да поемат към Ню Йорк. Стафърд все още чувстваше последствията от съня на прекалено късото канапе с глава, подпряна на облегалката.

Точно разтриваше раменете и врата си, за да се отърве от схващането, когато изведнъж наби спирачки пред бариерата на гаража под блока на Джефри Рамзи. Свали прозореца, протегна ръка и пъхна „Виза“-та си в отвора за електронните карти на наемателите.

Докато влизаше в паркинга, Джанет го изгледа въпросително.

— Кредитна карта ли мушна?

Бен кимна:

— Повечето от тези системи се отварят от всякакви магнитни карти.

— Много успокоително.

Стафърд караше бавно през полутъмния гараж, покрай редиците коли, ползвани предимно за екскурзии в края на седмицата, а не за ежедневен транспорт. Спря до черен мерцедес 500S и забеляза, че номерът на апартамента на собственика е написан на стената до мястото за паркиране. Продължи, като проверяваше марките и моделите на всички коли.

— Как ще разбереш коя е колата на Рамзи?

— Талонът беше в портфейла му.

Стафърд спря пред сребрист мерцедес CLK купе, свери регистрацията и погледна номера на апартамента на стената. 32 Б. Паркира на едно празно място през четири коли и извади шило от жабката, после с Джанет слязоха от джипа и се върнаха при сребристия мерцедес.

Бен се огледа, за да е сигурен, че са сами, опря върха на шилото в прозореца до шофьорското място и натисна силно. Стъклото веднага се счупи със силен трясък.

Стафърд бръкна вътре, отвори вратата и влезе. Алармата пищя само няколко секунди, защото той бързо откъсна кабела и я обезвреди.

Джанет се оглеждаше и слушваше дали шумът не бе привлякъл нечие внимание към това, което вършеха. Успокоена, че не е така, тя посочи към висящата от таблото жица.

— Умения от буйната младост?

— От „Делта Форс“. С Еди научихме доста номера там.

Видя как погледът на Джанет за миг помръкна, когато си спомни за брат си. Него също го сграбчи мъка, затова се обърна и започна да рови в колата. Опипа под таблото, бръкна в жабката, извади оттам цял куп кредитни карти и касови бележки и ги пъхна в джоба си. Отвори шкафчето между седалките, измъкна мобилния телефон и го подаде на Джанет.

— Сложи го в дамската си чанта.

— За какво ни е мобилният му телефон?

— За да видим какви номера е вкарал в паметта.

Тя се направи на изненадана.

— Впечатлена съм, Стафърд. Ти си бил не само хубав.

Бен продължи да претърсва вътрешността на колата, а Джанет заобиколи от другата страна, застана на коляно и погледна под десните преден и заден калници, след това направи същото и с левите. Спря за малко зад колата, коленичи и бръкна зад регистрационната табела. Усмихна се, извади от дамската си чанта малко ножче на швейцарската армия, отви болтовете, държащи табелата, и я преобърна, след това отлепи тиксото, което прикрепяше към гърба ѝ торбичка за сандвичи с връзка ключове в нея. Извади ключовете, постави табелата на мястото ѝ, върна се при Стафърд и размаха връзката пред лицето му.

— Вземам си думите назад, че не си бил само хубав.

Той погледна ключовете.

— На Рамзи ли са?

— Приличат ми на резервни за колата и апартамента. — Тя намигна и се усмихна. — Успях ли да те потисна?

Стафърд сви рамене:

— Моят начин е по-бърз.

— И сега какво ще правим? Ще подпалим блока, за да можем в паниката да се промъкнем покрай портиера?

— Ако всички други начини пропаднат.

— Започвам да си припомням какво съм чувала за ловците на гаранции. Отварят вратите с ритници. Изпотрошават всичко, което видят. И се молят да са улучили къщата и да са застреляли, когото трябва.

— И в нашето стадо си има мърша, затова на всички ни е излязло лошо име. Но през повечето време извършвам наблюдения и разговарям с адвокати, детективи, свидетели, жертви, местни доносници. Всички, които могат да ми подскажат къде е човекът, когото търся.

— И като ги намериш, те сами кротко тръгват пред теб, така ли?

— Ако щеш вярвай, но по-малко от пет процента от хората, които съм залавял, са оказвали съпротива. Понякога се натъквам и на мръсници, които се дърпат и не се свенят да извадят оръжие, но не ми се налага често да отварям врати с ритници или да използвам груба сила.

— Е, как ще се промъкнем покрай портиера?

— Толкова рано сутринта не трябва да е много трудно.

След не довелото до нищо претърсване на багажника Джанет последва Стафърд нагоре по стълбите към входа на фойето. Тя остана на стълбищната площадка, а Бен откряна вратата и надникна. Обърна се към нея и се усмихна:

— Фасулска работа.

— Дано да е така.

Вратите на трите асансьора се намираха само на няколко метра от стълбището, от другата страна на широк коридор, който се отделяше от основната част на фойето, на повече от петдесет метра от рецепцията при входа на блока. Стафърд видя, че единият портиер стои с гръб към него, отваря вратата и поздравява излизашите и влизашите наематели. Другият седеше на рецепцията, забил нос в брой на „Дейли Нюз“.

Бен изчака, докато чу звънецът да известява, че единият асансьор е пристигнал, след това махна на Джанет да го последва. Когато отвори вратата към фойето, от него излязоха седем души, пристигна и вторият, от който слезе човек със седем нетърпеливи кучета, които той почти не следеше какво правят. Две от тях — един ротвайлер и датска порода, — изглежда, поотделно тежаха повече от водача си.

Скрити от погледа на портиера от излизащите наематели, които в старанието си да избегнат огромната кучешка компания, безцеремонно теглеща човешкия си товар през фоайето, не обърнаха никакво внимание на Джанет и Бен, те спокойно излязоха от стълбището и влязоха в единия асансьор точно преди вратата му да се затвори.

Стафърд натисна копчето за трийсет и втория етаж.

— Сега ще признаеш ли, че не съм само хубав?

— Може би. Стига накрая да не ми се наложи да си проправям път с куршуми.

Джанет и Бен бяха обучавани, а и от опит знаеха, че не трябва да вървят близо до ъглите и вратите по улицата и никога да не влизат прекалено бързо в затворено пространство. Затова проникнаха в апартамента на Джефри Рамзи през пет секунди един след друг, като Джанет огледа добре коридора, преди да затвори и здраво да залости вратата след себе си.

Стояха неподвижни в антрето, с гръб към стената, и се ослушваха с извадени оръжия и напрегнати погледи, които обхождаха скъпо обзаведения ъглов апартамент с две спални. Вдясно от тях беше голямата всекидневна, кабинетът с компютър и кухнята, комбинирана с трапезария — всички слети в едно ярко осветено просторно помещение. Две стени бяха бутнати, за да се отвори място за пейка за тренировъчния уред с шест функции, пътеката за бягане, тренажор, имитиращ качване по стълби, и велоергометър. Столовете и канапето бяха облицовани с бяла кожа, а масите от варовик със стъклени плотове, бяха наредени в кътове върху излъскания до блясък дъбов под, покрит на места с копринени персийски килими. Местата за отдих бяха така аранжирани, че да се любиш на внушителната гледка на Манхатън и река Хъдсън, която се откриваше от разположените от стена до стена, опиращи в пода и тавана прозорци от стъкло, пропускащо светлината само отвън навътре.

Жилището бе достатъчно нависоко от досадния градски шум и в него беше тихо и спокойно. Чуваше се само ниското бръмчене на хладилника. Измина минута, преди Бен да даде на Джанет знак с ръка да провери всекидневната, кабинета и кухнята, а той тръгна по коридора вляво към спалнята и стаята за гости.

Джанет бързо разгледа слетите помещения и седна зад компютъра. Включи го и той ѝ поиска парола. Бяха я учили, че в повечето случаи личните навици се проявяват във всички аспекти на човешкия живот, затова започна да претърсва бюрото, като вадеше чекмеджетата и ги вдигаше, за да види няма ли нещо под тях. Намери

това, което търсеше, залепено на дъното на четвъртото чекмедже, което огледа. Като повечето хора, които понякога забравят паролите си, Рамзи също бе скрил своята така, че да му е подръка, когато работи. Джанет въведе EAGLES TALON 486 и започна да отваря файловете на мъртвия мъж.

Стафърд приключи с огледа на стаята за гости и влезе в голямата гардеробна в спалнята. Провери джобовете на двайсет и четирите маркови костюма, поравно разпределени между „Бриони“, „Зенга“ и „Гучи“, но не намери нищо интересно. След това пребърка един кожен куфар за използвани самолетни билети, пътеводители, касови бележки от кредитни карти или нещо друго, което би му подсказало къде е пътувал напоследък Рамзи.

В пътна чанта намери използван билет за полет в първа класа по маршрута Ню Йорк — Лос Анджелис — Сиатъл — Чикаго — Ню Йорк. Според него бе оставал само по един ден във всеки град. Стафърд продължи да търси, като изпразваше всички вградени чекмеджета, пълни с чорапи и бельо, на пода и разхвърляше по земята пуловерите и шитите по поръчка ризи от полиците.

Излезе от гардеробната и отиде при шкафа до стената срещу леглото. Беше имитация на френска антика, и съдържаше вградени широкоекранен телевизор, видеокасетофон с осеммилиметрови касети, компактдиск дигитален видеоплеър и тунер и усилвател последна дума на техниката. Към всичките бяха включени тонколони от система за съраунд звук, стратегически разположени из стаята. Долните чекмеджета на шкафа, пълни с компактдискове и дигитални видеодискове, говореха, че притежателят им е имал еkleктичен вкус: от Моцарт до „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“ и от „Казабланка“ до „Сватбата на певеца“.

След като разгледа чекмеджетата на нощните шкафчета от двете страни на голямото легло, Стафърд се нахрани да излиза, но нещо привлече вниманието му, докато минаваше покрай отворените врати на гардеробната. Беше необичайно и би трябвало да го забележи веднага, като се има предвид, че бе направил същото скривалище и в собствения си дом. На пръв поглед гардеробната беше от стена до стена, но като погледна вътре и после сравни дължината ѝ с външната стена, забеляза, че има разлика. Външната бе по-дълга с цял метър.

Върна се вътре, махна подвижните полици от вътрешната стена и бързо намери скритата дръжка в долната част на плочата, отделяща скривалището от гардеробната. Фалшивата преграда бе направена така, че се навиваше като ролетка в касета, скрита в окачения таван. Когато Бен я отвори, автоматично се включи осветлението и откри пред погледа му пространство метър на два с още полици.

На равнището на очите му точно пред него имаше полуавтоматични пистолети от всякакви калибри, всичките със заглушители, кутия специално изработени патрони, движещи се малко под скоростта на звука. Бяха оръжия на професионален убиец и също като тези, които носеха тримата мъже в дома му, нямаша търговски марки и серийни номера.

На другите полици имаше видеокасетофон с 8-милиметрови ленти, инсталиран да се включва с дистанционно, поне четиридесет видеокасети и компютърна дискета в пластмасова кутия, която той пъкна в джоба на якето си. Намери и сак, пълен с дрехи и най-необходимото, в случай че на Рамзи му се наложи да тръгва бързо.

Стафърд насочи вниманието си към надписите на ръка на етикетите на видеокасетите. На всичките, с изключение на две, бяха написани имена на жени, с дата и оценки от една до пет звезди, което показваше, че Рамзи явно е имал навика да записва сексуалните си завоевания и случайните посетители. Стафърд взе двете касети, на които пишеше „Среща с Адам Уелш, 6, септември 99“ и „Среща с Пол Камерън, 11 септември 99“, и ги сложи настрана.

Но това, което откри след малко, носещо отпечатъка на задълбочена прецизност и точност, накара косата на Бен да настръхне и му показа, че тези хора бяха всичко друго, но не и обикновени наркотрафиканти.

На долната полица, спретнато подредени в отделни кожени папки, се намираха „трите легенди“, както ги знаеха в разузнаваческите среди. Три пълни комплекта от документи за самоличност, включително и кредитни карти, осигурителни книжки, здравни книжки, актове за раждане, както и три паспорта от Великобритания, Канада и Австралия, всичките със снимките на Рамзи, но с различни имена. Освен това в папките имаше по петдесет хиляди долара в брой във всяка от валутите на трите страни и чисто напечатана подвързана биография от началното училище през колежа и

военната служба до различните назначения, всичко подкрепено с факти, за да може да издържат и най-щателната проверка.

Джанет бе влязла в гардеробната, внезапно се появи до него и го стресна.

— В компютъра има само файлове за личните му финанси — месечни сметки, ей такива неща.

— Знаеш ли как да възстановяваш файлове, които са изтрити, но още са на хард диска?

— Да. Но програмата му е по-съвършена от тази, с която в Отдела триехме секретните файлове. С нея е невъзможно да ги възстановиш. Очевидно често я е ползвал.

Стафърд бръкна в джоба си и ѝ подаде дискетата.

— Опитай с това.

Джанет взе дискетата и хвърли любопитен поглед на 8-милиметровите касети.

— Джефри Рамзи е бил много търсен мъж... а също така и извратен.

Видя отворените папки на долния рафт и разлисти съдържанието им.

— Какво е това?

— Нещо много по-страшно от това, което очаквахме.

Обясни ѝ за легендите и какво според него със сигурност означаваха те.

— Паспортите не са подправени, истински са. И можем да се обзаложим, че всичките кредитни карти са действащи, с нулеви баланси и високи лимити.

— Знам само едно управление, което работи на подобно ниво. Нашите приятели от Лангли.

— Ако те стоят зад това, значи изобщо не е ставало въпрос за парите. Можеха просто да накарат мен и Еди да ги върнем и да ни заплашат, че иначе ще си понесем последствията. Имали са и друг избор, освен да ни убият.

— Може би сте видели нещо, което не е трябвало.

— Какво например?

— Нещо, което заплашва много влиятелни хора. Което кара сенаторите да съставят анкетни комисии, а на разследващите репортери да им излиза пяна на устата.

Стафърд взе двете касети, които бе отделил настрана.

— Да видим какво ще научим от тях.

Излязоха от гардеробната, отвориха видео шкафа и включиха телевизора и видеокасетофона. Сложиха касетата със срещата с Адам Уелш. В началото на записа се виждаше как шефът на Центъра за борба с наркотиците седи на едно от кожените канапета, а Джефри Рамзи му подава мартини и сядат на стола срещу него. По ъгъла на снимане Бен прецени, че миниатюрните разузнавателни камери и микрофони са вградени в една от картините на стената в дъното на стаята.

Двамата мъже разговаряха като всички опитни разузнавачи: казваха само най-необходимото, за да не бъдат разбрани, в случай че някой ги подслушва. Диалогът им бе прекалено предпазлив и засекретен и на моменти ползваха съкращения, които само запознатите с темата можеха да разгадаят.

Но обикновени думи като „доставка“ и „място на трансфер“ не подсказаха на Стафърд нищо за Уелш, чието име и лице нито той, нито Джанет познаваха. Не разбраха и нищо за „доставката“, нито откъде идва и закъде е предназначена, въпреки че Бен имаше силни подозрения, че става въпрос за двайсетте милиона долара, които с Еди Барне бяха намерили. Когато говореха за хора, които очевидно и двамата познаваха, използваха само първи имена. Но една гневна размяна на реплики в края на разговора им даде на Стафърд ценна информация, която потвърди подозренията му за намеренията в гардеробната легенди. Уелш определено каза, че ЗОД е дал подробни и ясни нареждания. А Бен не се съмняваше, че ЗОД е заместник оперативният директор на ЦРУ.

На втората лента бе записана среща на Рамзи с Пол Камерън от „Камерън и съдружници“. Отново предпазлив и засекретен разговор, от който не разбраха нищо повече. Пак не ставаше ясно каква е професията на Камерън, но ако се съдеше по отношенията между двамата, явно беше началник с по-нисш ранг от Уелш. Записът завършваше с влизането на две красиви жени, облечени за вечерно излизане.

Стафърд заключи, че записите не бяха направени заради казаното в разговорите, а за да може Рамзи да удостовери, че двамата мъже са били тук.

Джанет се съгласи:

— Те са за всеки случай. Когато ножът е опирал до кокала, Рамзи е нямал доверие на хората, за които е работел.

Бен сложи малките 8-милиметрови касети в джоба на коженото си яке и последва Джанет от спалнята към всекидневната. Придърпа един стол и се настани до нея, а тя вече бе седнала зад компютъра, пъхнала дискетата и извикала менюто със съдържащите се в нея файлове. Всеки един носеше името на голям американски град: Ню Йорк, Маями, Чикаго, Далас, Денвър, Финикс, Сиатъл, Сан Франциско и Лос Анджелис.

Джанет отвори файла „Ню Йорк“ и на екрана излязоха шест имена с телефон и още по едно число срещу тях, завършващо с буквата К, а числата пред нея варираха от 100 до 600.

Тя се усмихна победоносно.

— Бинго!

Стафърд разгледа списъка.

— Прилича на списък за получени или изплатени пари от сто до шестстотин хиляди долара.

— Не смятам, че К означава „хиляди“. Почти сигурна съм, че значи „килограми“.

— Защо килограми?

— Защото всички от списъка са наркопласъори. Третият — Виктор Кириленко — е от руската мафия. В момента е в затвора в Ню Йорк, на остров Райкърс, и чака процес за търговия с наркотици.

— Познаваш ли го?

— Би могло и така да се каже. Аз вкарах този боклук зад решетките. Последният ми удар, докато работех за Отдела. Знам кои са и другите мръсници. — Джанет започна да посочва всяко едно от имената. — Този е колумбиец, тези двамата са от Ямайка, а китаецът командва парада в Чайнатаун. Всичките са големи играчи. А последният — Джамал Джаксън, известен и като Сините венци — е личният ми любимец. Продупчих му гръдния кош, докато си разменяхме изстрели в една бруклинска алея. Рани двама наши агенти, а мазният му адвокат за хиляда долара на час го измъкна заради техническа подробност.

Джанет отвори файловете „Лос Анджелис“ и „Маями“ и намери същата комбинация от имена, телефони и числа, завършващи с К.

— Познавам двама от хората в Лос Анджелис и трима от Маями. Всичките сме ги държали под наблюдение, когато са идвали в Ню Йорк да купуват от руснаците хероин, идващ от Източна Европа. И всичките пак са големи играчи.

— Значи какво излиза? Че ЦРУ внася дрога и я продава на тези типове? Ако си права и К значи „килограми“, тогава оперират с огромни количества. Пресмятах наум числата от всички файлове и досега ги изкарах пет хиляди и триста. А остават още шест града.

Джанет отвори и другите файлове и докато ги четеше, продължаваше да говори:

— Чувала съм стари служители на Отдела, които са били в Югоизточна Азия, да разказват легенди за ЦРУ. Когато им трябват пари, за да финансират някоя кална операция и искат да избегнат контрола на Конгреса, не им пука откъде ги взимат. Тогава били сключили споразумения с наркобароните от Златния триъгълник, така че не е далеч от ума да предположиш, че пак са се върнали към старите си номера.

Стафърд завърши пресмятанията си наум, когато Джанет отвори последния файл.

— Преброих общо двацет хиляди килограма.

— Изглеждат много, но в действителност не е така. Двацет хиляди, разпределени в девет големи града? Малко над две хиляди и двеста във всеки. Докато го разделят и разпределят по уличните пласъори, след това по предградията и околните селища, ще им стигне за около две седмици.

Бен погледна към монитора.

— Това ли са всичките файлове на дискетата?

— Да.

— Няма ли канадски градове?

— Не. Защо?

— Мислех си, че преди самолетът да се разбие, са били продали голям товар някъде в Канада и са връщали парите в Щатите.

Джанет изключи компютъра, извади дискетата и я върна на Стафърд.

— Ако можех да вляза на остров Райкърс и да поговоря с Кириленко, щях да ти дам някои отговори.

— Вкарала си го в затвора и си мислиш, че ще ти помогне?

Джанет му отправи дяволита усмивка, с която много напомни на брат си.

- Ще използвам целия си женски чар.
- Знам един човек, който може да го уреди.

Въпреки, че не беше никак убеден, Стафърд отстъпи пред твърденията на Джанет, че познава града по-добре от него, и ѝ даде ключовете на джипа. Тя излезе по рампата от подземния гараж на 84-а улица, зави надясно и спря на кръстовището с авеню „Кълъмбъс“, където отново зави надясно и се сля с натовареното движение по трите отиващи на юг платна.

С все още пресни спомени от последното шофиране на Джанет, Бен закопча колана си. Извади мобилния си телефон от якето и се обади на Патрик Ърли — лейтенант от нюйоркската градска полиция. Беше стар приятел, бяха служили в „Делта Форс“ заедно с него и Еди Барне по време на Войната в Залива, а сега работеше като шеф на детективите в 19 полицейски участък. За него Стафърд си бе помислил, че може да уреди Джанет да говори с Кириленко на остров Райкърс. Казаха му, че го очакват скоро. Остави съобщение, че пътува към службата му.

— Къде се намира Деветнайсети участък?

— На Източна шейсет и седма, между „Лексингтън“ и Трето Авеню.

Джанет се замисли.

— Ще завия направо към Сентръл Парк Уест и след това по 79-а ще мина през парка към Ийст Сайд.

Даде ляв мигач и се огледа настрани и назад, готвейки се да се престрой в най-външното платно. Точно тогава забеляза зелено БМВ да я следва опасно близо, само на половин метър от калника.

— Виж го този тъпак. Ако се приближи още малко, направо ще се запознаем.

БМВ-то изведнъж ускори, за да ги задмине отдясно. Когато се изравни с черокито, Стафърд видя, че шофьорът е свалил прозореца и се вира в тях, а на лицето му бе изписана странна усмивка. БМВ-то продължи да се движи до тях, а шофьорът се извърна за миг, за да провери движението пред себе си. Когато пак върна вниманието си

към джипа, усмивката му бе изчезнала, а в ръката му се появи пистолет. Извади го през прозореца и се прицели в главата на Стафърд.

— Пистолет! — извика Бен и в същия миг Джанет видя оръжието с периферното си зрение.

Натисна газта до дупка и джипът с грохот потегли напред само част от секундата преди шофьорът на БМВ-то да изстреля четири куршума в бърза последователност. Изстрелите влязоха под ъгъл отдолу нагоре и отчупиха парченца от прозореца на задната врата, които се посипаха в купето.

Шофьорът на колата зад БМВ-то бе видял оръжието и чул изстрелите, затова намали и остави празно пространство за Джанет, която се шмугна във вътрешното платно, за да избегне удара с колата пред себе си. Шофьорът на БМВ-то препусна напред през натовареното движение. Но след като подмина четири коли пред джипа, без никаква очевидна причина внезапно намали. Джанет извъртя колата в центъра на платното, за да не се блъсне в автомобилите, които на свой ред удариха спирачки в отговор на рязкото намаляване на скоростта.

Стафърд извади пистолета си, взе и два резервни пълнителя от жабката, сложи ги в джоба на якето си и свали и двата прозореца. Джанет също извади оръжието си от кобура на кръста и го сложи в скута си. Дамската ѝ чанта беше на пода под седалката. Без да изпуска от очи БМВ-то и като караше с една ръка, тя се наведе и бръкна в чантата, докато намери резервния пълнител за пистолета си.

— Ще се опитам да го засека и да го накарам да се качи на тротоара. — Гласът ѝ беше пресипнал от адреналина, очите ѝ не се отделяха от гъстия трафик отпред.

— Не. Движи се успоредно и не му заставай на прицел. Аз ще се обадя на 911. Нека ченгетата да се оправят с него.

Бен набра номера и веднага му отговориха. Съобщи на телефонистката за престрелката, даде ѝ адреса и номерата на двете коли и каза, че са в черен джип „Чероки“ и преследват зелено БМВ последен модел по авеню „Кълъмбъс“. Информацията бе предадена на диспечера на полицията. Стафърд остана на телефона, като държеше линията свободна.

Шофьорът на БМВ-то продължи да кара с бясна скорост на юг по „Кълъмбъс“, като се промушваше нервно през движението. Засече

автомобил за доставка на цветя, който се блъсна в паркирана кола и предизвика зад себе си струпване на три други автомобила.

Джанет майсторски избягваше катастрофите, но изостана. Вече беше шест коли зад БМВ-то. Шофьорът му отново уби скоростта и потърси джипа в огледалото за обратно виждане.

Джанет задмина една кола и започна да скъсява разстоянието.

— Този е или най-тъпият шофьор в света, или има план, за който не се досещаме.

— Искане да ни увлече в преследването. — Стафърд се обърна назад, очакваше да види друга кола със стрелци, готови да направят нов опит да ги убият, но не забеляза нищо, което да предизвика подозренията му.

Джанет видя отбивка напред и се шумугна във вътрешната лента, подминавайки две коли наведнъж отдясно. Вече беше само на три коли от БМВ-то и продължаваше да скъсява дистанцията.

— Имам много лоши предчувствия.

БМВ-то караше с повече от 160 километра в час и се приближаваше към кръстовището със 76-а западна улица. Премина на червено точно когато от ъгъла излизаше една лимузина. Леко я закачи, но шофьорът ѝ бързо изви и избегна катастрофата. Обаче заради спасителната маневра загуби контрол, ударът от БМВ-то съвсем я разтнесе и лимузината се преобърна странично.

Двете коли зад БМВ-то нямаха време да се защитят. Скърцане на спирачки и звук от смачкване на метал в метал изпълниха въздуха, когато първият автомобил се заби в пода на обърнатата лимузина и тя застана на покрив, след това и втората кола се вряза в задницата на първата. Верижна реакция от сблъсъци блокира изцяло вътрешното платно и част от централното.

Без предупреждение Джанет зави вляво през две платна в единственото свободно, описвайки широка дъга около катастрофата. Колата зад нея поднесе, опитвайки се да я избегне, и причини нова серия от удари. Движението зад джипа се забави и започна едва да пълзи, тъй като всички шофьори се опитваха да се изтеглят в най-лявото платно.

Джанет все повече се доближаваше до БМВ-то, което препускаше по широкото платно. Хвърли поглед в огледалото към катастрофата зад тях.

— Все едно е минала банда разрушители. Униформените момчета никак няма да се зарадват.

На кръстовището със 74-а улица шофьорът на БМВ-то рязко заби спирачки, след това потегли със завой надясно по тясната пресечка. Пое на запад, но бе навлязъл в обратното движение по еднопосочна улица. Джанет го следваше плътно, изправи джипа на две колела и го прилепи отново към земята, когато зави и видя как БМВ-то замалко да се измъкне, отпрашвайки в една пресечка.

Стафърд съобщаваше за промяната на посоката на телефонистката на 911, когато видя жена с торба покупки да слиза от тротоара близо до пресечката. Гледаше за коли в обратната посока и изобщо не видя БМВ-то. То я блъсна с пълна скорост, качи я на капака и я преметна през покрива. Тя се приземи на улицата като парцалена кукла и остана да лежи неподвижно. Джанет наби спирачки и зави, за да я избегне, като закачи две паркирани коли и накара идващото отсреща такси да се качи на тротоара.

— Изпратете линейка на Седемдесет и четвърта западна улица, между „Кълъмбъс“ и „Амстердам“ — каза Бен на телефонистката. — Стрелецът току-що прегази пешеходка.

На кръстовището БМВ-то зави отново вдясно и се отправи на север по авеню „Амстердам“. Джанет го следваше неотлъчно. Стафърд видя, че шофьорът на БМВ-то провери къде са, след това се престрои от средната във вътрешната лента и стоповете му светнаха, защото отново намали скоростта.

— Откажи се, Джанет. Този определено ни готви капан.

Тя продължи да напредва към БМВ-то.

— Знам. Ще карам колкото трябва, за да могат ченгетата да му преградят пътя. Не искам да го изпускам.

Бен отново събщи координатите на телефонистката на 911 и попита:

— Няма ли наблизко патрулиращи коли?

— В момента получаваме отговори от екипите, господине. — След кратка пауза телефонистката отново се обади: — Диспечерът на полицията ми нареди да ви кажа да спрете преследването. Имат описанието и номера на колата и оттук нататък поемат те.

Единайсет преки на север от мястото, където Джанет сега следваше БМВ-то през четири коли разстояние, синьо-бяла полицейска

кола с пуснати сирени се движеше с бясна скорост по Бродуей. На 14 преки на юг от черокито, втора полицейска кола зави вдясно от Уест Енд Авеню по 60-а улица, а след това наляво по авеню „Амстердам“. Шофьорът веднага след това включи сирените и препусна на север. Отговориха още три екипа от 20 участък на 82-а западна улица, но те скоро заседнаха в задръстванията по авеню „Кълъмбъс“.

Шофьорът на БМВ-то хвърли последен поглед, за да се увери, че джипът още го следва, и след това, убил скоростта, излезе от „Амстердам“ по 78-а улица и пое към авеню „Кълъмбъс“.

Джанет наби спирачки и зави точно когато БМВ-то приближи следващата пресечка, след което панически спря пред задръстеното авеню „Кълъмбъс“. Двамата със Стафърд видяха как шофьорът избяга от колата и изчезна зад ъгъла. Бен съобщи на телефонистката, че мъжът е излязъл от колата и сега бяга по „Кълъмбъс“, след това изключи и прибра телефона в джоба си.

— Ще изтичам след него зад ъгъла, може би ще успея да го настигна пеш.

— Да бе! А пък аз ще те чакам в колата, как не!

Тони Китлан седеше зад волана на тъмносиния бус и наблюдаваше пътя зад себе си в страничното огледало. Беше паркирал на южния тротоар на 78-а западна улица, близо до пресечката с авеню „Кълъмбъс“. До него седеше Питър Маркъс и държеше в скута си автомат, на който постоянно спускаше и вдигаше предпазителя. Седалките в дъното на буса бяха махнати и трима тежковъоръжени мъже с качулки на главите седяха със скръстени крака на пода. Маркъс се обърна да погледне през задния прозорец и по лицето му се изписа нетърпеливо вълнение.

— Пригответе се — каза той на тримата мъже отзад.

Китлан видя джипът да се появява в страничното огледало, когато завиваше по еднопосочната улица, следвайки БМВ-то. Беше сигурен, че Стафърд и Барне няма да се откажат да гонят човека, който бе стрелял по тях. Всичко в информацията, която Камерън им бе осигурил, подсказваше, че ще направят точно така.

Маркъс бе настоявал да ги застрелят още като излизат от гаража. Китлан отхвърли плана му като неподходящ, защото знаеше, че Стафърд и Джанет щяха да се върнат в подземния паркинг — едно пространство, което не се поддаваше лесно на контрол, и така щяха, да имат възможност да избягат през сградата. Тогава Маркъс предложи втори план за нападение: да се изравнят с джипа, когато стигнат авеню „Кълъмбъс“, да отворят плъзгащата се врата на буса и да оставят тримата мъже отзад да стрелят.

Китлан отхвърли и тази идея. Широкото трилентово шосе на авенюто даваше отлична възможност за бягство, а като се прибавеше и непредсказуемостта на пътното движение, един от тях или и двамата можеше да оцелеят и да избягат. Маркъс се подиграваше с плана, който Китлан най-накрая измисли, тъй като го смяташе за глупав и посложен, отколкото бе необходимо.

Но Тони не отстъпваше. Вече познаваше възможностите, уменията и опита на Стафърд и Джанет Барне и искаше да си осигури

възможно най-много предимства, за предпочитане да им устрои капан, от който няма да могат да избягат. Вярваше, че е постигнал точно това, докато седеше и гледеше как джипът се приближава. Но не бе предвидил задръстването на авеню „Кълъмбъс“, заради което шофьорът на БМВ-то изпълни ролята си безумно дръзко и непрофесионално. Ако пътят не се разчистеше бързо, нямаха друг избор, освен да избягат пеш, след като нападнеха Стафърд и Джанет.

Китлан бе изчислил идеално времето и чакаше джипът да дойде до средата на пространството между двете пресечки, преди да потегли от тротоара. Рязко завъртя волана наляво и застана странично през тясната улица, като напълно я блокира.

Джанет заби спирачки и джипът моментално спря.

— Мамка му! Не каза ли нещо за устроен капан?

Бен веднага потърси път за бягство. Колите, паркирани по тротоарите и от двете страни, не им позволяваха да заобиколят. Задницата на буса още бе качена на мястото, където преди бе паркиран, а на тясното пространство, не блокирано от колата, стърчеше дебел стълб на лампа. Стафърд се съмняваше, че ако ударят колата под ъгъл и се опитат да бутнат лампата, ще успеят да избягат, а ако при този опит повредяха джипа така, че да не може повече да се движи, или огънеха вратите и не можеха да излязат, щяха да станат изключително лесни мишени.

Реакцията на Джанет беше инстинктивна. Веднага даде на заден, но един поглед в огледалото за обратно виждане ѝ показа, че шофьорът на буса бе замислил засадата перфектно. От авеню „Амстердам“ зад тях се бяха появили три коли и блокирали всеки път за бягство в тази посока.

Внезапно плъзгащата врата на буса се отвори и изскочиха двама души. Първият отиде до задницата на буса, носейки тъмнолилава тръба, дълга близо метър. Вторият го последва, стреляйки с пушка, докато бягаше. Зле прицелените изстрели рикошираха, без да засегнат никого в асфалта пред джипа. Трети мъж, въоръжен с автомат, коленичи пред отворената врата на буса, за да прикрие другите двама.

Бен веднага разбра какво представлява тръбата — преносим гранатомет.

— Обърни колата странично на улицата. Веднага!

Джанет натисна здраво газта и завъртя настрани джипа, който застана на метър и половина от буса.

— Това да не е гранатомет?

— И още как.

Мъжът с лекото противотанково оръжие застана на коляно с лице към джипа и разтегна цилиндъра в пълната му дължина. Сложи го на рамо и погледна зад себе си, за да се увери, че няма какво да попречи на отката.

— Излизай! — извика Стафърд точно когато мъжът до вратата на буса стреля по джипа. Дъждът от куршуми мина през отворения прозорец и се посипа пред предното стъкло, проби дупки в него и направи пространството около тях на паяжини. Джанет и Бен се отърваха на косъм, навеждайки се напред под таблото.

Стафърд отговори с огън през отворения прозорец и принуди мъжа да се прикрие във вътрешността на буса, а Джанет отвори вратата и изскочи навън: Бен бързо върна вниманието си на мъжа с гранатомета, който се прицелваше.

Клекнала ниско зад предницата на джипа, Джанет погледна бързо над капака. Човекът с пушката бе коленичил до този с гранатомета и внимателно се целеше в Стафърд, който още беше в колата. Тя се изправи за миг и пусна два бързи изстрела по него. Той обърна оръжието си и откри огън по нея, откосите прорязаха капака на джипа.

Бен бе впил поглед в мъжа с гранатомета. Пръстът му беше на спусъка и ако го дръпнеше, от него се освобождаваше електрически заряд, който изстрелваше смъртоносен снаряд. Целеше се в предната седалка на джипа, готов да стреля всеки миг.

Нямаше време да слезе от джипа и да избяга от обсега на оръжието, затова Стафърд внимателно се прицели през отворения прозорец. Първият куршум облиза главата на мъжа, а вторият, изстрелян части от секундата по-късно, се заби в средата на челото му и го уби. В същото време Джанет стреля по мъжа с пушката. И двата ѝ изстрела го улучиха смъртоносно в гърдите точно когато се канеше да пусне куршум в партньора ѝ.

Бен изпълзя през шофьорската седалка извън колата и се прикри зад задницата, а Джанет остана зад предния капак.

Китлан изруга високо, без да обръща внимание на осъдителния поглед на Маркърс, и двамата сложиха качулките си. Китлан слезе от буса и изстреля бърз откос с автомата си по предния капак на джипа, когато видя Джанет отново да наднича оттам.

Маркърс слезе от другата страна и затича към него.

— Ще ми кажеш ли пак колко тъпи са плановете ми, а? — Стреля по Стафърд, който се появи откъм задницата на джипа, и го накара да се върне обратно в прикритието си. — Казах ти да ги ударим с пълна сила на „Кълъмбърс“. Но ти реши да се правиш на голям спец, а сега ти се връща тъпкано.

Джанет отново надникна над капака и веднага клекна, тъй като изстреляха откос по нея, преди тя да успее да се прицели.

Маркърс наблюдаваше задницата на джипа и чакаше Стафърд да се покаже отново.

— Да имаш други блестящи идеи?

Китлан се взря заплашително в него.

— Млъквай, Питър! Операциите никога не протичат точно по плана. Затова млъквай и си гледай работата, иначе ще те убия на място.

Маркърс се ухили и откри огън по Стафърд, който се показва за малко иззад джипа.

— Добре. Но бях прав.

Шумът от ожесточената престрелка изпълваше улицата и отекваше гръмко в близките сгради, а няколко заварени на открито пешеходци и пътниците от колите зад джипа се разбягаха панически.

Мъжът в буса отново се появи на вратата и се вгледа в гранатомета, лежащ на улицата. Скочи и побягна към него.

Бен се показва, иззад джипа, видя го и го простреля в крака, докато се опитваше да го вземе. Мъжът падна на земята и изпълзя между две паркирани коли. Маркърс откри огън по Стафърд, но той успя да се скрие зад черокито и куршумите разбиха задния прозорец.

Джанет видя, че Китлан се разсея от откоса на Маркърс. Пусна три бързи куршума по него и веднага клекна зад капака. Те минаха на сантиметри от главата му и се забиха в буса зад него. Той веднага коленичи зад спряла на тротоара кола и с автоматичен огън осигури прикритие на Маркърс, който се опитваше да стигне до гранатомета.

Стафърд изскочи иззад джипа и видя бягачия мъж. Преди да успее да стреля, куршум от автомата на Китлан го улучи в лявото рамо.

Усети силна режеща болка и веднага се прикри.

Джанет също видя Маркъс да тича към гранатомета. Преди да стигне до него, изстрелите ѝ го принудиха да се скрие между две паркирани коли на тротоара срещу Китлан.

Тя погледна надясно и видя Бен да се държи за лявата ръка, присвил очи от болка.

— Улучиха ли те?

— Само в мускула. Влезе и излезе. Добре съм.

Стафърд видя как Маркъс се готви отново за опит да вземе гранатомета. Изстреля бързо четири куршума и го върна обратно, след това отново се шмугна зад джипа, отвори задната врата и влезе вътре. Протегна се зад седалката и взе двете защитни жилетки, пригответени, в случай че с някой партньор се налага да връщат опасен беглец.

Излезе и хвърли едната към Джанет.

— По-добре късно, отколкото никога.

Тя навлече жилетката и я закопча. Бен направи същото и отново зае позиция зад задницата на джипа. Забеляза Маркъс да прибегва приведен по тротоара зад паркираните коли. Стреля и изпразни пълнителя си по него, така го спря и го накара пак да се прикрие. Джанет оглеждаше другия тротоар за появата на Китлан, а Стафърд презареди пистолета, като не откъсваше очи от гранатомета, паднал на улицата.

Джанет забеляза кръвта, която капеше от раната на Бен, взе дамската си чанта от джипа и извади от нея шал. Надникна бързо над капака, след това изскочи и започна да стреля, като мярна Китлан на тротоара. Отсреща Маркъс се бе показал над покрива на една кола и тя изпразни пълнителя си в него, после презареди с нов и изтича при Стафърд, за да стегне майсторски ръката му и да спре кръвоизлива.

— Според мен останаха трима.

— Да. Двамата, които се опитват да ни заобиколят, и мъжът, когото прострелях в крака.

— Какво мислиш?

— Ченгетата трябва да дойдат всеки момент. Дотогава ще издържим.

Джанет се върна при предния капак, отново надникна бързо над него и разгледа улицата за нова цел.

Все още прикривайки се зад паркираните на тротоара коли, Китлан и Маркърс се приближаваха едновременно към Джанет и Стафърд. Китлан беше в много изгодна позиция да стреля по нея, когато воят на полицейските сирени привлече вниманието му. Погледна през рамо към авеню „Кълъмбърс“ и видя, че една патрулка бе успяла някак да си пробие път през задръстеното движение към кръстовището. Двама полицаи — едната жена с пушка, излязоха от колата и се прикриха зад отворените врати.

Китлан се обърна отново към Джанет и се прицели в главата ѝ. Секунда преди той да стреля, тя се изправи да надникне над капака и да види къде е спряла полицейската кола. Куршумите я улучиха ниско в лявата страна на гръдния кош, но срещнаха защитната жилетка. Ударът ѝ изкара въздуха, зашемети я и я повали на земята.

Бен я видя да пада, скочи и я издърпа зад джипа, далеч от огъня. След това се изправи и стреля по Китлан, който бе принуден да се върне зад прикритието си. После веднага се обърна на другата страна, където Маркърс се бе показал между двете паркирани коли и се готвеше да се втурне към тях. Стафърд изстреля пет куршума един след друг. Единият одраска рамото на Маркърс и той отново се скри зад колата.

Нов вой от сирени прониза въздуха и една полицейска кола зави от авеню „Амстердам“ и спря със скърцане до изоставените автомобили зад черокито. След няколко секунди спря още една. И четирите ченгета слязоха бързо и се приближиха.

Осъзнавайки, че губи, Китлан спря обстрела по Стафърд и Джанет. Даде знак на Маркърс и двамата започнаха да се изтеглят към буса, като Питър го прикриваше и стреляше по полицаите, скрит зад изоставените коли.

Откосите от автомата на Маркърс улучиха едно от ченгетата в крака и го свалиха на земята. Партньорът му отиде при него и го издърпа зад прикритието, но бе прострелян в главата от друг откос. Маркърс сложи нов пълнител в оръжието си и се огледа за мишена. Видя Китлан да стреля по полицайката с пушката на авеню „Кълъмбърс“, което я принуди да се върне зад отворената врата на патрулката.

— Прикривай ме! — извика Китлан и побягна към гранатомета.

Маркърс откри огън, който накара Стафърд, Джанет и полицаите да залегнат. След това побягна към авеню „Кълъмбърс“, като продължаваше да стреля по ченгетата, а в това време Китлан докопа гранатомета и избяга зад паркирана на тротоара кола.

Бен надникна откъм задницата на джипа и видя, че мъжът, когото бе прострелял в крака, опитва да се изправи. Когато Маркърс се приближи към него, раненият протегна ръка за помощ. Без дори да спре, Питър спокойно изстреля три куршума в главата му и отиде при Китлан, зад колата на тротоара.

Тони се подпря на коляно, сложи гранатомета на рамо и се прицели. Бързо взе на мушка патрулката и двете ченгета, които му препречваха спасителния път към авеню „Кълъмбърс“. Докато полицаите видят, че се целят в тях, вече нямаше надежда да избягат.

Китлан натисна спусъка и гранатата излетя с грохот от оръжието. Удари се в дясната предна част на полицейската кола и избухна в оранжево-бели кълбета дим. Ударната вълна уби двамата полицаи, преобърна колата настрани и я изхвърли от улицата. Последва още една експлозия на резервоара, която причини паническо бягство на шофьори и пътници от колите.

Шестима униформени полицаи от Двайсети участък бяха претичали четирите пресечки от управлението си и се появиха на кръстовището точно в мига на избухването. Осколките се забиха в телата им и ги повалиха в безсъзнание.

Китлан хвърли гранатомета на земята, двамата с Маркърс зарязаха автоматите и побягнаха към кръстовището с извадени пистолети със заглушители.

Стафърд ги видя да изчезват зад ъгъла. Коленичи до Джанет, която все още дишаше трудно.

— Ще се справиш ли?

— Да, дай ми няколко минути.

Помогна ѝ да седне и я подпря на джипа, а тя започна бавно да възстановява дишането си.

— Останаха двама. Но току-що избягаха.

Засадата бе продължила по-малко от три минути, а остави шест трупа, три от които на полицаи, и още седем ранени ченгета и поне осем случайни минувачи с дребни контузии от сблъсъка на автомобилите.

Колата на полицейския екип за екстрени ситуации си пробиваше път през задръстването на авеню „Кълъмбъс“ и пълзеше, доколкото може, към кръстовището със 78-а улица, а като се приближи, тежковъоръжените полицаи изскочиха от нея и побягнаха към мястото на престрелката.

Едно от ранените от гранатата ченгета се изправи на колене и извика към лейтенанта, командващ специалния екип. Посочи накъде бяха избягали Маркърс и Китлан — през задръстеното движение от другата страна на авеню „Кълъмбъс“. Лейтенантът ги видя, забеляза и Стафърд, който ги гонеше, и изпрати половината от хората си след тях, а останалите веднага се заеха с обезопасяване на терена.

Китлан и Маркърс бягаха на изток по 77-а улица, по тротоара покрай Националния исторически музей. Когато стигнаха до Сентръл Парк Уест, се разделиха, махнаха качулките и скриха пистолетите под якетата си. Тони прескочи оградата, влезе в Сентръл Парк и изчезна сред дърветата, а Питър махна на нищо неподозиращ шофьор на такси, който тъкмо потегляше, след като бе оставил клиент.

Когато работеше през деня в богаташките квартали, шофьорът обикновено оставяше отворен плъзгащия се прозорец с бронирано стъкло, който го отделяше от пътниците. Маркърс се наведе напред от задната седалка, промуши ръка през отвора и опря върха на пистолета със заглушител в главата на шофьора.

— Карай!

Мъжът започна да бръцолечи нещо с писклив глас на език, който Питър не разбираше. Той го побутна по слепоочието с пистолета и

посочи към предното стъкло.

— Карай или си мъртъв! Разбра ли ме?

Таксито потегли с бясна скорост и замалко да се блъсне в идващите отсреща коли, когато ужасеният шофьор излизаше на двупосочната улица. Забави чак когато Маркъс отново го побутна с пистолета по главата и му нареди да намали.

Стафърд зави тичешком от авеню „Кълъмбъс“ и излезе на 77-а улица. Беше на пресечка разстояние зад нападателите си, но стигна точно навреме, за да види как Китлан прескочи оградата, а Маркъс спря таксито. Влезе в парка след Китлан, и се сниши зад храстите от другата страна на оградата. Мерникът на пистолета следваше погледа му, шарещ над мрежата от пътеки и алеи, криволичещи покрай дърветата.

Зърна за миг беглеца и го разпозна по тъмното велурено яке, с което бе облечен. Беше на не повече от петдесет метра пред него и се движеше в шарените сенки, които клоните хвърляха по пътеките. Криеше пистолета си под якето и бе забавил ход, за да не привлече вниманието към себе си. Бен се изправи и побягна след него.

Китлан мина през пешеходен тунел под Уест Драйв, след това продължи по пътеката, обикаляща езерото, и прекоси каменния мост с арки. Малко след моста пое по алея, водеща към каменист гъсталак с дървета. Когато стъпи на нея, спря, огледа се през рамо и с изненада установи, че Стафърд го следва вече по петите.

Китлан веднага побягна. Две жени, потънали в оживен разговор и бутаци детски колички, се бяха спрели насред алеята. Разсеяните погледи, които хвърлиха към приближаващия се мъж, показваха, че очакват от него да влезе в гъстите храсти и да ги заобиколи.

Ядосан от нахалството им, Китлан се насочи право към тях. Тичайки с все сили, той се приведе и блъсна челно с рамо едната жена. От силния удар тя загуби равновесие и падна по гръб на земята край алеята. И двете жени яростно изпищяха.

Тичащ за здраве мъж, приближаващ се от отсрещната страна, разбра погрешно случилото се с жените, решавайки, че Китлан току-що ги е нападнал и обрал. Беше едър мускулест човек с внушителна осанка, което обикновено му бе достатъчно, за да сплаши някого, ако

му се изрепчи. Веднага си представи как го показват по телевизионните новини в шест часа да обяснява като скромен герой, „че е направил това, което всеки друг би направил“, и затича по алеята, крещейки, изпълнен с възмущение и кураж.

— Ти къде си мислиш, че се намираш?... — беше всичко, което успя да каже, преди Китлан да го застреля между очите и да го убие, без да спира да тича.

Обзетите от ужас жени забутаха количките с бясна скорост и закрепяха за полиция, когато Стафърд зави по алеята към тях. Едната видя пистолета в ръката му и изпищя. Тя и приятелката ѝ спряха да тичат, грабнаха децата си от количките и ги притиснаха трескаво към себе си, след това, препъвайки се, побягнаха през гъстите храсти с единствената мисъл да се измъкнат.

Без да им обръща внимание, Бен прескочи изоставените колички и трупа на кандидат-героя и мярна Китлан да изчезва зад дърветата там, където алеята се пресичаше с друга пътека. Спря и се прикри зад един ствол, а очите му зашариха из дебелиите сенки.

Китлан лежеше, добре скрит зад заплетените храсти, а оръжието му бе насочено към малката част от главата на Стафърд, която се подаваше иззад дървото. Натискаше леко спусъка и чакаше мишената му да излезе на открито.

Бен се канеше да навлезе по-дълбоко между дърветата, когато чу, а после и видя двама полицаи на коне от участъка на Сентръл Парк да се приближават към него. Идваха с извадени пистолети и му крещяха да хвърли оръжието и да легне на земята.

Бен погледна назад към дърветата, но не видя Китлан, след това се обърна към полицаите, чиито изражения му показаха, че ако моментално не изпълни заповедите им, няма да се поколебаят да го застрелят. Постави оръжието на земята, отдалечи се от него, коленичи и сплете пръсти на тила си. Адреналинът, отделен при засадата и последвалото преследване, го бе държал във форма, но когато застана на колене, се почувства замаян от кръвозагубата. Олюля се и замалко не се строполи, когато ченгетата се приближиха и се надвесиха над него, конете им дишаха тежко и пристъпваха от крак на крак, а мощните мускули на хълбоците им потреперваха.

От скривалището си Китлан прецени, че му се предоставя отлична възможност да убие Стафърд и ченгетата още преди да се

усетят откъде идват приглушените изстрели. Видя как единият полицаи слезе от коня, за да сложи белезници на задържания, а другият продължаваше да държи насочено оръжието си от седлото.

Китлан отново се прицели в главата на Стафърд. Точно се канеше да натисне спуська, когато видя четирима полицаи от специалния екип да се приближават по алеята. Носеха защитни жилетки и бяха въоръжени с автомати, а по начина, по който се движеха, личеше, че са добре обучени и много ядосани.

Тони свали пръста от спуська, отстъпи бавно сред храстите и тихо се изниза през дърветата.

Китлан излезе от парка на Ъпър Ийст Сайд, на кръстовището на Пето Авеню и 73-а улица, вървеше плътно зад група мъже, току-що приключили игра на софтбоул. Когато светофарът светна зелено, той последва групата, пресече и видя три патрулки със запалени лампи на покрива и включени сирени да се приближават към него с пълна скорост по авенюто. Тъкмо се канеше да извади пистолета си и да побегне, когато осъзна, че ченгетата не го бяха видели. Трите коли спряха сред скърцане на спирачки до тротоара и шестима униформени полицаи слязоха от тях с оръжия в ръка и се втурнаха към парка.

Продължи по 73-а улица и пресече авеню „Мадисън“. Момче за доставки по домовете в светлосин гащеризон, носещо чанта с продукти от близкия деликатесен магазин, вървеше пред него. Тони видя само още един минувач по тясната, обградена с дървета улица, с разположени покрай нея жилищни сгради от красив тъмен камък — възрастен мъж, който разхождаше кучето си.

Изчака, докато старецът и кучето му завият зад ъгъла, след това тръгна след момчето, което се спускаше по стъпалата към нисък вход на пететажна каменна сграда. Проследи го до вратата, скрита от погледите на минувачите, и с насочен пистолет му нареди да остави чантата и да си свали униформата.

Момчето се подчини, без да протестира. Китлан прецени, че е на не повече от седемнайсет години и хладнокръвието му го впечатли. Когато му нареди да се обърне с лице към стената, то не се разплака и не започна да го моли, а в погледа му се четеше тъжно примирение, че

с живота му е свършено. Малко неща вдъхваха респект на Китлан. Спокойствието в напрегнат момент беше едно от тях.

— Може и да не ти се вярва, хлапе, но днес е щастливият ти ден. — След това го повали в безсъзнание с един удар в тила.

Китлан се изкачи обратно по стъпалата и продължи на изток по 73-а улица, облечен в гащеризона и с чантата с продукти в ръка. Покрай него профуча патрулка, но полицаите му хвърлиха бегъл поглед и продължиха към парка.

Убеден, че не го следват, Питър Маркър нареди на шофьора на таксито да спре на кръстовището на авеню „Лексингтън“ и 53-а улица, слезе от колата, закрачи небрежно по тротоара и изчезна в близкия вход към метрото.

Еlegantно облечен мъж на средна възраст с ръчно изработена кожена чанта за документи излезе от „Ситикорп Сентър“ и се затича към таксито, от което Маркър току-що бе слязъл. Отпусна се на задната седалка и каза къде иска да отиде, след това извади мобилен телефон от джоба си и започна да набира. Тъй като колата не помръдна, той вдигна очи и забеляза, че шофьорът се е облегал на вратата. Наведе се напред да огледа по-добре и видя кръвта и парчетата мозък, размазани на предното стъкло.

С хладнокръвна целенасоченост мъжът върна телефона в джоба си, огледа се, за да се увери, че никой не го е видял, слезе от таксито и бързо се смеси с тълпата пешеходци по оживената улица.

Стафърд седеше на кушетка за прегледи в спешното отделение на Медицински център „Корнел“ и стажантът довършваше шевовете на раната на лявата му ръка, откъдето бе излязъл куршумът. През наполовина дръпнатата завеса се виждаше Джанет — със свалена блуза, да разговаря с детектив, докато лекарят преглеждаше ребрата ѝ.

Залите бяха препълнени със сериозно ранени полицаи. За по-леко пострадалите се бяха погрижили сестрите и ги бяха оставили да чакат в коридора заедно с цяла армия от полицейски началници, пристигнали от централата в болницата, за да проконтролират състоянието на колегите си.

Вратите на спешното отделение се разтвориха и откриха навалицата от телевизионни екипи, които се бореха за по-удобна позиция зад полицейския кордон. Чу се и как репортерите започнаха да обстрелват с въпроси лейтенант Патрик Ърли, който показва значката си на униформените, запречили входа. Без да удостои пресата с внимание, Ърли сложи значката в горния джоб на спортното си сако от туид и влезе, а опитният му поглед се плъзна по претъпкания коридор и фойето. Кимна на един заместник-началник, когото познаваше от шестте години, прекарани в разузнавателния екип на Службата за борба с организираната престъпност, след това се спря да поговори с капитана на Двайсети участък, на чиято територия бе станала престрелката от засада.

Стафърд слезе от кушетката, когато стажантът приключи с превръзката на раната му. Взе ножица от една табла наблизо и сръза окървавения ръкав на ризата си, преди да я облече. Забеляза Ърли в коридора и видя как капитанът, с когото разговаряше, сочи към залата за прегледи. Ърли влезе в залата и прегърна стария си приятел, след това го отстрани на ръка разстояние и се взря в очите му.

— Кажи ми, че това не е заради някой, престъпил гаранция, Бен. Моля те, кажи ми, че не е било така!

— Не беше.

— Капитанът от Двайсети участък казва, че не си се подчинил на заповедта му да спреш преследването. И че жената с теб се представяла за агент от Отдела за борба с наркотиците.

Стафърд кипна.

— Някои ченгета си изпускат нервите, Пади. Тя го направи само за да не ме застрелят, когато тръгнах след двамата бегълци. — И той посочи с палец капитана от Двайсети участък. — А това за неизпълнението на заповедта е пълна глупост. Обадих се на 911 веднага щом мъжът от БМВ-то започна да стреля по нас. Канехме се да се оттеглим, но те да устройха засада. А тогава вашите хора никакви ги нямаше. Й какво, по дяволите, ни оставаше да направим? Да седим и да чакаме да ни изпозастрелят като животни?

Ърли вдигна ръка.

— Хей, по-кратко! Аз съм на твоя страна. Капитанът каза, че си видял единия от нападателите да се качва в такси?

— Ниският набит мъж.

— Двама униформени са намерили застрелян шофьор на такси на „Лексингтън“ и Петдесет и трета. Сигурно е твоят човек.

Ърли посочи към Джанет, която продължаваше да говори с детектива, докато си обличаше блузата.

— Коя е тя?

— Не я ли позна?

Ърли се взря за миг в нея.

— Не.

— Това е сестрата на Еди — Джанет.

— Така ли? Не съм я виждал, откакто беше на... да речем... четиринайсет. Еди казваше, че работела за Отдела за борба с наркотиците. В някакъв специален екип тук, в града. Вече не е ли там?

— Дълга история.

— Искаш ли да ми разкажеш всичко отначало докрай?

— Добре. Но ще премълча някои неща, за твое добро е.

— И какво би трябвало да значи това?

— Че не искам да те поставям в положение да избираш между дълга си на ченге и приятелството ни.

Ърли кимна внимателно в знак на съгласие, и Бен започна. Видя как в очите на приятеля му се изписа болка, когато разбра как е умрял Еди Барне.

Ърли мълчеше и си спомняше как по време на Войната в Залива Барне му бе спасил живота. Беше ранен и не можеше да се движи, Еди притича под силния вражески огън и го измъкна на гръб до хеликоптера. И тогава, както и сега, Ърли беше цели 100 килограма и 1,90 висок и се усмихна на себе си, като си припомни как Барне се бе шегувал с тежестта му, докато тичаше с него към хеликоптера: „Ако се измъкнем оттук, имам само две думи за теб, копеле дебело. Вегетариански ресторант.“

Усмивката му изчезна и той отново се натъжи.

— За последен път го видях през март — каза на Стафърд. — Дойде в града за Деня на свети Патрик. Отседна при нас с Елън. Побъркваше я с военни истории, но децата направо се влюбиха в него.

Бен довърши съкратената си версия на събитията, като премълча за парите и за проникването в апартамента на Рамзи, защото знаеше много добре, че Патрик лесно ще сглоби мозайката.

— Не трябва да си ракетен специалист, за да се сетиш, че с Еди сте взели от самолета нещо, което тези момчета си искат обратно.

— Това няма значение.

— И защо?

— Защото вече не ни преследват заради него.

— А тогава за какво?

— Не съм сигурен. Според Джанет, може би сме видели нещо, което не е трябвало. Мисля, че е права.

— Какво сте видели?

— Все още не мога да се сетя.

— И според теб ЦРУ стои зад всичко?

— По един или друг начин.

Джанет приключи разговора си с детектива и дойде при тях. Загледа се в Ърли, който я поздрави с протегнатата ръка:

— Аз съм Патрик...

— Знам кой си. — Тя стисна протегнатата му ръка.

Ърли стисна дланта ѝ в своите за миг.

— Съжалявам за загубата ти. Еди ми беше приятел. Обичах го като брат.

Джанет кимна и сведе поглед:

— Знам. Често говореше за теб.

Бен се приближи към Патрик и сниши глас:

— Имаме нужда от услуга.

Ърли не отговори, а чакаше да чуе каква е услугата. Джанет му каза:

— Искам да говоря с един наркодилър на остров Райкърс. Виктор Кириленко. Арестуван е преди няколко месеца. Трябват ми само десет-петнайсет минути насаме с него в стаята за свиждания.

— Свързан ли е с това?

— Възможно е.

Ърли се поколеба, след това погледна в очите първо Джанет, после и Стафърд.

— И повече никакви стрелби. При най-малкия проблем се оттегляте и оставяте лошите на нас. Ако ви помогна и пак се проявите, всичко се пише на мой гръб.

Погледът му се върна на Джанет.

— Заради Еди.

— Заради Еди — повтори тя.

— Познавам един надзирател там, ще му се обадя. Но ако ви уредя срещата, откъде сте сигурни, че ще иска да говори с вас без присъствието на адвоката му?

— На улицата се оправя добре, но иначе е пълен тъпак. Ще се чуди какво искам от него и е достатъчно нагъл, за да реши, че може да ме метне.

Стафърд облече коженото си яке и опипа дупката от куршум на ръкава.

— Може ли да си вземем оръжието и вещите от колата ми?

— Имате разрешителни, нали?

Те потвърдиха, че имат.

— Ще се погрижа за това.

Вниманието на Ърли бе привлечено от жена и момиченце пред една от залите — съпругата и дъщерята на най-сериозно ранения от шрапнелите полицай. Група ченгета от същия участък, с изкривени от гняв и притеснение лица, също стояха пред вратата и гледаха как лекарският екип и сестрите отчаяно се мъчат да спасят живота на колегата им.

Лекарят, който бе отворил гръдния кош на полицаия и масажираше сърцето му, отстъпи назад и свали ръкавиците. По

изражението и стойката му момиченцето разбра, че баща му беше умрял. Майка ѝ я прегърна и двете заплакаха.

Ърли поклати гневно глава:

— Господи! С него стават четирима мъртви полицаи.

— Онези бяха по-добре въоръжени от тях, Пади. Нямаха никакъв шанс.

— Успя ли да помогнеш на детективите, които се занимават със случая?

— Не. Зърнах за малко единия, когото подгоних, щом си свали маската, но беше отдалеч през дърветата и в профил. Не бих могъл да го разпозная.

— Значи имаме само две уплашени до смърт жени, чиито описания са толкова различни, че ще речеш, че не са видели един и същ човек. И момчето за поръчки по домовете, което не може или не иска да даде друго описание, освен на оръжието, което е било завряно в лицето му.

— Ами бусът и БМВ-то?

— Бусът е регистриран на името на несъществуваща фирма в Куинс. БМВ-то е откраднато от центъра тази сутрин. На всичкото отгоре не можем да установим и произхода на оръжията и се обзалагам, че и отпечатъците, които ще намерим по тях, няма да фигурират никъде.

— Същото беше и с нападателите в дома ми и с онези, които Джанет е заварила в дома на Еди.

Объркването на Патрик бе изписано на лицето му.

— Имате ли да ми казвате още нещо?

— Нищо, което би помогнало да се открият нападателите.

Стафърд и Джанет се спогледаха и се разбраха, че ще запазят за себе си видеокасетите и дискетата. Бен се страхуваше, че ако ги дадат на Ърли и ЦРУ се окаже замесено — а Управлението бе доказало, че знае как да проследи уликите и всеки, който се докоснеше до тях, изчезваше, — нищо не можеше да спаси и лейтенанта от полицията.

— Обещавам ти — каза Стафърд на Ърли, — че каквото разберем за убийците на ченгетата, веднага ще ти го съобщим.

— Разчитам на това. — Патрик посочи ранената ръка на приятеля си. — Влязъл и излязъл, а?

— Да. Добре съм.

Погледна към Джанет.

— А ти?

— Насинени ребра. Някои от гаджетата ми са били и по-груби.

Два часа след като си тръгнаха от спешното отделение на болницата, Джанет караше „Форд Експлорър“-а, който Стафърд бе наел от една агенция в центъра, по двулентовия мост, свързващ с брега остров Райкърс в Ийст Ривър, на който върху 415 акра се простираше нюйоркският затвор.

Пазачът на портала им посочи паркинга за посетители, след това телефонира и ги пусна да влязат. Заклучиха оръжията си в жабката и извървяха краткото разстояние до административната сграда, където се подписаха в книгата на входа.

— Дошли сме да се видим с надзирател Даниълс — каза Стафърд на портиера.

— Той идва насам.

Още преди мъжът да довърши изречението си, подсилената желязна врата се отвори и се появи нисък набит мъж с физиономия на ротвайлер, който им даде знак с глава да го последват. Без да каже и дума за поздрав, Даниълс ги поведе по дългия коридор към празната зала за свиждания, в която се срещаха затворниците и адвокатите. Отвори вратата и със същото кимване на главата, което явно бе основното му средство за комуникация, им посочи да влязат.

— Имате петнайсет минути. — Даниълс се върна в коридора, затвори вратата и се отдалечи.

Джанет подбели с досада очи.

— Мислех, че няма да пророни и дума.

Седна до Бен край масата, наклони се към него и зашепна:

— Кириленко вероятно не знае, че вече не работя за Отдела за борба с наркотиците. Затова ме остави да говоря първа. Става ли?

Стафърд кимна в знак на съгласие, после вратата се отвори и влязоха двама надзиратели — едната беше висока и широкоплещеста яка негърка, която според Джанет тежеше поне петнайсет килограма повече от партньора си. И двамата стискаха здраво ръцете на затворника, когото водеха към стаята за свиждания.

Очите на Кириленко бяха полупритворени и безжизнени като на психопат и по всичко личеше, че беше точно такъв — лукав наркодилър и човек на руската мафия. Глезените му бяха оковани, а китките му — свързани с белезници отпред, но пак успяваше да докара някакво подобие на нагла клатушкаща се походка, докато се тътреше през залата и сядаше на стола срещу посетителите.

Жената надзирател погледна Джанет.

— Искате ли да останем?

Джанет поклати глава.

Изражението на надзирателката показваше, че не смята избора ѝ за много разумен, но просто сви рамене, завъртя се на пети и последва партньора си навън, като затвори вратата след себе си.

Въпреки белезниците, Кириленко ловко измъкна цигара и кибрит от предния джоб на сивата си затворническа униформа и заплашително се взря в Джанет.

— Помниш ли ме, Виктор?

Кириленко кимна:

— Познах те. Паметта ми не е къса.

Тя се усмихна в отговор на едва прикритата закана.

Бен седеше и безмълвно наблюдаваше играта между двамата. Усещаше нарастващото недоизказано напрежение и беше любопитен как Джанет смята да поиска сътрудничеството на човек, който толкова силно я мразеше.

Погледът на Кириленко се премести върху Стафърд.

— Кой е този?

— Шефът ми.

— И ти стиска да дойдеш да ме видиш, полицейска курво?

В очите на Джанет проблесна гняв, но тя запази самообладание.

— Литературата не беше най-силният ми предмет, Виктор, но съм сигурна, че метафората ти не е точна, или поне, че усмивката ти е доста насилена.

Челото на Кириленко се набразди.

— Какво искаш, мамка ти?

— Първо, ще съм ти благодарна, ако не пушиш.

Затворникът изгрухтя и дрезгаво се засмя, после с умел жест запали цигарата. Всмука дълбоко, наклони се напред с лице, изкривено

от злобно предизвикателство, и духна силна струя дим в лицето на Джанет.

С внезапно експлозивно движение тя се пресегна през масата, сграбчи цигарата от устата на Кириленко и я навря в лицето му. Столовете и на двамата шумно се катурнаха, когато скочиха на крака.

Джанет отстъпи настрани пъргаво и леко, с изключително точно премерена скорост, и отне всякакво физическо предимство на Кириленко, като се измъкна от обсега му и той замалко да се оплете във веригите на глезените си, когато окованите му ръце се стрелнаха да я сграбчат за шията. Тя блъфтира, че ще посегне отдясно, после с лявата ръка здраво го стисна за шията. Кириленко се задави и започна да кашля, след това отново замагна.

Джанет се измъкна с танцова стъпка и го парализира с дъговиден ритник по главата, последван незабавно от порой юмруци в лицето и плесница с опакото на дланта, която му разцепи устната. По бузите и над очите му цъфнаха спукани капилляри и той се олюля и се подпря на стената.

Ушите му пищяха и зрението му за миг се замъгли. Кириленко се спря, за да се опомни от ударите.

Изненадан и сварен неподготвен от внезапната атака, Стафърд сграбчи побеснелия руснак за косата, преди отново да се нахвърли към Джанет. Възползвайки се от инерцията на движението си, Бен го обърна и го блъсна във вратата, притисна го и удари главата му два пъти в рамката, докато спря да се бори.

— Достатъчно! Стига! Ясно?

Вратата се отвори със замах и двамата надзиратели влетяха, докато Стафърд, все още стискайки косата на Кириленко, го завлече обратно до масата, изправи стола и го сложи да седне.

С разширени от гняв очи и треперещи ноздри затворникът бавно идваше на себе си. Бен махна на надзирателите да си вървят. Те се спряха на вратата, разглеждайки пораженията по лицето на Кириленко, след това преместиха пълни с възхищение погледи към Джанет, която стоеше наред стаята в бойна поза и дишаше бавно и равномерно. Юмруците ѝ още бяха стиснати и гледаше злобно руснака, който се насили да се покашля и с опакото на ръкава избърса кръвта, стичаща се от ъгълчето на дясното му око.

Надзирателите излязоха, а Джанет вдигна стола си и отново седна на масата. Усмихна се презрително, когато видя Кириленко да опипва с върха на езика си избитите зъби. В резултат на плесницата с обърната длан и ритника по главата се бе разделил с два от тях.

Стафърд се опита да внесе малко здрав разум.

— Така, да се разберем защо сме тук. — Извади шофьорската книжка на Рамзи от джоба си и я сложи на масата пред Кириленко. — Познаваш ли този човек?

Руснакът хвърли поглед на снимката на документа и отново се взря злобно в Джанет.

— Няма да кажа нищо на теб и на тази полицейска курва.

Джанет се стегна.

— Ако пак ме наречеш така, нещастно руско лайно такова, ще ти извадя едното мазно око.

Стафърд нервно поклати глава:

— Прекрасно.

— Остави на мен — сопна му се тя.

— И какъв е планът ти? Да го биеш, докато проговори?

Кириленко изръмжа:

— Мамка му! — Остатък от счупен зъб бе порязал езика му и с думите от устата му избълва и малко кръв.

Погледът на Джанет даде на Бен да разбере, че не е толкова ядосана и извън контрол, колкото искаше Кириленко да си мисли, че е. Тя се наведе напред и хвърли лукава усмивка на пребития руснак, а гласът ѝ прозвуча подигравателно:

— Внимателно слушай какво ще ти кажа, тъпако. Обвинението срещу теб е много слабо. Освен ако... — Вдигна пръст и майсторски се възползва от многозначителната пауза. — Така стана, че попаднах на нови доказателства. Нали знаеш как стават тези неща, Виктор?

Кириленко сви рамене, сякаш не го засягаше, но Джанет позна по очите му, че не е съвсем така.

— Адвокатът ми казва, че нямат никакви доказателства.

— Не говорим за това, което те имат, шибан идиот такъв! А за това, което аз мога да им дам, ако не получа каквото искам. При сегашното положение, ако те осъдят, получаваш най-много пет години. Дори има вероятност да се измъкнеш. А какво ще стане, като се намесе аз? Като предложи изгодна сделка на приятелчетата ти, които ги

заплашват петдесет години? Може да сменя показанията си, или да направя така, че от кутията с доказателства да изчезнат някои неща и обвиненията срещу тях да отпаднат. Какво ли според теб биха ми дали те, Виктор, ако им предложи такава сделка? Ще те предадат, без да му мислят — ето това ще направят, и ти много добре го знаеш.

Джанет отново се усмихна зловещо и повдигна вежди.

— Може дори да накарам някои от тях да ми предадат оръжието, с което бе застрелян агентът на ФБР в Брайтън Бийч, и да свидетелстват, че е твое.

Кириленко премести бързо поглед от Джанет на Стафърд и обратно. ФБР знаеше, че руската мафия е отговорна за смъртта на агента им под прикритие преди шест месеца, но нямаха доказателства и не можеха да открият информатор, на когото да се доверят.

— Всичко е възможно, Виктор. Ако само едно от приятелчетата ти свидетелства, че те е видял да убиваш федералния, с теб е свършено. Не че на тях им пука за теб. Стоиш тук, защото не можеш да намериш кирливата сума от петдесет хиляди долара, за да си платиш гаранцията. Това за твоите хора от руската мафия са джобни пари. Но не виждам някой да се е бръкнал да ти помогне.

Кириленко извади носна кърпа от джоба си и попи раната на бузата си. Джанет го наблюдаваше и осъзнаваше какво бе видяла в очите му.

Кириленко не беше като по-старите закоравели руски престъпници, прекарали живота си при комунизма в сибирските лагери. Майка му беше наркоманка и проститутка, не познаваше баща си и бе отгледан в държавно сиропиталище. Влязъл в престъпния свят след разпадането на Съветския съюз, грабел и убивал по московските улици, без да се притеснява, че ще го хвърлят в страшните лагери на КГБ. До идването му преди четири години в Ню Йорк — на двайсет и три годишна възраст, бил затварян един-единствен път за шест месеца във военен исправителен лагер за малолетни, а в Щатите бързо си извоювал авторитет на човек, от когото всички се страхуват.

Но колкото и дързък и зъл да беше на улицата, Кириленко не бе преминал през мъките на дългогодишния затвор и сега му беше тежко. Само след няколко месеца на остров Райкърс вече драскаше с нокти по стените. Джанет усещаше слабото му място и се нахвърли върху него с цялата си отмъстителност.

— Знаеш ли как постъпват с убийците на федерални агенти, Виктор? Захвърлят ги в новия подземен затвор в Колорадо. „Супер макс“, така му викат. Сигурно ще те заврат при бомбаджиите, при психопати като Кажински^[1] и Маквей^[2]. На това му викам аз изолация. Ще живееш като къртица. Ще прекараш остатъка от живота си в безполезно вегетиране в килия два на три метра без прозорци. Ще ти прави компания само черно-бял телевизор, който ще ти дават да гледаш по един час на ден. Но надзирателите решават какво и кога да гледаш. И ще се гаврят с теб, защото си убил федерален агент. Ще ти пускат само руски анимационни филмчета. Борис, Наташа, еленчета и катерички. Докато жалкият ти руски задник изгние от носталгия.

Кириленко потрепери на стола си, беше впил поглед в пода, а Джанет го довършваше.

— Но това не е най-лошото. Всеки ден ще те извеждат по един час на дневна светлина. В личната ти площ от четири квадрата да правиш упражнения. Тази самостоятелност и изолация си има и лоши страни. Разбърква ти мозъка. След шест месеца ще започнеш да си говориш сам. След девет ще чуваш гласове да ти говорят. До края на втората година няма дори да си спомняш как изглежда и как мирише жена и ще биеш по осем чекии на ден поради липса на по-интересно занимание.

Джанет сниши глас, сякаш се канеше да му разкрие нещо толкова ужасно, че не можеше да бъде изречено високо.

— А до края на третата година, Виктор? Вече ще си минал в огледалния свят и връщане назад няма да има. Речта и умствените ти възможности ще са толкова разбъркани, че само ще си седиш в килията, ще гледаш по опакото на клепаците си налудничави сцени и ще сумтиш като безумно опитно животно.

Кириленко стовари юмрук на масата и замахна напред. Стафърд го блъсна обратно на стола.

— Не съм убивал никого от ФБР.

Джанет сви рамене и му се усмихна:

— На мен пък какво ми пука?

Тя се наведе напред и се взря в очите му.

— Не се заблуждавай нито за секунда, че не мога, да го направя, Виктор. Това ще е най-тъпата мисъл, която някога ти е хрумвала.

Кириленко отново заби поглед в пода и заопипва раните си. Кимна сякаш на себе си, като че бе взел някакво решение, след това вдигна очи и потупа снимката на шофьорската книжка на Рамзи.

— Добре де, познавам го.

— Купувал си наркотици от него ли?

Руснакът се поколеба. Джанет смекчи тона.

— Хайде, Виктор. Знаеш, че не можем да използваме думите ти срещу теб. Адвокатът ти не е тук и не сме ти прочели правата. И ти давам дума, че ако ми помогнеш, не само че няма да утежнявам делото ти, но може дори да направя нещо, за да облекча живота ти тук.

— Не той ми продаваше, а аз на него.

Джанет се спогледа със Стафърд.

— Ако ще ни разправяш такива глупости, изчезваме оттук.

— Не са глупости. — Той пак потупа снимката. — Този човек купуваше на едро. И то неведнъж. — Видя скептичното изражение на Джанет. — Сега кой е тъпакът? А? Кой е шибаният идиот? Защо ще казвам, че съм продавал наркотици, щом съм купувал? По ми отива да съм купувал, отколкото продавал, така ли?

— Добре. Той е купувал от теб. — Джанет се поколеба, след това попита: — Какво друго можеш да ми кажеш за него?

— Само това, което съм чувал, на улицата. — Кириленко примижа, когато попи с носната си кърпа сцепеното на устната си и я притисна, за да спре кървенето.

— Какво? Трябва да позная ли? Какво си чул?

— Купувал от ямайци. И от колумбийци.

— И какво още?

— Един приятел от Русия казва, че този бил агент на ЦРУ в Москва. — Той се облегна на стола и скръсти ръце на гърдите си. — Това е всичко, което знам.

Джанет погледна Бен, който кимна. Последната информация ги убеди, че Кириленко най-вероятно не е скрил нищо. Стафърд стана от масата, отвори вратата и даде знак на надзирателите да влязат. Те пристигнаха и хванаха ръцете на затворника.

На вратата руснакът спря и се обърна към Джанет:

— Нали каза, че можеш да облекчиш живота ми тук?

Тя му се ухили.

— Излъгах. Дори вече не работя в Отдела за борба с наркотици, тъпако.

Кириленко измуча като ранено животно.

— Да го начукам на майка ти! — Започна да се бори, за да се освободи от надзирателите, и ги повлече заедно със себе си през стаята.

Джанет спокойно стоеше, без да помръдва, концентрирана и готова за реакцията, която се бе надявала да предизвика. Тя фрасна с опакото на ръката си отгоре надолу зачервения нос на разгневения руснак, след това ловко се измъкна от обсега му.

— Това ти е за Анна Черникова. Проклета свиня!

Стафърд обвини с ръце Джанет, за да я спре. Надзирателите бързо вдигнаха на крака Кириленко, от чийто счупен нос се лееше кръв, и го изтеглиха навън. Жената погледна през рамо към Джанет, а по лицето ѝ играеше лека усмивка, след това се скри зад ъгъла в дъното на коридора.

Бен и Джанет излязоха от административната сграда и тръгнаха през паркинга. Не бяха си проговорили, откакто излязоха от стаята за свиждания. Стафърд наруши дългото мълчание:

— Коя е Анна Черникова?

— Беше ми доверен информатор. Работеше като сервитьорка в нощен клуб на руската мафия на Брайтън Бийч. Свястно момиче. Беше приета в Бруклинския колеж. Този боклук разбрал, че ни дава информация, изнасилил я и я пребил почти до смърт.

— Затова ли са го арестували?

— Не. Неговите приятелчета ѝ казали или да се прибира вкъщи, или те ще довършат работата. В деня, в който излязла от болницата, отлетяла за Москва. Няма жертва — няма дело. Единственото нещо, за което можехме да го пипнем, беше тъпо обвинение в конспирация, което той вероятно ще обори. На остров Райкърс е, защото щатската полиция го заловила с голямо количество дрога, но вероятно ще се измъкне и от това. Обискът не бил по правилата.

— Поне ти му върна няколко добри удара.

— Нали? — Джанет се усмихна. Рядко полудявам, Стафърд, но винаги си го връщам.

Той смени темата:

— Виж, колкото и да премислям, нищо не мога да разбера. Дори и с отстъпките, които ЦРУ би взело за покупки на едро, няма ли да им трябва разработена мрежа, за да пласират дрогата на улицата?

— Да. И точно тук логиката ми изневерява. Печалбите не си струват главоболията на Управлението, нито риска и скандала, ако пресата надуши нещо. Ако внасят наркотици в страната и печелят от продажба на дистрибуторите, така се връзва. Могат дори да елиминират средната ръка хора и да вземат още по-големи отстъпки, като купуват от Мексико, Колумбия, Сицилия, Ливан, Тайланд. Тогава печалбите ще са огромни. — Джанет поклати многозначително глава. — Не. Нещо изобщо не е на мястото си в цялата картина.

Стигнаха до колата и тя натисна копчето на дистанционното, за да отключи вратите.

— И сега накъде?

— Знам къде можем да отседнем, докато решим какво да правим по-нататък.

Джанет излезе от паркинга и остави острова зад гърба си, а Стафърд разтвори пътна карта.

— Изглежда, най-краткият път е по моста „Джордж Вашингтон“ към Ню Джърси.

— Къде отиваме?

— Планината Поконо в Пенсилвания. Там имам малка рибарска хижа на брега на едно езеро. Баща ми я построил, когато съм бил малък. Примитивна е, но никой не я знае.

Джанет симулира облекчение.

— Преди малко ми изкара акъла. Помислих, че си решил да ме водиш в едно от онези места, където новобрачните ходят на меден месец. „Поконо Парадайз“. Двайсет и четири часа рум сървиз. Апартаменти, декорирани в розово и бяло, с големи водни легла във формата на сърца.

Бен я погледна и се усмихна. Колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече тя му напомняше за брат си.

— По-рано спомена, че ще използваш женския си чар пред Кириленко. Това ли беше? Да не скри нещо?

— В общи линии. Какво ще кажеш?

— Че имаш нужда от професионална помощ. На твоето място не бих продължавал да си разменям юмруци със стокилограмови психари

с ръце като лопати. Не беше много умно от твоя страна.

Джанет му се усмихна игриво и намигна.

— Мислех, че няма да ми се опре, защото е окован.

Стафърд се засмя и нагласи радиото на станция за кънтри музика.

— Твоят шеф, а? Това ми хареса.

— Само в мечтите ти.

[1] Тед Кажински — бивш професор по математика, известен също като Юна-бомбър. Отказва се от научна кариера и заживява в усамотена колиба в планината. В продължение на 18 години се изплъзва на ФБР и изпраща по пощата смъртоносни бомби във вид на писма и колети на хора, свързани с научно-техническия прогрес. Заловен в средата на 90-те, след като брат му разпознава стила му в неговия Манифест за връщане към природата, публикуван в национален ежедневник. Процесът срещу него още не е приключил. — Б.пр. ↑

[2] Тимъти Маквей — взривил търговския център „Оклахома Сити прес“. При атентата загиват стотици невинни хора. Осъден на смърт, в момента очаква изпълнение на присъдата си. — Б.пр. ↑

Адам Уелш спря колата на паркинга за посетители на Грейт Фолс Парк точно преди изгрев-слънце. Вдигна яката на ветроустойчивото си яке и му се прииска да си бе сложил туристическите боти вместо тези обувки, когато пое по обвитата в мъгла пътека, виеща се по брега на река Потомак към околните гори.

Стигна до уговореното място на скалистата плоча над реката, когато първите лъчи на утринното слънце се издигаха над хоризонта. Стоеше безмълвно и наблюдаваше бързия воден поток над и около огромните камъни и си припомняше разговора с Пол Камерън от предната вечер.

Джон Галъуей, заместник-шефът на Оперативната дирекция на ЦРУ, спазваше неотклонно режима си на упражнения. Осемкилометровият му пробег започваше призори всеки ден и следваше сложна мрежа от кръстосващи се пътеки по най-трудните терени на парка, и то със скорост, която би взела силите на повечето мъже на половината на годините му.

Уелш го чу да се приближава още преди да го види. Отсеченият ритъм на стъпките му се издигаше над шума на реката и следваше добре утъпканата близка пътечка.

Галъуей се появи от мъглата като призрачно сияние, разпаднато на основните цветове на спектъра, а в режещия утринен студ от устата му излизаше пара. Вкусът му към дрехите беше безупречен дори когато тренираше. Носеше анцуг в сиво и бяло от микрофибър с алена лента, минаваща диагонално по предницата на горницето. Обувките му бяха също в сиво и бяло, а памучното поло под анцуга беше в абсолютно същата алена разцветка като лентата на гърдите му. Посивялата му коса бе безупречно сресана назад, само малки капчици пот блестяха по челото му, когато спря на пътеката, за да провери пулса си, преди да отиде при Уелш на каменната плоча.

Мъж в каяк премина покрай тях, като подскачаше и криволичеше покрай камъните и се мъчеше да се задържи изправен в кипящата вода.

И двамата изчакаха да изчезне от погледите им, чак тогава Галъуей, добре осведомен за случилото се по улиците на Ню Йорк предния ден, премина право на въпроса:

— Откъде Камерън намира некадърните тъпаци, които праща след Стафърд и Барне?

— Това са най-добрите му хора, господине. Познавате Тони Китлан и Питър Маркърс и техните способности. Преди са се справяли и с най-тежките задачи. Но както ви казах, това не са неопитни, обикновени хора. Инстинктите им са добри, познават обстановката и не изпадат в паника при трудни ситуации.

— Не желая да им давам оценки, Адам. Искам резултати. И искам да знам какво възнамерява да направи Камерън, за да сложи край на фиаското, преди нещата да излязат от контрол.

— Прави всичко по силите му, господине. Рано или късно Стафърд и Барне ще допуснат грешка.

— И къде са те сега?

— Не знам. Ако все още искат да ни открият, скоро ще се покажат. — Уелш се загледа за миг през реката, след това неохотно мина на следващата тема: — Боя се, че имаме още по-сериозен проблем. Вероятно у тях има нещо, което може да компрометира цялата ни операция. Нещо, с което ще могат да се договорят с Тайните служби, ако открият, че „супер банкнотите“ са у тях и първи ги заловят.

— Какви ги приказваш?

— Претърсили са апартамента на Рамзи, преди Китлан и Маркърс да успеят да го почистят. Намерили са легендите. Папките бяха отворени и предполагахме, че са ги прочели и са разбрали какво представляват, както и откъде идват.

— Легендите сами по себе си само насочват, но нищо не доказват.

— За нещастие, това не е най-лошото. Китлан намерил система за видео заснемане, с която Рамзи тайно записвал хората в апартамента си. Една от камерите е скрита в спалнята, а другата във всекидневната.

— Значи е бил извратен тип, който е обичал да гледа сам себе си.

— Не и във всекидневната. Микрофоните са поставени на стратегически места, за да записват разговорите от всички мебели, на които може да се седне. Срещал съм се с Рамзи в тази стая. Ако ме е

заснел, ще свържат Центъра за борба с наркотиците със смъртта му в катастрофирал самолет, пренасящ дващест милиона фалшиви долара.

— Китлан намерил ли е някакви разобличаващи видеокасети?

— Не, но каза, че на полицата със записите от сексуалните завоевания на Рамзи имало празни места. Следите от прах показвали, че липсват две касети. Не вярвам Стафърд и Барне да са си тръгнали с част от неговата порно колекция.

Изржението на Уелш подсказа на Галъуей, че още не бе свалил всичките карти.

— Да чуя и останалото.

— Имаме причина да вярваме, че Рамзи е водил някакви лични сметки за хората, от които сме купували наркотици.

— По каква причина?

— Китлан е проследил Стафърд и Барне, след като излезли от болницата. Отишли да се видят с някого на остров Райкърс. Камерън разбрал от свой източник, че това е бил Виктор Кириленко — един от дилърите, от които купувахме. Не знам как иначе биха свързали Кириленко с Рамзи.

Галъуей поклати отвратено глава:

— Тогава разполагат с достатъчно информация, за да сглобят по-голямата част от пъзела, ако вече не са го направили! Повече от достатъчно за Тайните служби, които, ако докопат тази информация, ще разплетат цялата ни операция.

— Не съм чул нищо от Куин, нашата свързка в Тайните служби. Което не значи, че не е установил контакт със Стафърд и Барне.

— Щом Китлан ги е следил, защо сега не знае къде са?

— След като напуснали остров Райкърс, са взели мерки против евентуална опашка. Прекрасно били изчислили отклонението си пред един строеж по магистрала през Бронкс. Ако Китлан се бе опитал да продължи, са щели да го разкрият.

— И нямате представа къде биха могли да отидат?

— Ако трябва да предположа от това, което знам за опита и обучението им, бих казал, че са се покрили, за да обмислят разкритията си дотук и да решат какъв да бъде следващият им ход.

Галъуей чу някакъв шум зад себе си и ръката му се стрелна във вътрешността на якето към компактния деветмилиметров пистолет „Глок“ в кобура, опасан незабележимо на кръста. Обърна се и видя

млада двойка на велосипеди да слиза по пътеката. Изглежда ги подозрително, докато минаваха покрай него и изчезнаха зад ъгъла, след това се извърна пак към Уелш и го смуши с пръст в гърдите.

— Довършете това, Адам. Довършете го, преди то да е довършило нас.

Галъуей се завъртя и рязко тръгна от каменната плоча. Това, което след катастрофата изглеждаше дребна досада по почистване на следите, бе прераснало в доста заплетен и объркан случай. Интуицията, която добре служеше на шефа на Оперативната дирекция през целия му живот, сега му подсказваше, че ситуацията със Стафърд и Барне бързо се движи към точка, от която не би могла да се контролира с обичайните методи за предотвратяване на риска при операциите.

Джон Галъуей никога не оставяше нищо на случайността. Голяма част от успехите си като разузнавач от кариерата, а и във всичко друго, което вършеше, той приписваше на факта, че никога не оставаше без резервен изход и без спасителен план. Докато отново се връщаше в ритъма на кроса, продължавайки по горската пътека в посоката, в която бяха изчезнали колоездачите, той започна да обмисля точно такъв план.

Том Куин и Стийв Джейкъби, специалният агент на Отдела за фалшификации, влязоха в оперативния център в щабквартирата на Тайните служби във Вашингтон малко след осем часа сутринта. Никол Грант, агентката, очакваща пристигането им, току-що бе привършила с инсталирането на картографската програма за североизточната част на Пенсилвания в секретната и супер сложна електронна апаратура на масата пред нея. Кимна за поздрав на двамата мъже, след това посочи към монитора с победоносна усмивка.

— Намерих вашия човек.

Куин и Джейкъби се приближиха и се вгледаха в ритмично мигация индикатор, движещ се по LCD^[1] екрана, вграден в капака на алуминиевата кутия с портативно следящо устройство „Тригърфиш“.

С помощта на операторите на мобилни услуги „Тригърфиш“ можеше да установи точното местонахождение и да следи движението на всеки притежател на клетъчен телефон по излъчван от апарата сигнал, независимо дали е инсталиран в автомобил, или се носи в джоб или куфарче. Не бе необходимо обектът на наблюдението да използва телефона си, трябваше само да го е оставил включен и за „Тригърфиш“ това бе достатъчно, за да улови сигнал. Когато се поставеше в кола за следене, устройството позволяваше на агентите да се движат далеч зад целта си, без да бъдат забелязани и без да се страхуват, че могат да я изгубят.

Сега „Тригърфиш“ бе настроен на сигнала, излъчван от клетъчния телефон „5 Стар Так“ на Бен Стафърд. Той бе уловен и предаден на Тайните служби от мобилния оператор във Филадельфия, който след официална молба предостави на специален агент Никол Грант електронния сериен номер и мобилния идентификационен номер, необходим на „Тригърфиш“ да локализира апарата на Стафърд.

Куин и Джейкъби гледаха как индикаторът се движи по шосе, успоредно на брега на малко езеро, в отдалечена гориста местност в планината Поконо, Пенсилвания.

Джейкъби разгледа терена, показан на картата.

— Прилича ми на място на края на света. Какво ли търсят там?

— Предполагам, че са се покрили, докато решат кои са враговете им и как да стигнат до тях. — Куин посочи към картата. — Погледнете местността. Гъсти гори. Може да се стигне дотам само по един-единствен път. Много е лесно да забележиш, ако някой се приближава. Идеално място за скривалище или за устройване на засада.

Агент Грант вдигна очи от екрана.

— Нарича се Мистичното езеро. Точно преди да дойдете, разговарях с местния заместник-шериф. Не беше най-умният човек на света.

— Да не би Стафърд или Барне да има къща там?

— Попитах, но не знаеше. Опитах да се свържа с областния архив, но не отварят преди девет. Но ми се струва логично единият от двамата да е свързан по някакъв начин с това място, иначе защо ще го изберат. Не е от известните.

— Научи ли нещо полезно от заместник-шерифа?

— Само общи неща. Тихо е, отдалечено, посредствен курорт. Няколко държавни лагера. В единия край на езерото има малко селце със семейна бакалия, дървена църква, според него принадлежаща на сектанти, които говорели на странен език и правели заклинания със змии, и четири бара. В общи линии — това е.

— Колко голямо е езерото?

— Не много. Малко повече от четиристотин акра, а по бреговете му има около петдесет-шейсет къщи, повечето малки дървени вили за риболов. Каза, че обикновено там е доста пусто от Деня на труда^[2] до първата седмица на юни.

Джейкъби обърна поглед към Куин.

— Ти решаваш. Можем да изпратим двама агенти от офиса в Скрантън да арестуват Стафърд и Барне. Не вярвам да е на повече от час път с кола.

— Не. Предпочитам сами да се появят при нас. Освен това нямаме сериозни доказателства, че са свързани с парите. И ти гарантирам, че и двамата са достатъчно умни, за да са наясно с това. Ако си потърсят правата по закон, а ние нямаме причини да ги задържим, тогава ще си изгърмим патроните и ще загубим всякакви шансове да разберем до какво са се добрали.

— Щом не искаш да ги арестуваме, тогава поне остави агентите да ги следят, докато измислиш нещо.

— Тази местност ми изглежда прекалено изолирана и усамотена за ефективно следене отблизо. Не искам да рискувам Стафърд и Барне да ги забележат. Колкото са изнервени от последните два дни, може да започнат да стрелят, преди нашите хора да успеят да се легитимират. Ако Стафърд продължи да държи мобилния си телефон включен, винаги ще знаем къде са.

Джейкъби се усъмни в аргументите му.

— Какво те кара да мислиш, че ще дойдат при нас доброволно?

— Четох биографиите им. Цял живот са играли по правилата. Ако им се удаде възможност, според мен ще ни сътрудничат.

— Откри ли нещо за въоръжените нападатели в Ню Йорк?

— Не. Но и това само по себе си означава нещо. Историята се повтаря с тримата мъже, които Стафърд уби в дома си, с човека, когото Джанет Барне застреля в Рестън, както и с трите трупа на улицата в Ню Йорк. Никой от тях не носеше документи за самоличност, отпечатъците им не се водят никъде, оръжията им нямат серийни номера и печат на производител, а рейндж роувърът, използван в Пенсилвания, и бусът в Ню Йорк са регистрирани на името на практически неоткриваеми офшорни фирми. А и двамата знаем кой е специалистът в създаването на такива призраци. Добре организирани. Добре екипирани. И достатъчно хладнокръвни, за да убиват своите ранени, без да се поколебаят, да не говорим за хората, които им се изпречат на пътя.

— Ако това са момчетата от Лангли, по-добре да пипаме внимателно. Защото ако грешим... Е, нека поне да сме напълно сигурни, преди да отворим тази змийска яма. — Джейкъби погледа за момент движението на индикатора по екрана, след това пак се обърна към Куин: — Как би искал да процедираме?

— Директно. Ще се обадя на Стафърд и ще се опитам да го убедя, че не сме от хората, които искат да ги убият, после ще видя дали ще мога да си уредя среща с тях някъде, където и двамата биха се чувствали в безопасност.

Агент Грант увеличи картата на „Тригърфиш“ докрай, когато индикаторът напусна шосето покрай езерото и пое към брега. Продължаваше да мига непрекъснато и започна да се движи по-бързо,

когато стигна до знак за пешеходен мост над тесен канал, отделящ сушата от малък остров. На картата бе отбелязана само една пътека на островчето. Тя криволичеше покрай брега му през дърветата и се връщаше обратно при моста.

Джейкъби видя как индикаторът набра още скорост, когато слезе от моста и пое по пътеката, обикаляща острова.

— С кола ли е?

Грант поклати глава:

— Не мисля. Вероятно бяга. Скоростта му се увеличи, когато излезе от шосето покрай езерото.

В гласа на Джейкъби прозвуча загриженост.

— Надявам се, че не бяга от някого.

Куин поклати глава, докато гледаше как индикаторът се движи по тънката кафява линия, обикаляща острова.

— Не, не би останал на открито на пътеката, ако някой го гони. Прекалено умен е да направи такова нещо. За секунди щеше да се скрие в гората.

[1] LED crystal display — екран, създаден на базата на течни кристали, за разлика от обикновените монитори, при които изображението се получава от обстрелването на светлочувствителна повърхност с електроди. — Б.пр. ↑

[2] Labour Day — в САЩ той се чества през първия понеделник на септември и бележи края на летния сезон. — Б.пр. ↑

Бен и Джанет тичаха един до друг, минаха по моста и стъпиха на остров Консървейшън. Бягаха вече 10-и километър, а него го болеше ръката, Джанет също я мъчеха натъртените ѝ ребра, но тичането се бе превърнало в състезание на волята и никой от двамата не искаше пръв да намали шеметната скорост, която тя бе наложила.

Малкото островче, дълго не повече от километър и широко няколкостотин метра, имаше поддържана от щатските власти маркировка с табели, указващи вида на различни дървета и диви цветя, лишеи и гъби, които растяха в гората и по брега. Джанет обичаше курорти с повече развлечения и никак не беше впечатлена от заобикалящия я пейзаж и докато тичаха, изказа мнението си:

— Обиколихме целия остров, Стафърд, а аз пак не разбирам. Тук няма нищо. Само някаква смотана маркировка и това е. Сякаш ми пука за името на някакви си гъби. Е, какво му е привлекателното?

— Че няма нищо привлекателно. Дори и в разгара на летния сезон тук не е пренаселено.

— Не е трудно да се досетиш. И какви развлечения за вечерта има тук? Да трепеш комари и да си вадиш кърлежи от краката? Да чакаш да те пипне лаймска болест?

Бен се засмя:

— Това е в най-дивите нощи.

— Вярвам ти. И я погледни езерото. Пълно е с дънери.

— Тези дънери държат далеч моторниците и джетовете. Влизат само лодки с гребла и канута, а това е добре за риболова, тишината и спокойствието.

— Щом ти харесва.

— Много хубави спомени ме свързват с това място. Тук учих дъщеря си да лови риба. Да се ориентира по карта и компас. Правехме дълги походи през горите. Спяхме на открито. На Ани наистина ѝ харесваше... — Гласът му заглъхна.

Чак тогава Джанет си спомни какво ѝ бе разказвал брат ѝ за автомобилната катастрофа с дъщерята и съпругата на Бен.

— Извинявай, Стафърд. — Тя му се усмихна извинително. — Понякога не знам кога да млъкна.

— Няма нищо.

— Как е дъщеря ти?

Той само поклати глава и те продължиха по пътеката, която вече излизаше от гората и тръгваше покрай брега. Джанет не подхвана повече тази тема.

Дишаха тежко и силите им бързо ги напускаха, затова Бен беше изненадан, но и доволен, когато чу мобилния си телефон да звъни в джоба на пуловера му. Спряха. Той откопча ципа на джоба и извади телефона, подозирайки, че му се обажда Тони Нардини — филарделфийският преследвач на престъпници, единственият човек, освен лекаря на Ани, който имаше номера на мобилния му телефон.

— Бен Стафърд.

— Добро утро, Бен Стафърд. Не ме познаваш, но това е нещо, което според мен трябва да се поправи, и то бързо.

Бен се стегна.

— Кой е?

— Специален агент Том Куин от Тайните служби на Съединените щати. Трябва да поговорим и предполагам, че не е нужно да ти обяснявам защо.

— Предполагането ти е грешно.

— Както вече ти казах, трябва да поговорим.

— Каза още, че не те познавам. Може да си от Тайните служби, а може и да не си. И дори да си, аз все още не знам защо искаш да говориш с мен.

Джанет се взираше в Стафърд със смръщени вежди.

— Тайните служби? — прошепна тя.

Той ѝ кимна, а Куин продължи:

— Що се отнася до легитимността ми, затвори и се обади в управлението във Вашингтон, поискай да те свържат с Отдела по фалшификациите и питай за мен. А що се отнася до това защо искам да говоря с теб, вече ти казах: мисля, че знаеш.

— А аз ти отговорих, че не знам.

Бен затвори, обади се на „Справки“ във Вашингтон и намери номера на управлението на Тайните служби. Набра и скоро го свързаха с Отдела по фалшификациите. От другата страна на линията се обади Куин, гласът му беше небрежен и приятелски.

— Сега вече привлякох ли вниманието ти?

— Добре. Същият си, за когото се представи. Но ако нямаш какво друго да ми съобщиш, разговорът ни приключи.

— Ще ти кажа следното. Нямам нищо общо с хората, които се опитаха да убият теб и Джанет Барне през последните два дни.

— А аз откъде да знам?

— Защо Тайните служби ще искат да ви убият?

— Защо изобщо някой би искал това?

— Виж, не се дръж с мен като с глупак и аз ще ти отвърна със същото уважение. Споразумяхме ли се?

— Още не си ми казал какво искаш.

— Аз съм свързката на Тайните служби и Центъра за борба с наркотиците на ЦРУ Това говори ли ти нещо?

— Определено. Да не вярвам и на дума от това, което ми казваш.

Куин внимателно обмисли следващия си ход и реши да рискува.

— В момента те гледам как бягаш по брега на остров в Мистичното езеро в планината Поконо, Пенсилвания. Поправка — бягаше. Сега си застанал неподвижно.

Куин млъкна, за да му даде възможност да проумее казаното.

— Вчера следобед купи дамска и мъжка спортна екипировка и обувки за двеста и петнайсет долара от магазин в Тийнек, Ню Джърси. Час и десет минути по-късно спря в оръжеен магазин в Порт Джървис, Пенсилвания, и купи полуавтоматична бойна пушка „Бенели–12“ втора употреба, полуавтомат КАР–15 втора употреба и три пълнителя с по трийсет патрона, плюс десет кутии муниции за пушката и десет кутии с куховърхи куршуми за КАР–15, както и някои други аксесоари. Изглежда, с Барне сте решили да ходите на война.

— Какво намекваш?

— Че лошите не биха ти се обадили, за да ти кажат, че знаят къде си, нито че те следят по покупките, които плащаш с кредитната си карта, и по сигнала от мобилния ти телефон. Те просто ще дойдат да те убият.

Бен погледна към Джанет, на чието лице се бе изписало странно разбиращо изражение, когато му прошепна:

— Мисля, че трябва да говорим с него.

— Защо?

— Просто се уговори с него. Ще ти кажа, като затвориш.

От слушалката долетя гласът на Куин:

— Още ли си там?

— Да.

— Е, ще се срещнем ли?

След дълго мълчание Куин пак проговори:

— Хайде, Стафърд. Помогни ми и ще се погрижим всичко да свърши.

— Но според моите условия.

— Няма проблеми. Къде и кога?

— Колко бързо можете да дойдете?

— Има ли летище наблизо?

— Не. Имате ли хеликоптер?

— Мога да намеря.

— Ще ви дам координатите на къщата ми. На езерото е. Вземете хеликоптер с водни ски и можете да кацнете на водата пред вилата. Иначе ще трябва да го оставите на шосето.

Куин разгледа разтворената пред него карта.

— Струва ми се, че си на около триста километра североизточно от окръг Колумбия. Това значи час и половина полет. Ще ми трябва поне няколко часа, за да намеря хеликоптер и да организирам нещата... Мога да съм при теб около два следобед.

— Само ти, пилотът и помощникът му.

— Има една подробност по сигурността. Шестима агенти. В случай, че се натъкнем на лошите.

— Добре. Но само те. Готов ли си да записваш?

— Готов съм. — Куин записа координатите, които Стафърд му продиктува.

— И да не си помислил да ни пращаш преследвачи като приятелчетата ви от ЦРУ. Ако видим някой да души наоколо, преди да пристигнете, изчезваме.

— Сигурен ли си за опашката от ЦРУ?

— Напълно. Бяха сложили предавател на колата ми.

— Без майтап — беше всичко, което Куин успя да каже в отговор, след това добави: — Покрий се, докато дойда, ясно ли е?

Бен затвори.

— Проследили са ни по сигнала от мобилния телефон — каза той на Джанет, докато изключваше апарата и го прибираще в джоба си. — Щом те са успели да го направят, значи и ЦРУ ще може.

Куин видя как мигащият индикатор изчезна от екрана и „Тригърфиш“ загуби сигнала. Специален агент Никол Грант погледна нагоре с вдигната вежда.

— Наистина се надявам, че знаеш какво правиш.

— Аз също.

Джанет и Бен продължиха да тичат, но по-бавно, излязоха от острова и се насочиха по шосето край езерото към къщата.

Тя се плесна комично по челото.

— Сигурно съвсем съм оглупяла. Трябваше да се досетя много по-рано.

— Какво да се досетиш?

— Защо ЦРУ ще купува наркотици. Ти беше прав за цифрите във файловете на Рамзи. К е значело „хиляди“. А не килограми. Ти преброи 20 хиляди К, нали? Двайсет хиляди по хиляда е дваайсет милиона. Точната сума, която с Еди сте свалили от самолета. Канели са се да дадат всичките дваайсет милиона на наркодильрите от онези файлове.

— И как се вписват Тайните служби в това уравнение? Основната им задача е да пазят президента и да залавят фалшификатори.

— Ти току-що каза вълшебната думичка.

— Какво? Парите са фалшиви? Глупости. Това беше първото нещо, което проверихме с Еди, когато се върнахме. Нямаше никаква разлика между банкнотите, които свалихме от самолета, и тези, които имах вкъщи.

— И десетте бона, които Еди остави в апартамента ми, изглеждаха съвсем наред. И на пипане нищо им нямаше. Но тук не

става въпрос за банкноти, прекарани през копирна машина или сканирани на компютър и отпечатани на скапана хартия. Наркопласъорите не са ракетни специалисти, но няма начин някой да им пробута долнопробни фалшификати, без те да разберат, когато се опитат да ги изперат. А Кириленко каза, че е продавал на Рамзи неведнъж. Кое то значи, че Рамзи трябва да е бил напълно сигурен в качеството на стоката си. А това пък значи, че е пробутвал толкова качествени банкноти, че трябва да ги сложиш под микроскоп, за да видиш разликата. С други думи — „супер банкноти“. Известни ли са ти?

— Само съм чувал. По-добри са от обикновените фалшификати на стодоларовите банкноти. За първи път се появили в Европа преди няколко години.

— Да ги наричаш „по-добри от обикновените“ е все едно да кажеш, че ферарито е масов автомобил.

— Толкова ли са качествени?

— Няма по-добри. Около шест месеца преди да напусна Отдела, арестувахме един важен дилър от Ямайка. Конфискувахме към триста дози кокаин и четиристотин хиляди долара в банкноти от по сто. На следващия ден двама агенти от Тайните служби дойдоха да изследват парите. Тогава ми се стори малко странно. От къде на къде ще смятат, че са фалшиви? Но сега всичко ми става ясно. Някои от „супер банкнотите“, които Рамзи е пласирал, най-вероятно са изплували, проследили са произхода им и са стигнали до наркодилър, затова са започнали да проверяват всички пари, конфискувани от търговци на дрога.

Джанет се усмихна и поклати глава:

— Ще трябва да ги предадеш на онези вампири. Зловещите копелета сигурно сами си ги правят. Кое то значи, че купуват наркотици за милиони долари, за да ги изперат. А като имаме предвид отстъпките за големи количества, могат да ги превъртят и да продават дрога на пазарна цена на дилъри в Европа и Азия или където и да е и да направят жесток удар.

— И сега ние какво? Да върнем парите и да се извиним?

Тя сви рамене:

— Да чуем какво ще ни каже този Куин. Или още по-добре, да видим колко от това, което знае може да докаже.

— Смяташ да запазиш дела на Еди?

— Както вече ти казах, не можем да горим мостовете пред себе си.

— Но те са фалшиви... — Стафърд остави продължението да виси във въздуха.

— Какво да ти кажа? Живеем в несъвършен свят.

Джанет отново увеличи скоростта. Тичаха мълчаливо, докато стигнаха тясна чакълена пътека, която вървеше няколкостотин метра през гората и свършваше при къщата на Стафърд, разположена на усамотен закътан залив в северния край на езерото. Най-близкият съсед във всички посоки бе поне на километър разстояние.

Примитивната дървена вила бе построена на малка полянка в гората, на петдесетина метра от брега. Килнат дървен кей се врязваше на няколко метра във водата, а на земята под дърветата лежеше алуминиева лодка с гребла, изтеглена на сушата преди две години и преобърната.

Къщичката бе закътана сред високи борове и широколистни дървета. Пламнали в есенните цветове, листата бяха започнали да повяхват, но все още бяха великолепни. От ръждясали вериги в единия край на обградената с мрежи и хлътнала в средата веранда висеше дървена люлка, а коминът, направен от камъни, избирани един по един от бащата на Стафърд, беше изкривен.

Вътре беше уютно и гостоприемно. Нямаше телевизор. Нито радио. Нямаше и телефон. Предполагаше се, че на това място човек трябва напълно да се изолира от стреса, който ежедневният живот упражняваше върху сетивата. Имаше две малки спални, кухня със стара печка на дърва, която отопляваше цялата къща дори и в най-студените дни през ловния сезон, и голяма дървена маса с пейки, всичките направени ръчно от дъб. Прозорецът с пръчка, която го държеше отворен навън, гледаше към пъстро обагрените дървета зад вилата. На полиците имаше сини метални купи, подарени, от някой далечен роднина, както и множество консервени кутии със супи и пакети с течен шоколад на прах с отдавна изтекъл срок на годност. Торбите с храна, която Бен и Джанет купиха от селото, стояха неразопаковани на масата.

Подът във всекидневната бе направен от неравни дъски, камината беше от камък, а големият френски прозорец гледаше към езерото. Стаята бе мебелирана с удобен, доста поизносен мек диван и четири подобни на него стола, които стояха там, откакто къщата бе построена. На пирон на вратата висяха джинсова риза и дънки, избелели от носене. Стафърд ги бе окачил там да съхнат, след като с Ани ги бе сварила буря наред езерото при последната им визита — осем месеца преди катастрофата, която отне живота на майка ѝ.

Когато с Джанет излязоха да потичат, той остави прозорците и вратите отворени и застоялият тежък мирис, който ги посрещна при пристигането им, бе изчезнал и заменен от хладен свеж въздух, ухаещ на есен. Мрежестата врата се тресна след тях, когато влязоха от верандата вътре, и Бен посочи към банята.

— Можеш да си вземеш душ първа. аз ще направя кафе.

Джанет погледна през прозореца към езерото.

— Ще се направя на дивачка. Колко е дълбоко до края на кея?

— Три-четири метра.

Тя взе хавлиена кърпа и сапун от банята и излезе навън. Свали си еластичния пояс от изкуствена материя, който бе купила от оръжейния магазин. В широкия колан бе защит кожен джоб, в който пистолетът ѝ прилягаше идеално, имаше и залепващи се ленти, с които поясът се нагласяше така, че оръжието прилепваше плътно до тялото ѝ и не ѝ пречеше, докато тича.

Извади пистолета, уви го в кърпата и я остави на кея. След това, без да се колебае и срамува, свали дрехите си. Стафърд стоеше до прозореца и я гледаше, очарован от тялото и стегнатите ѝ мускули, забеляза и синините по ребрата ѝ. Напълно гола, тя се гмурна грациозно от края на кея в бистрата студена вода. Бен се обърна и тръгна към кухнята, но я чу как силно извика, когато изплува на повърхността и заплува в залива.

Преди да излезе от управлението на Тайните служби, Том Куин се погрижи да повика охранителен екип от Отдела за ескорт на президента. Шестимата специално обучени мъже, въоръжени с напълно автоматични М-16 и пушки, бяха експерти по тактическо обезвреждане на засади и пътуваха като част от мотоциклетния кортеж на президента точно с такава цел. Току-що бяха приключили учение в тренировъчния център на Службите в Бествил, Мериленд, когато Куин се обади, и екипът тръгна да го посрещне в хангара на митницата на международното летище „Дълес“.

При необходимост митниците подсигуряваха въздушен транспорт на Тайните служби, а за полета до Пенсилвания Куин бе поръчал хеликоптер „Бел-206 Лонг Рейнджър“, оборудван с водни ски. Все още беше гневен, че хората от ЦРУ го бяха излъгали и го бяха държали в неведение, и когато излизаше от подземния гараж на управлението, се обади на Лу Баръс — втория човек след Адам Уелш в Центъра за борба с наркотиците.

— Нищо ново тук — каза му Баръс. — Все още се опитваме да открием мястото на катастрофата.

Въпреки, че имаше най-доброто намерение да остане спокоен, Куин избухна:

— Не ме залъгвай с бабини деветини, Лу! Знам, че сте следили Стафърд, откакто се е върнал от Канада. Което означава, че знаете къде е станала катастрофата и че той и Барне са открили самолета.

Последва кратко мълчание, след което Баръс отговори:

— Извинявай, че не бяхме напълно откровени, но решението не беше мое. Не аз командвам парада тук.

— Много добре знам. Обаждам се само да ти кажа, ако все още следите Бен Стафърд и Джанет Барне, да престанете. И то веднага!

— Доколкото знам, в момента никой не ги следи.

— С такива лъжи спокойно можеш да се кандидатираш за президент. Налага ли се да те карам да бъдеш по-конкретен?

— Искам да кажа, че не знам какво правят другите, но Центърът за борба с наркотиците не ги следи.

— Продължавайте в същия дух. Те се съгласиха да говорят с мен и си уредихме среща. Не искам твоите хора да провалят всичко.

— Къде е срещата?

— Става въпрос за необходимост от информация. Предполагам, добре си запознат с това понятие. А според мен вие нямате нужда от такава информация.

— Исках само да предложа да подсигурием допълнителни мерки за сигурност. Като се има предвид на какво са способни тези двамата, мисля, че ще са ти необходими.

— Слушай ме внимателно, Лу. От този момент нататък случаят се поема изцяло от Тайните служби. Така че не се месете повече.

— Ще предам, където трябва.

— Непременно. И още нещо, Лу. Ако с Адам Уелш скриете информация или отново се набъркате в разследването ми, лично ще ви арестувам и двамата за възпрепятстване на правосъдието. Ясно ли ти е?

Куин затвори, преди Баръс да успее да отговори, и пое извън града по посока на летището.

Баръс набра номера на мобилния телефон на Адам Уелш и го хвана минути след като бе тръгнал от дома си в предградията на Роквил, Мериленд.

— Куин е намерил Стафърд и Барне и е насрочил среща с тях.

— Къде?

— Не каза. И е бесен. Знае, че сме го лъгали.

— Защо ти се обади?

— За да се увери, че не ги следим.

Уелш се замисли за момент, след това реши, че е настъпило времето за начало на спасителна операция.

— Искам да се отървете от записите на мястото на катастрофата, направени със сателита, както и от всички телеграми, факсове, компютърни файлове и всякакви други документи, дори и от най-маловажните, които засягат тази операция. Започвате от момента, в който самолетът катастрофира.

— Не разбирам.

— Много е просто. Операцията изобщо не се е състояла. Така ясно ли ти е?

— Има и други хора, които знаят, че сме следили самолета. А в Сънивейл разполагат с молбата ни за преместването на сателита.

— Точно така, Тайните служби са ни информирали за предавателя. Следили сме самолета от Сейнт Джоунс в Нюфаундленд, докато сме изгубили сигнала някъде над горите на Квебек. Търсили сме го. И не сме намерили нищо.

— Ами Каръл Фишър? Тя направи всичките записи от сателита.

— Остави Каръл на мен. Ще се погрижа ясно да разбере какво е видяла и какво не. Ти се заеми с материалните улики.

— Не забравяш ли доклада от Отава за мъртвия пилот и преследваческия екип, който пратих след Стафърд?

— Нищо не съм забравил. Смятали сме да поискаме от пилота да ни помогне да открием мястото на катастрофата. Намерен е мъртъв. Пращаме хора да следят Стафърд, защото името му е било в регистъра на пилота. Стафърд ни е открил и сме го изгубили. Край. А сега направи каквото ти казах и не губи нито минута.

Уелш затвори и намали, за да се включи в натовареното движение, където шосе 270 се вливаше в околоръстния път на столицата. Помисли малко, след това набра номера на Пол Камерън в „Камерън и съдружници“ в Ню Йорк.

Камерън отключи шкафа на бюрото си, в който държеше телефона със секретната си лична линия, на която се обаждаше само Уелш. Вдигна слушалката и чу специфичното браждене и пукане, причинявано от кодиращото устройство на Уелш. Активира и своето кодиращо устройство и линията веднага се изчисти.

Уелш започна без въведение:

— Следиш ли Куин?

— Пратих един екип след него още когато се обади след разговора със заместник-шефа тази сутрин. Току-що се обади да докладват, че преди пет минути е излязъл от управлението на Тайните служби.

— Уговорил си е среща със Стафърд и Барне. Разбери къде.

— Веднага ще се заема.

— Не искам нищо от това, което са взели от апартамента на Рамзи, да попада в ръцете на Куин. Ако успеят да му предадат нещо, преди Китлан да стигне дотам, кажи му да предприеме каквито мерки сметне за необходимо, за да си го върне.

Уелш се поколеба, но после добави:

— И още нещо, Пол. Има голяма вероятност всичко да се срине. Най-добре ще бъде да предприемеш някои предварителни действия относно евентуално следващите събития.

Когато навлезе в натовареното бързо движение на платеното шосе „Дълес“, Куин набра номера на митническия хангар.

На две коли разстояние зад него по външното платно го следеше бял бус с емблема на фирма за почистване на килими „Премиер“. Камионетката нарочно не попадеше в полезрението на Куин и така шофьорът и пътникът до него имаха възможност незабелязано да надничат в колата му.

Шофьорът видя, че Куин постави мобилния си телефон до ухото.
— Обажда се на някого — съобщи той на висок глас.

Човекът, седнал пред вградено електронно устройство до него, си сложи слушалките и се загледа в монитора пред себе си. След секунди по екрана се появиха сини криви, които показваха, че сложният и високоскоростен скенер е засякъл и в момента подслушва разговора от апарата на Куин.

— Искам да говоря с Дъг Хенинг — чуха Куин да казва на човека, който вдигна телефона в малкия офис до хангара.

— Хванах го — каза мъжът пред скенера и включи касетофона.

Куин чу да се отваря врата и някой да крещи името на Хенинг, надвиквайки шума в хангара. След няколко секунди чу вратата да се затваря и пилотът взе слушалката.

— Хенинг.

— Том Куин. От Тайните служби. От Оперативния отдел ми казаха, че си моят пилот.

— Точно така.

— Какво става с водните ски на хеликоптера?

— В момента ги поставят.

— Съобщиха ли ти, че с нас ще дойдат и шестима агенти?

— Не. Но няма проблеми. Кабината побира седем души. Освен това ще пътувате луксозно. Меки кожени седалки и индивидуални слушалки към стереосистема. Има и бар.

— За хеликоптер на митниците ли говорим?

— Конфискувахме го от мексикански наркодилър заедно със сто пакета дрога на летището във Финикс. Между другото, никой не ми е казал къде отиваме. Трябва да попълня летателния план.

Куин нарочно ограничаваше колкото се може повече броя на хората, които знаеха крайната точка на пътуването му. Извади парче хартия от джоба на ризата си и прочете на Хенинг координатите на къщата на Стафърд.

— Нарича се Мистичното езеро. Координатите са на вилата на обекта. Ще се наложи да кацнем на вода.

— Затова слагаме ските.

— Колко време ще ни трябва да стигнем дотам?

— Почакай малко.

Куин чу Хенинг да оставя телефона и да разтваря пилотска карта, преди отново да заговори в слушалката.

— Хеликоптерът се движи със скорост двеста и петдесет километра в час. До Мистичното езеро е около триста километра, значи говорим за час и десетина минути. Ако улучим попътен вятър, може да стигнем и за час.

— Искам да се кача на борда възможно най-бързо.

— Ще почакаш най-много половин час.

Куин затвори и продължи да кара в мълчание, прехвърляйки наум събитията след катастрофата на самолета. Имаше неща, които му изглеждаха прекалено логични, други, които не се вместилиха изобщо в общата картина и го навеждаха на мисълта, че всичко, случило се след завръщането на Стафърд и Барне от Канада, по някакъв начин бе свързано с Центъра за борба с наркотиците, въпреки че командите са давани от много по-високо място — той бе сигурен в това.

Когато стигна входа на международното летище „Дълес“, Куин пое по служебен път, който го отведе далеч от търговските терминали към отдалечен ъгъл на аерогарата, предназначен за държавните хангари. Погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза един шевролет „Сабърбън“ със затъмнени прозорци да завива след него и да увеличава скоростта. Специалният екип пристигаше точно навреме.

След като получи информацията, която Пол Камерън искаше, шофьорът на буса прекрати преследването веднага щом свърши

разговорът с пилота. Излезе по една отбивка от платеното шосе, а спътникът му пред монитора набра номера, на който Камерън им бе казал да се свържат с Тони Китлан.

Позвъняването завари Китлан в офиса му над един склад в Лонг Айлънд. Той записа името на езерото и координатите, докато слушаше записа от разговора на Куин с Хенинг по телефона.

Когато затвори, Питър Маркърс се наведе над бюрото и погледна какво бе записал Тони.

— Къде е Мистичното езеро?

— Да разберем.

Китлан включи лаптопа си и сложи дигиталния видеодиск с навигационната програма. Въведе координатите в квадратчето „Търси по географска дължина /ширина“ и потвърди командата. На екрана веднага се появи карта на езерото и околността край къщата на Стафърд. Той увеличаваше мащаба, докато не се покаже целият път от Ню Йорк до Мистичното езеро. Въведе за начална точка Лонг Айлънд, а за крайна Мистичното езеро и зададе на програмата да избере и очертае, най-краткия път между двете, както и да изчисли времето, за което можеше да се стигне дотам. Информацията се появи след секунди.

— Час и половина спокойно каране — каза той на Маркърс.

— Това е на края на света. Какво има там?

— Къща край езерото. — Китлан погледна Питър и се усмихна.
— Какво ще кажеш да си вземеш малката играчка, която само търсиш извинение да използваш?

Лицето на Маркърс светна и вечното му намръщено изражение изчезна.

— Разбира се. За какво ще ни е?

— Седмина агенти на Тайните служби излитат от летище „Дълес“ с хеликоптер след половин час към същото място, където и ние отиваме. Ако тръгнат по график, ще са там заедно с нас.

— Хеликоптер, а? Това ми харесва. За колко души говорим?

Китлан стана иззад бюрото си и излезе от офиса към пътеката над склада. Дванайсетима мъже запечатваха кашони и ги товареха в камион. В тях имаше автомати АК-47 и противопехотни мини, подготвяха ги за доставка на радикални групировки в Северно Айдахо. Оръжията не струваха практически нищо на Камерън, защото ги бе

взел срещу наркотици, купени със „супер банкнотите“. А петстотинте хиляди долара, които щяха да получат от екстремистите, си бяха чиста печалба.

— Този път ще отидем много хора. Десетима. И с твоята нова играчка.

Маркърс се ухили като дете на сутринта след Коледа.

Джанет Барне седеше със скръстени крака на килима пред каменната камина и се топлеше на веселия огън, който я чакаше, когато се върна от плуването в езерото. Допи чашата зелен чай, който Стафърд ѝ бе приготвил, и стана, за да отиде при него в кухнята. Бе облечена в джинси и памучно поло и преди да излезе от всекидневната, навлече старата джинсова риза, която видя да виси на пирон на вратата, и без да я закопчава, я върза на кръста си.

Бен веднага забеляза ризата и се взря в нея сред настъпилата конфузна тишина. Ясно си спомняше жена си и дъщеря си в онази есенна вечер преди две години, когато излязоха да се разходят с лодката на лунна светлина. Съпругата му взе дебелия топла риза и уви в нея себе си и Ани, докато седяха в плъзгащата се по блестящата водна повърхност лодка и слушаха Стафърд, който им посочваше и им казваше имената на съзвездията. Това се оказа последното им посещение в къщата.

Джанет видя изражението му и веднага разбра.

— Пак го направих, нали? Съжалявам.

— Не, няма нищо.

— Ще облека нещо друго.

— Не. Уверявам те, че всичко е наред. Изглеждаш добре в нея.

Тя не искаше да увеличава напрежението и прие комплимента му с усмивка.

Бен отиде във всекидневната и взе малката найлонова торба, която бе купил, за да държат в нея кутиите с муниции и пълнителите. Преметна бойния полуавтоматичен „Бенели“ на рамо заедно с патрондаша, който собственикът на магазина бе прибавил по настояване на Джанет. Взе и пушката КАР–15, която бе купил за себе си, върна се в кухнята и постави всичко на масата.

Нямаше основание да мисли, че Тайните служби имат някакви задни мисли, но нямаше да се остави да го сварят неподготвен, в

случай че някой успееше да намери къщата със или без тяхна помощ. След това размисли и подаде автомата на Джанет.

— Можеш ли да стреляш с това?

— Не. Смятах да го използвам като бухалка.

— Не спираш да се подиграваш, а? И преди съм си служил с него. Мислех, че мога да ти дам някои съвети, това е всичко.

Джанет се усмихна.

— Еди имаше същия. Изнесе ми доста подробен курс за инстинктивното стреляне с автомат. Освен това съм била шест години състезателка по стрелба.

— Е, това отговаря на въпроса. — Стафърд погледна часовника си и прецени, че имат поне четиридесет и пет минути, докато дойде Куин. — Гладна ли си?

— Умирам от глад.

Извади целина и буркан майонеза от хладилника и ги сложи на плота до дъската за рязане и лука. Отвори консерва с риба тон и я подаде на Джанет.

— Какво е това?

— Риба тон. На какво ти прилича?

— Знам какво е. Имах предвид дали очакваш да го ям?

Бен посочи продуктите, които бе оставил на плота.

— Направи рибна салата, докато аз заредя мунициите.

— Моля? Да ти приличам на домакиня?

— Не знаеш как се прави салата от риба тон?

— Мога да правя протеинови шейкове и да махам капаците на готовите вечери от супермаркета. Всички по-сложни ястия или ги ям в ресторант, или си ги поръчвам за вкъщи.

— Шегуваш се, нали?

— Ще ти го кажа по друг начин, Стафърд. Имам постоянна сметка в китайския ресторант на две пресечки от апартамента ми. Оттам ми изпращат картички за рождения ден. Колата им за доставки сама стига до дома ми. Семейство Уонг смята да ме осинови.

Бен вдигна ръце, сякаш се предава.

— Добре. Разбрах. Аз ще направя салатата. Ти зареди мунициите.

— Това мога да го правя.

— Ти си истинска находка за мъжете, знаеш ли?

— Да бе! Все едно, че ще се омъжа за някой задник, който ще иска да му готвя.

— И ти ядеш с тази уста?

Джанет се засмя и взе бутилка минерална вода и морков от хладилника. Грабна от всекидневната защитната жилетка, която бе носила в Ню Йорк, седна на далечния край на масата и започна да вади с пинцети трите куршума, дъвчейки моркова.

След като ги измъкна и ги прибра в джоба си за спомен, взе автомата „Бенели“, зареди един от огромните патрони в цевта, пъкна още седем в пълнителя и двацет в патрондаша.

Преди да зареди и пушката, спря за малко да погледа как Стафърд кълца лука и целината. Сложи ги в голяма купа заедно с рибата тон и добави две препълнени лъжици майонеза. Джанет тихо се разсмя, когато той започна да разбърква съдържанието на купата.

Бен я чу и вдигна поглед.

— Какво ти е толкова смешно?

Тя заговори престорено драматично и започна да маха с ръце:

— Навън бистро планинско езеро блести под следобедното слънце. В чистия късно септемврийски въздух се усеща повеи от настъпващата зима. Димът лениво се точи от комина на дървената хижа, сгушена в есенната гора. Огънят в камината създава уют. Ти приготвяш обяд. А аз зареждам муниции и си видя куршуми от предпазната жилетка. Казвам ти, Стафърд, съвсем като в шибаната реклама на „Кодак“.

— Ти си непоправима.

Джипът „Тойота“ се движеше бавно по шосето, което следваше бреговата линия на езерото. Тони Китлан седеше зад волана, очите му внимателно проучваха гората, стигаща чак до водата. Питър Маркъс седеше отпред до него, а отзад трима мъже се притискаха един в друг. Бусът с останалите петима, които Китлан бе избрал да дойдат с тях, ги следваше по петите.

Маркъс държеше лаптопа в скута си. С единия порт на компютъра бе свързан голям колкото длан приемник на Глобалната позиционираща система и поставен на таблото. Екранът на лаптопа

показваше карта на околността, а индикаторът на системата указваше къде се намираха в момента.

Преди да тръгнат от Лонг Айленд, Китлан бе въвел географската ширина и дължина на къщата на Стафърд в навигационната програма като крайна точка на пътуването. Глобалната система бе свършила останалата работа. Индикаторът се движеше по картата, отбелязвайки движението на колата, апаратът докладваше за скоростта и посоката и даваше гласови указания за всеки завой на избрания маршрут.

Китлан продължи по пътя край езерото, докато забележа обрасъл път, пресичащ гората и водещ към брега. Зави по отбивката и бусът ги последва. От картата стана ясно, че са на по-малко от километър от къщата на Стафърд, точно където пътят завиваше към усамотен залив.

Не искаше да се приближава повече и да рискува да бъде разкрит, само проследи с поглед дълбоко изровения път до самия му край при едва забележима отгук порутена къща до водата. Видя, че задният прозорец е закован и че пъстрият килим от листа по пътеката е непокътнат, което показваше, че скоро тук никой не бе идвал.

Китлан включи тойотата на скорост и пое през гората към изоставената къща. Бусът го последва. Надвесените над тях дървета и гъстите храсти, поникнали по тесния път, стържеха и двете превозни средства, които бързо потънаха в гората.

Стафърд стоеше пред мивката, миеше чиниите и гледаше през прозореца към гората зад къщата. Любуваше се на красивите цветове и многобройните нюанси на един огромен клен, спомняше си как се бе катерил по него като малък и как трийсет години по-късно, когато Ани беше само на осем, трябваше да я сваля от най-високите клони. Извърна очи за миг, за да изплакне чиниите, и точно тогава с периферното си зрение улови леко мръдване в гората.

Погледна навън и единственото движение, което видя, беше на клоните, които леко се поклащаха под идващия от езерото бриз. Тъкмо се канеше да отдаде рязкото движение на някое животно или птица, когато отново се случи — този път потрепна храст, стигащ до кръста на човек. В сенките се прокрадваше снишена фигура. После още една и още една. Сега беше съвсем ясно, че там има хора. Носеха автомати и заемаха позиции зад къщата.

Джанет седеше на кухненската маса, ядеше стафиди от малка кутийка за десерт и слагаше последната, вече напълно заредена с трийсет патрона лента в чантата. Вдигна очи и видя странното изражение на лицето на Бен.

— Какво има?

Той продължи да мие чиниите, сякаш нищо не се бе случило. Отговори ѝ с тих и настойчив глас, без да я поглежда:

— Вземи си защитната жилетка, чантата и пушката и иди във всекидневната. Направи го небрежно. И стой далеч от прозорците.

Джанет се въздържа да не се обърне и погледне навън.

— Да нямаме компания?

— Да.

— Колко са?

— Засега трима.

Тя стана от масата, вдигна ръце над главата си и престорено се протегна, след това занесе оръжията във всекидневната и ги сложи в краката си, след като застана в ъгъла, далеч от чуждите погледи през

френския прозорец. Сложи си защитната жилетка, затъкна пистолета в колана на джинсите си, извади пълнителите от чантата и ги натъпка в джобовете. След това промуши ръка през патрондаша, който бе напълнила с дващсет патрона, и го метна през врата си. Мунициите висяха напречно на гърдите ѝ, съвсем подръка.

Стафърд влезе в стаята със своя КАР–15 в ръка. Веднага облече защитната жилетка и коженото си яке, след това взе лентите с по трийсет патрона, сложи едната в автомата, а другата — в предния джоб на якето си.

— Да видим с колко души си имаме работа.

Отидоха до прозореца в предната спалня. Пердетата бяха спуснати и той ги дръпна колкото да може да вижда в гората от южната страна на къщата. Веднага забеляза двама мъже, коленичили в храстите на около четири метра. И двамата бяха въоръжени с АК–47.

Джанет последва Бен обратно във всекидневната, където той тръгна покрай стената, докато се доближи достатъчно до френския прозорец, за да надникне през рамката му. Видя още двама души да тичат през гората, покрай верандата и да заемат позиции от северната страна на къщата. Други трима, също въоръжени с АК–47, притичваха по брега на езерото. Единият беше метнал оръжието си на гръб и преди да потъне в гъстата гора и високите до кръста храсти от другата страна на залива, Стафърд за миг зърна дългия метър и половина виолетов цилиндър от високоустойчива пластмаса, който носеше. Размерът и формата му бяха доста познати.

— Преброих десетима. Трима отзад. Още трима отпред. И по двама от двете страни.

— Ако имат гранатомет, а ние не се измъкнем оттук, брой ни за мъртви.

— Не видях гранатомет. Но зърнах контейнер на ракета „Стингър“.

Джанет широко отвори очи.

— „Стингър“?

— Преди да се заемат с нас, ще се опитат да свалят хеликоптера на Тайните служби. Него чакат.

— Как са разбрали, че хора на Тайните служби ще летят дотук?

Бен сви рамене:

— Вече нищо у тези момчета не ме учудва.

Надникна пак през ръба на прозореца и веднага се дръпна.

— Фронтално срещу вратата няма никой. Този с ракетата и двамата с него са вляво от кея. Сигурно наблюдават езерото за хеликоптера.

— Какъв е планът ти?

— По брега има камъни с доста прилични размери, наредени са в почти завършен полукръг. На границата с гората са, вдясно от къщата. Около тях има гъсти храсталаци. Ако успеем да стигнем дотам, ще имаме добро естествено прикритие и удобна позиция за отбрана. Езерото доста ограничава възможностите за бягство, но ако застанем с гръб към него, няма да се притесняваме, че някой може да ни изненада отзад.

— Да излезем през предната врата, стреляйки?

— Освен ако нямаш по-добра идея.

— Съвсем приличен план.

— Като изскочим, този с ракетата и другите двама с него няма да имат видимост към нас, защото гората е прекалено гъста. Дори няма да ни видят. Тримата зад къщата са извън играта, а двамата вляво ще ни целят от неудобен ъгъл, а и от тази страна склонът е доста по-стръмен. Няма да ни видят, преди да сме изминали половината път до езерото.

— А двамата вдясно?

— Те нямат проблеми да ни държат на мушка от мига, в който излезем на верандата. Оттам до брега и камъните са само два метра, затова изскачаме през глава от вратата и набираме достатъчно скорост, за да ги изненадаме и да не могат да реагират веднага.

Джанет вдигна пушката.

— Ако ни прикриваш от двамата вляво и тези в гората от другата страна на кея, аз ще се заема с тези вдясно.

Стафърд разпъна сгъваемия приклад на автомата си и сложи една лента в него. Вдигна предпазителя, постави длан на дръжката на вратата и пое дълбоко и успокоително дъх.

— Готова ли си?

Джанет вдигна предпазителя на пушката и кимна:

— Готова съм.

Точно когато се канеше да отвори вратата, тя го сграбчи за ръката.

— Чуй!

Бен спря и остана неподвижен, но нищо не чу.

— Не чуваш ли?

След миг до ушите му долетя звук. Далечният ритмичен шум от хеликоптера.

Дъг Хенинг пилотираше хеликоптера ниско до земята и обрули дърветата на остров Консървейшън, преди да се спусне на три метра над повърхността на езерото. Погледна към монитора на следящата система, след това вдясно — към закътания залив, отделящ се от основната водна маса, и забеляза кея, връзващ се в езерото.

— Точно над целта, сме — извика той на мъжете в кабината зад него. — Две минути. — Намали мощността и се залюля към кея с намерение да се приводни вертикално. Огледа водата покрай брега — търсеше най-удобното място, но веднага отхвърли обраслия с лилии участък вляво от кея и каменистите плитчини вдясно от него.

Когато хеликоптерът намали скоростта, Куин отвори задната врата и свежият планински въздух нахлу в кабината. Шестимата мъже от специалния екип разкопчаха предпазните си колани и сложиха оръжията си в скутовете, готови да слязат в мига, в който хеликоптерът докосне водата.

Стафърд отвори предната врата на къщата и се втурна по верандата като спринтьор по писта. Спусна се право към мрежестата врата, наведе рамо и така я блъсна напред, че я откачи от пантите. Джанет го следваше по петите, двамата прескочиха няколкото стълби, стъпиха на земята и побягнаха с все сили към брега.

При звука от падналата на земята мрежа двамата мъже вдясно от къщата скочиха на крака и откриха огън, без да се целят. Куршумите потънаха в гората и в стената на къщата, без да наранят никого.

Джанет видя двамата мъже и спря да тича. Извърна се надясно точно преди да изскочи пред тях. Лявата ѝ ръка беше на спусъка, с дясната грабна пистолета, опря приклада на пушката в бедрото си и преди те да успеят да се прицелят в нея, пусна бързо четири изстрела, които откъснаха клонки от близките дървета и отприщиха порой от многоцветни листа във въздуха. Единият от мъжете извика от болка,

когато половин дузина сачми се забиха в коляното му. Вторият се строполи на земята, защото два от изстрелите прелетяха през храстите до него. Джанет отново побягна към брега, като непрекъснато поглеждаше през рамо, за да се увери, че двамата са още на земята.

Мъжете от другата страна на къщата затичаха към предната врата още при първия изстрел. Когато се появиха зад ъгъла, Бен ги видя и се прицели. Стреля, без да спира да бяга, и принуди единия да се прикрие, а другият остана на място и пусна един откос, който вдигна във въздуха пръстта и листата по петите на Стафърд. Мъжът не си направи труда да се наведе, докато се целеше. Отново не го улучи, този път коригира първата си грешка и стреля по дърветата пред Бен.

Опитът и обучението на Стафърд по инстинктивна стрелба му помогнаха, когато насочи оръжие срещу преследвача си. Вдигна мерника и отвърна на изстрела, като продължаваше да бяга към езерото. Два куршума улучиха мъжа в гърдите. Третият влезе в главата му точно над ухото и го уби на място.

Този, когото Джанет простреля в коляното, все още лежеше на земята и не представляваше непосредствена заплаха. Прикрилият се вече се беше изправил и се целеше иззад едно дърво. Тя забави ход и скъси крачката си, обърна се и стреля бързо три пъти. Дъждът от сачми откъсна парченца кора от дървото и отново накара мъжа да легне на земята.

Китлан и колегата му оставиха Маркърс и побягнаха през гъстата гора от другата страна на залива, щом чуха стрелбата. Стигнаха до къщата точно когато Бен и Джанет клекнаха в храстите и се скриха от погледа им зад няколко големи камъка.

Китлан спря до границата на гората и се обърна към партньора си:

— Остани тук. Прикривай Питър и мен, докато хеликоптерът кацне.

Мъжът се сниши в храстите с лице към камъните, а Китлан се обърна и побягна към гората, където на трийсет метра от водата го чакаше Маркърс.

Стафърд и Джанет надникнаха иззад камъните, а цевите на оръжията следваха погледите им, които търсеха в какво да се прицелят. Бен видя Китлан да изчезва в гората, но не забеляза този, който остана

да се крие в храстите на края на полянката, на четиридесет метра от мястото, където се бяха спотаили с Джанет.

— Аз поемам този със „Стингър“-а — каза й. — Прикривай ме, докато вляза в гората от другата страна на залива.

Тя бързо зареди още седем патрона в пушката и я нагласи на рамо, след това се изправи на коляно и започна да оглежда гората.

— Кажи, като си готов.

Бен изскочи иззад камъните и побягна приведен през гората успоредно на брега.

Човекът, който бе стрелял по Джанет иззад дървото, видя Стафърд, излезе от скривалището си и затича след него. Не беше забелязал, че тя е зад камъните, и премина на метър от нея, докато гонеше Бен.

Джанет го чу да чупи клонките на дърветата, докато бягаше през гората, и изчака, докато застана точно пред нея, след това се изправи и стреля, куршумът попадна в гърдите му от упор. Силата на изстрела го повали назад. Беше мъртъв още преди да падне.

Мъжът в храстите от другата страна на заливчето забеляза тичащия през гората Стафърд. Прицели се внимателно в него, но не успя да получи добра видимост заради дърветата, през които той тичаше. Стрелецът запълзя, подпирайки се на лакти, за да намери поудобна позиция, после пак се прицели. Този път намери пролука и бавно притисна спусъка. Усети пронизителна болка от вливащи се в рамото му сачми в мига, в който чу и изстрела.

Бен се извърна и видя как Джанет е насочила пушката в мъжа, който се канеше да стреля в него. Извърна се към ранения и го уби точно когато той безрезултатно гръмна по младата жена, а куршумите му профучаха три метра над земята покрай камъните.

Стафърд изтича покрай кея и продължи навътре в гората. Дърветата и храстите бяха толкова гъсти, че не виждаше нищо на няколко метра пред себе си. Движеше се бавно и предпазливо по каменистата и неравна повърхност към посоката, в която видя Китлан да изчезва. Навлезе сред борове и внимателно раздели надвесените клони, за да си проправи път покрай брега, на около три метра от водата.

Шумът от престрелката се понесе над езерото и Куин и шестимата от специалния отряд чуха насечената пукотевица въпреки грохота на двигателите и вятъра, свистящ в кабината.

— АК-47 — каза единият от агентите, беше познал отчетливия звук на руските автомати. — И полуавтоматична пушка, освен ако някой от тях не е много умел в пускането на единични изстрели.

Пилотът и помощникът му не бяха чули гърмежите и Куин ги предупреди, че кацат в гореща зона.

— Колко гореща? — изкрещя Хенинг, надвиквайки шума от двигателите и вятъра.

— Не знам. Оръжията са много. От това, което чувам, някои са напълно автоматични.

Уверен, че неговите хора са успели да задържат засега Барне и Стафърд, Тони Китлан стоеше до Питър и го прикриваше, докато той нагласяше ракетата „Стингър“ на дясното си рамо и разпъваше антената и мерника.

Наблюдаваше как Маркърс натиска правоъгълното копче на дулото, за да активира инфрачервения търсач, и как подготвя ракетата за стрелба. Смъртоносното оръжие беше така направено, че откриваше летателните апарати по топлината от изгорелите газове. Маркърс чу непрекъснат звук, който промени височината и силата си, когато търсачът локализира приближаващия хеликоптер.

Хенинг бе на по-малко от петдесет метра от брега, когато отново намали скоростта. Той и помощникът му непрекъснато оглеждаха скалистия бряг за някакъв знак на опасност. Ако ситуацията не беше толкова сериозна, повторният опит за кацане щеше да им се стори комичен. Дъг бавно извърещаше глава, следвайки очертанието на брега, и изведнъж рязко даде назад към едно място, което преди малко бе подминал. В гъстата гора на трийсет метра вдясно от кея, точно до границата с водата, видя двама мъже да стоят изправени. Единият бе въоръжен с автомат, но другият привлече вниманието му: на рамото му бе подпряна ракета „Стингър“ и се целеше право в хеликоптера.

— „Стингър“! — извика Хенинг с все сила. — Никой не ни предупреди, че ще има „Стингър“! Вие да не сте полудели?

Маркърс бе запознат със сравнително простата процедура за насочване на ракетата „Стингър“ така, че да свали самолет в почти всяка ситуация: трябваше само да следи целта, както ловецът следи дива патица. Но техниката на взривяване на хеликоптер, който кръжи отгоре или лети право към него, му беше непозната. Само тя правеше изключение от иначе елементарния процес.

Докато се целеше в хеликоптера през мерника на изстрелващото устройство, Питър не успя да насочи ракетата така, че да ѝ придаде достатъчно центробежна сила за задействане на бойната глава. Направи го по единствения известен му начин и натисна спусъка, като го задържа според изискванията, три секунди, за да активира детонатора. Усети как на рамото му олеква, когато ракетата се изстреля от тръбата, и само след секунди, вече на безопасно разстояние, се включи главният двигател на „Стингър“-а и го понесе към целта.

Хеликоптерът бе на по-малко от трийсет метра от брега, скоростта бе убита дотолкова, че машината почти висеше във въздуха. Точно тогава Хенинг видя ярката оранжева светлина от напускащата изстрелващото устройство ракетата, последвана от бяла струя дим от двигателя ѝ, който я носеше нагоре.

Дъг знаеше, че няма абсолютно никаква надежда да избегнат напълно „Стингър“-а, а само съвсем малък шанс да ограничат пораженията върху хеликоптера с точно изчислена спасителна маневра. Погледът му бе впит в стоманения цилиндър, бързо приближаващ се към тях. В последния възможен момент той рязко изви наляво и се снижи на няколко метра от повърхността на езерото. Ракетата тръгна след опашката изгорели газове, но заради грешката, която Маркърс допусна при прицелването, бойната глава не се взриви и след маневрата на Хенинг тя се удари в перката на опашката и се разби, без да избухне.

Пилотът се опита с мъка да овладее хеликоптера, но без перката на опашката той започна неконтролируемо да се върти. Инерцията го повлече напред към брега и той падна в гората, близо до мястото, където Джанет се бе скрила зад камъните.

Тя бе видяла удара с ракетата и как петима мъже с автомати М-16 изскочиха от хеликоптера в края на езерото секунди преди той да се забие в дърветата и да падне на една страна на земята.

Видя също, че има и двама ранени — единият Том Куин, а другият — агент от специалния отряд, — които се измъкнаха от останките на машината, след като тя се приземи. Агентът изпълзя, влачейки краката си. Куин имаше кървяща прободна рана в десния хълбок, а на Джанет ѝ се стори, че и лявото му рамо е навехнато. Той се върна в хеликоптера и измъкна навън зле ранения Хенинг, а след това изтегли и помощник-пилота, който изглеждаше мъртъв.

Джанет погледна зад себе си и видя петимата мъже, които бяха скочили в езерото преди катастрофата, да излизат на брега. Изцеждаха водата от оръжията си и заемаха позиции в гората вдясно от нея. Куин забеляза жената и с кимване ѝ показа, че знае коя е. Агентът със счупените крака остана да прикрива пилота, а Том извади пистолета си и тръгна приведен към Джанет. Като стигна, клекна до нея зад камъните.

— Къде е Стафърд?

— Тръгна след мъжа със „Стингър“-а.

Появиха се и тримата мъже, които бяха застанали зад къщата, и поеха през гората към мястото на катастрофата. Куин ги видя и даде знак с ръка на агентите от специалния отряд, които започнаха да се изнасят на прибежки.

Тримата видяха как агентите ги обграждат, но преди да успеят да стрелят, бяха повалени с унищожителен откос на автоматите М-16.

Специалният отряд продължи да се движи ловко през гората покрай южната страна на къщата, като непрекъснато претърсваше района за нови мишени. Мъжът, когото Джанет бе ранила в коляното, ги видя, хвърли оръжието си и им извика да не стрелят. Единият от агентите го прикова с белезници за едно дърво и всички продължиха към задната част на къщата.

Когато стигнаха северната ѝ страна и приближиха към трупа, който бе оставил Стафърд, докато бягаше от верандата, иззад един голям дъб изскочи друг мъж, който искаше да се прикрие със стрелба, преди да побегне към гората. Изпразни пълнителя си, без да се прицели добре, и куршумите прелетяха високо над главите на агентите. Те реагираха като един и го засипаха с изстрели, докато го

убият. Върнаха се пред къщата, където Куин привлече вниманието им и им даде знак с ръка да тръгнат към мястото, откъдето бе видял да се изстрелва ракетата.

Китлан и Маркър забелязаха как петимата въоръжени с М-16 агенти скочиха от хеликоптера в езерото. От мястото, където бяха коленичили на границата на гората, видимостта им бе частично нарушена от висящите над скалистия неравен бряг клони и не можеха да се прицелят добре в прииждащите мъже. След като видяха обаче, че очевидно добре обученият и строго дисциплиниран екип веднага зае отбранителна позиция в гората, решиха да се възползват от това.

Чуха престрелката, която се водеше около къщата, звукът от автоматите М-16 определено доминираше. Когато до Китлан не достигнаха ответни изстрели от АК-47, на него му стана ясно, че е време да спрат загубите и да бягат. Той поведе Маркър и двамата се оттеглиха през гората към далечния край на залива и изоставената вила, до която бяха оставили своя ландкрузър.

Стафърд стигна до лежащото край водата изстрелващо устройство на ракетата. Чу някой да бяга през гората пред него и се сниши, подпрян на коляно, очите му зашариха по бреговата линия в посока на шума. Силното кършене на клонки насочи вниманието му към гъст горски участък в рамките на полезрението му и той видя там, изпод дебелите сенки на боровете, където растителността рехавееше, да се появяват Китлан и Маркър. Те поглеждаха от време на време през рамо и бягаха.

Бен се изправи и затича след тях. Питър го видя, спря и се прицели. Стафърд бързо се приближаваше, като пускаше кратки откоси, докато се промъкваше през дърветата, и с всеки следващ изстрел се прицелваше все по-точно. Преди Маркър да вдигне автомата си на рамо, Бен улучи мишената. Първите куршуми се забиха в земята пред краката на Питър, следващите в краката му, а последните — в гърдите и шията му. Маркър хвърли оръжието и се олюля назад,

след това се свлече в езерото и остана да лежи неподвижен в обраслата с водорасли плитчина.

Китлан се извърна назад и видя партньора си да плува по корем във водата. Затича по-бързо по пътеката, следвайки най-малкото съпротивление, с цел да се отдалечи колкото може повече от Стафърд и да му устрои засада. Навлезе още по-дълбоко в гората и изчезна сред китка борове.

Бен го изгуби от поглед и спря да бяга. Зареди пълнител в оръжието си и тръгна бавно натам, където за последен път бе видял мъжа. Спираше на всеки два-три метра и се оглеждаше назад, в случай че е следен или някой е заобиколил зад него.

Китлан премина през борове и спря, за да се огледа и послуша. Беше сигурен, че Стафърд вече не го вижда, затова се просна по корем зад изсъхнал повален ствол, подпря дулото на автомата върху загиващата му кора, взря се в мерника и зачака.

Джанет бе помогнала на Куин да си свали сакото и бе направила от него превръзка за изместената му раменна става. Раната в хълбока му кървеше обилно, затова тя свали старата джинсова риза на Стафърд и я сгъна, за да послужи като тампон.

Подаде му мобилния телефон, който бе извадила от джоба на сакото.

— Може би трябва да се обадите на 911 и да повикате насам една-две линейки. Да не говорим, че ще трябва да се изнасят и трупове.

Куин взе телефона, а Джанет се изправи и огледа гората около себе си, но видя само окования с белезници за дървото мъж, чието лице бе изкривено от болка.

Агентът я видя да взема от патрондаша на гърдите си два патрона за пушката и да ги слага в цевта.

— Спокойно, специалният отряд владее положението. Освен това трябва да поговорим.

— По-късно. — Джанет излезе иззад камъните и тръгна към алеята за коли.

Куин извика след нея:

— Къде отиваш?

— На лов. — Когато стигна до алеята, погледна през рамо. — Притискай раната.

Беше чула спорадичната стрелба от другата страна на залива. Изстрелите, изглежда се отдалечаваха от къщата и тя си помисли, че знае защо. В края на алеята се обърна и побягна по главния път, който извиваше покрай далечния край на залива.

Спомни си за обраслата пътека, по която със Стафърд бяха минали по време на кроса, и когато стигна до нея, забави ход и тръгна предпазливо по края ѝ, точно на границата ѝ с дърветата, докато пред очите ѝ се появиха бус и ландкрузър, паркирани край изоставена вила.

Скри се отново в гората, подмина вилата и пое още по-внимателно с насочена напред пушка. Чу нещо да прошумолява отпред, в храстите вдясно. Спря и замръзна неподвижно. До ушите ѝ долиташе само звукът от свистящия в листата на близкия бук бриз, но знаеше, че не това бе чула.

Продължи напред, като пристъпваше, поставяйки внимателно стъпалата си едно до друго по горския килим и пренасяйки тежестта си напред. Спря, когато отново чу същия шум, и бавно огледа гъсто редите дървета пред себе си. Пулсът ѝ се учести, когато забеляза нещо на земята, в храстите близо до китка борове. Мина по-вдясно, за да го види по-добре.

На десет метра пред нея, зад повалено дърво, лежеше Китлан и се наместваше в по-удобна позиция. Лицето му бе обърнато в друга посока, а погледът му бе впит в мерника на автомата. Джанет вдигна пушката на рамо и тръгна през дърветата, като на всяка крачка се спираше, докато безшумно стигна до него.

Китлан беше толкова погълнат и съсредоточен в дърветата пред себе си, че изобщо не забеляза приближаването ѝ. Чу някакъв шум вляво от себе си, погледна и видя Стафърд на двайсетина метра да оглежда земята покрай езерото за следи. Наблюдаваше го как откри мястото, от което Тони бе поел през гората, и как се насочва право към поваленото дърво.

Китлан се обърна по-наляво, опря буза в приклада на автомата и се прицели. Забеляза, че Стафърд носи предпазна жилетка, и вдигна мерника към главата му. Тъкмо се канеше да дръпне спусък, когато леко шумолене зад гърба му изпрати ледени тръпки по гръбначния му стълб.

На няколко метра от него стоеше Джанет с вдигната, на рамо пушка и леко притискаше спусъка.

— Хвърли оръжието. — Гласът ѝ беше малко по-силен от шепот, и в него нямаше напрежение.

Китлан замръзна. Лежеше напълно неподвижен и гледаше приближаващия се през дърветата Стафърд, който не подозираше за драмата, разиграваща се близо до него.

Джанет отново заговори със същия спокоен и лишен от емоции тон:

— Имаш два избора. Да хвърлиш оръжието или да умреш. На мен ми е все едно.

Китлан се хвана за това, което му се стори единствената възможност за бягство. Прецени, че за момента Стафърд представлява по-малка заплаха, съсредоточи се върху Джанет и с рязко ловко движение се обърна по гръб, за да стреля в нея. Постъпката му беше отчаяна и зле преценена.

Преди да успее да извърне дулото на оръжието си, към Джанет, тя стреля и прати осемнайсет 38-калиброви куршума в гърдите и главата на Китлан.

При звука на изстрелите Бен затича към дебелиите сенки на високите борове, а дулото на автомата му следваше погледа му. Стигна до поваленото дърво и видя Джанет да стои до безжизненото тяло на Китлан.

Тя се обърна към него, а очите ѝ бяха безизразни като гласа ѝ.

— Мислиш ли, че той е един от хората, които убиха Еди?

Стафърд прецени ъгъла на видимост, който мъжът бе имал зад поваленото дърво, и разбра, че щеше да е мъртъв, ако не беше Джанет.

— Благодаря. Щях да се натреса право на мерника му.

Двамата чуха някакъв звук от гората и бързо извърнаха оръжията в посоката, откъдето идваше, но ги свалиха, когато видяха специалният отряд да се появява пред тях сякаш от нищото.

Ръководителят на екипа пристъпи към тях, а останалите агенти продължиха да оглеждат гората наоколо. Той погледна към тялото на Китлан.

— С него и този, който видяхме да лежи по корем в езерото, стават десет. Деветима са мъртви, един е ранен. Има ли още?

Стафърд поклати глава:

— Не, тези са всичките, които видях.

— Нали нямате нищо против да ви придружим до къщата, в случай че не сте преброили правилно?

— Никак даже.

Ръководителят на екипа се върна при хората си и ги поведе обратно, откъдето бяха дошли, а Бен и Джанет вървяха в средата на групата.

Когато стигнаха до къщата, чуха бързо приближаващи се по шосето сирени. Стафърд и Барне помогнаха на агентите да изнесат тежко ранения пилот и колегата им със счупените крака от гората и да ги оставят на кея. Върнаха се и за загиналия помощник-пилот и го сложиха близо до другите двама. Бен го покри с едно от одеялата, които Джанет донесе от къщата, за да стопли ранените, докато дойде помощ.

Куин още беше на крака и говореше с ръководителя на специалния отряд, даваше му указания да се обади в регионалния офис в Скрантън и да уреди превоза. Явно обаче изпадаше в шок от загубата на кръв и Джанет го убеди да легне на кея, уви го с топло вълнено одеяло и вдигна краката му.

Напълно бяха забравили за прикования за дървото мъж, но той започна да вика за помощ. Един от агентите отключи белезниците и го понесе на рамо към кея, където отново го окова за една греда.

Три линейки от близките селища пристигнаха минути една след друга и екипите им бързо пристъпиха към действие. Разпънаха носилките и извадиха апаратурата от колите. Околността се оживи като при карнавал, когато и четири щатски полицейски патрулки, последвани от три автомобила на шерифството и две коли на градските ченгета, пристигнаха почти в керван и изпълниха с хора гората пред къщата. Сред шума от радиостанции и мигащи светлини представителите на различните правозащитни органи започнаха да спорят за приоритетите си на местопрестъплението.

Куин бе поставен на носилка и един от екипите на „Бърза помощ“ веднага превърза раната на хълбока му, за да спре кръвенето. Сложиха му системи с физиологичен разтвор, свалиха сакото от изместеното рамо и му направиха истинска превръзка.

Стафърд влезе в къщата и се върна точно преди да натоварят Куин в линейката. Сакото му бе метнато върху краката и Бен пхна във вътрешния му джоб дискетата и двете осеммилиметрови видеокасети, които бе взел от апартамента на Рамзи.

Куин го забеляза и попита:

— Какво е това?

— Ако се окажа прав, тук са отговорите на всичките ви въпроси.

— Все пак ще трябва да поговорим.

— Все още не сте ми дали разумна причина защо.

Куин се усмихна въпреки болката.

— Мога да изтъкна двайсет милиона причини.

Стафърд го изгледа безизразно.

Джанет чу разговора им, тъй като се намираше наблизо, отиде при тях и бързо се включи:

— Пристигнахте с тежката артилерия точно навреме, Куин. Благодаря ви.

— Няма защо. Повтарям и на двама ви: трябва да поговорим и ще говорим.

Джанет се усмихна и намигна.

— Разбира се. Когато се почувствате по-добре.

— Разчитам на това. И друго — послушайте ме и се оттеглете от тази игра веднага. Тайните служби ще поемат оттук. Не си търсете повече белята.

Бен посочи към окования за кея мъж.

— Дойдоха да ни търсят.

— Покрийте се, докато оправя нещата. — Том погледна Джанет право в очите. — Ще открием кой е дал заповед да убият брат ви, който и да е той.

Тя помръкна.

— Нищо лично, Куин, но нали няма да се обидите, ако не се съдържа.

Екипът на „Бърза помощ“ качи носилката с агента и затвори вратите. Когато линейката потегли, Стафърд се огледа, за да се увери, че никой не го чува, и се обърна към Джанет:

— Няма да се откаже.

— Не може да докаже, че парите са в нас.

— Но знае, че сме ги взели. И ще си ги поиска.

— Вече ти казах...

— Знам — прекъсна я той. — Ще действаме, като му дойде времето.

Видяха да се приближава още една полицейска кола, която се шумгуна покрай другите превозни средства, вече заели цялото свободно пространство. Шофьорът ѝ паркира наполовина в гората на север от къщата и Джанет се усмихна, когато го видя да слиза. На униформата му имаше лейтенантски нашивки и другите, които очевидно бяха очаквали пристигането му, бързо се скупчиха около него. След кратка дискусия един от мъжете посочи към Стафърд и Джанет и лейтенантът тръгна към тях с изпънати рамене и изправен гръб.

Бастите на военната му риза бяха остри като бръснач и идеално изгладени, периферията на шапката му докосваше огледалните стъкла на очилата му. Черният му кожен колан и кобурът блестяха на следобедното слънце.

Джанет извърна иронично очи към Стафърд.

— Само му дай една полицейска палка и е готов да води парада.

Бен потисна смеха си. Спомни си как бе реагирал Еди на държането на митничаря на канадската граница и отново бе поразен колко много си приличаха братът и сестрата.

— Недей, Джанет.

— Какво? Само споделих наблюденията си. — Млъкна за миг, после продължи: — Залагам десет към едно, че ако му свалим панталоните, ще видим колосани боксерки.

— Недей, умолявам те! Не го прави. Ако го ядосаш, цяла нощ ще трябва да стоим тук. Остави ме аз да говоря. Ще му кажа какво е станало и много скоро ще си тръгнем.

— Стафърд, не наранявай чувствата ми. Наистина ли вярваш, че аз, бивш агент на Отдела за борба с наркотиците, ще попреча на колега от сродна правозащитна организация да изпълни задълженията си?

Бен само поклати глава: от опита си с Еди знаеше, че разгореше ли се веднъж този темперамент, нямаше спиране.

Мъжът спря пред тях и преди дори да успее да се представи, Джанет го вбеси, като сложи ръката си на рамото му като на стар приятел, приведе се и му заговори:

— Как си?

— Добре, благодаря, госпожо.

Полицаят се опита елегантно да се отскубне от хватката ѝ, но тя се приближи още, палаво му се усмихна и го потупа по рамото.

— Добре. Радвам се да го чуя. Нека те попитам нещо, лейтенант. Твоите хора много държат да запазят непокътното местопрестъплението, нали?

— Да, госпожо. Разбира се. — Погледът на полицаия стана подозрителен.

Като продължаваше да го държи за рамото, Джанет посегна с другата си ръка към гърдите му и посочи към паркираната му кола на север от къщата под дърветата.

— Това твоят крузър ли е?

Полицаят погледна натам, накъдето тя сочеше.

— Да.

— Само ти предлагам, нали разбираш, но ми се струва, че ще искаш да я преместиш.

— И защо, госпожо?

— Не знам. Може под лявата ти предна гума да има труп.

Мониторът на петия етаж на управлението на Тайните служби забръмча, когато Том Куин натисна копчето на дистанционното за пренавиване на лентата във видеокасетофона. След миг пусна лентата бързо напред и я върна на нормална скорост, когато стигна до записа на срещата с Адам Уелш в апартамента на Джефри Рамзи, на която Рамзи поставяше под съмнение нарежданията на шефа си. Стийв Джейкъби, специалният агент от Отдела за фалшификации, искаше отново да чуе отговора на Уелш: в него от гняв той бе допуснал една-единствена грешка сред иначе премерените си думи.

Уелш побутна с пръст Рамзи в гърдите, докато му отговаряше. Беше в обсега на скритите микрофони и гласът му звучеше ясно и разбираемо:

„Не ме интересува кое според теб ще е най-добро Джефри. Заповедите на ЗОД към мен бяха ясни и конкретни. Никакво отклонение от плана. Ясно ли е?“

Куин спря касетата, извади я от видеокасетофона и я подаде на Джейкъби.

— Оцелелият при атаката на къщата на Стафърд е свързан с „Камерън и съдружници“. Рамзи е свързан с Пол Камерън и Адам Уелш. А Уелш е свързан с Джон Галъуей. Имаме достатъчно доказателства, за да ги пипнем всичките.

Специалният агент от отдел „Фалшификации“ стана от бюрото си и започна да върти касетата в ръце, докато гледаше през прозореца потока от коли по вашингтонските улици пет етажа по-долу.

— Галъуей е много влиятелен и политически опасен човек, Том. Не можеш просто да го изведеш от къщата му с белезници и метнат на главата му шлифер заради това, което имаш досега. И няма начин той да дойде да говори с нас доброволно.

— Както и да го погледнеш, той е отговорен за убийството на Еди Барне. А по всичко личи, че не само върти незаконен бизнес с наркотици и пласиране на стотици милиони фалшиви долари в „супер банкноти“, ами най-вероятно и контролира производството им.

— Не можеш да го докажеш.

— Все още не. Но ми дай малко време и ще го направя. Вече са ми ясни всички пътеки, които ще ме отведат до него.

— Ами Стафърд и онази Барне?

— Те са в къщата му в Чадс Форд, Пенсилвания. Поставил съм ги под двацет и четири часово наблюдение. По-скоро за да ги предпазя.

— Признаха ли си, че са взели парите от мястото на катастрофата?

— Не. Но са у тях със сигурност. Накрая ще се вслушат в здравия разум.

— Ами ако не стане така?

— Винаги можем да им покажем твърда игра. Но както вече ти казах, мисля, че Еди Барне не е бил убит заради парите. Те искат виновните да бъдат изправени пред правосъдието.

— Никога няма да успееш да обвиниш Галъуей, Уелш и дори Пол Камерън за смъртта на Еди Барне. Не и ако някой от тях тримата сам не предаде останалите. А аз не вярвам това да стане.

— Може би няма да стане. Но дори и да не успея, ще мога да ги обвиня за фалшивите пари. Имам доказателства, които свързват Галъуей и Уелш с всичко, което хората на Камерън извършиха.

— Всички са косвени.

— Има свидетели, които ще попълнят празнотите.

— Наркодилъри и осъдени престъпници.

— Имам разпечатки на телефонни разговори, с които, ще установим връзката между тях и това, че са били в контакт в критични моменти по време на внасяне на големи количества „супер банкноти“ в страната.

— Но без да се знае какво са си говорили.

— Разполагам със записите от апартамента на Рамзи.

— Те подлежат на тълкование.

— Проявяваш предубеденост към уликите. Стигали сме до присъди и с много по-малко.

— Но не с такива хора. Ще наемат най-добрите адвокати от най-авторитетните кантори.

— И какво предлагаш? Да не правим нищо ли?

— Не. Не спорим какво трябва да се стори. Само кой е най-добрият начин. Не забравяй, че се опитваш да пипнеш един от най-влиятелните хора в ЦРУ заедно с шефа на Центъра за борба с наркотиците. Когато това се разчуе, пресата ще полудее. Политическото напрежение ще е огромно. А все още не знаем докъде нагоре стига цялата афера. Ами ако Галъуей не е на върха?

— Ще отидем колкото трябва нависоко. Никой не стои над закона. Само ми кажи как искаш да продължа нататък.

— При такъв залог, боя се, решението надхвърля компетенциите ми. Имам насрочена среща с помощник-директора по разследванията в десет и петнайсет. Ще ти се обадя, след като говоря с него.

— Нека опитам с Уелш и Камерън. Имаме ги на запис. Това е най-силната ни улика. Ако успее да ги убедя, че са изправени пред най-малко петдесет години затвор само за обвиненията за фалшивите пари, обещавам ти, че ще накарам поне единия да се огъне.

— Ще ти предам какво е казал директорът.

Сам Уилсън, съветникът на президента по националната сигурност, влезе незабелязано, без никой да го познае, в кафенето в Джорджтаун, Вашингтон, когато угасваха последните вечерни светлини на прекрасния изминал ден в столицата. Срещата му с Лойд Диксън, директора на Тайните служби, бе уредена набързо, само преди час, далеч от зорките очи на журналистическата гилдия в Белия дом. Уилсън пристигаше направо от Овалния кабинет, за да информира лично Диксън за решението на президента за политическата — меко казано беда, в която бе изпаднала администрацията му.

Сам забеляза шефа на Тайните служби на една маса в тъмен, осветен от свещи ъгъл на тихото кафене и седна на стола до него. Отпрати с махване на ръка приближаващия се сервитьор и се наведе, за да не чуе никой думите му. Двамата мъже поговориха тихо няколко минути, след това Уилсън се пресегна през масата, стисна ръката на Лойд и си тръгна.

Диксън погледа втренчено след него, докато изчезна в тълпата на петъчната вечер, изпълнена с пазаруващи граждани и студенти по градските заведения. Беше разгневен от предаденото му решение, но то не го бе учудило: в едно отдалечено аналитично ъгълче на съзнанието си бе подозирал, че всичко може да свърши така.

През двайсет и осем годишния си стаж в Тайните служби бе работил в екипа за охрана на президента и впоследствие се бе издигнал до специален агент, отговарящ за защитата на президента, а по-късно и до помощник-директор на охранителните операции. След като бе прекарал толкова време в такава близост до машинациите на политиците от Белия дом, знаеше много добре, че критичните ситуации, които можеха да навредят на имиджа на президента и администрацията му, при липса на по-добро разрешение удобно се покриваха, като им се слагаше гриф „строго секретно“ в името на „националната сигурност“.

Диксън държеше чашата с питието, което бе поръчал при пристигането си в кафенето, и погледна към часовника си за трети път от три минути: нямаше търпение вечерта да свърши. Ако човекът, с когото президентът искаше той да се срещне и да си изясни различията, пристигнеше навреме, Лойд прецени, че ще успее да стигне за края на представлението, в което участваше дъщеря му Маги, в гимназия „Мадисън“ в близкото градче Виена, Вирджиния.

Точно в шест и трийсет пейджърът на Диксън записука. Той погледна дисплея и прочете съобщението. „Шест и петдесет“. Съобщаваха му, че човекът, с когото трябваше да се срещне, бе на път и ще пристигне след двамазет минути. Остави пари за питието и се върна при колата си, спряна на малък паркинг от другата страна на улицата, срещу клуб „Джорджтаун“.

Диксън пое на изток по улица „Ем“ към авеню „Пенсилвания“, където зави надясно и продължи по кръговото движение. След това се отклони на юг по Двамазет и трета улица и за първи път, незнайно откога, провери дали не го следят.

Като стигна до кръстовището с авеню „Конститушън“, зави наляво и паркира на тротоара след Хенри Бейкън Драйв, близо до мемориала на Виетнамската война. Слезе от колата, застана под дърветата и огледа дали някой не е спрял зад него. Доволен, че не го следят, напусна тротоара, прескочи парапета и тръгна по тревата към „Рефлектинг Пул“.

Видя от далечината срещу него да идва висок тъмен силует, осветен в гръб от мемориала на Линкълн. Когато фигурата се приближи, Диксън позна Ърл Локуд — затворен човек, който избягваше публичните прояви и бе прекарал целия си съзнателен живот в разузнаването. Беше почитан и уважаван от всички, които го познаваха, и през последните шест години работеше като директор на ЦРУ в администрацията на настоящия президент.

Диксън, се бе запознал с Ърл преди четиринайсет години, когато работеше в охраната на предишния президент, а Локуд бе съветник по националната сигурност. Лойд си спомни, че тогава до него достигна слухът, че по неизяснени причини прякорът на Локуд бил Ледения и че

никой, освен най-близките му приятели, не се осмелявал да го нарича така.

Огледа се и не забеляза агентите, част от протокола при движението на директора на ЦРУ, но знаеше, че са някъде наблизко и внимателно държат под око първия шпионин на държавата.

Когато двамата мъже стигнаха един до друг, Локуд даде знак на Диксън да върви с него покрай „Рефлексинг Пул“.

— Напоследък не правя достатъчно физически упражнения — каза той на директора на Тайните служби, в гласа му се усещаше провлачен акцент от Кентъки. — Преди всяка сутрин тичах по пет километра. Сега съм щастлив, ако мога да измина същото разстояние, ходейки, без да спирам да почивам.

Диксън, който редовно се занимаваше със спорт и бе в отлична физическа форма, само кимна и зачака директорът на ЦРУ да постави темата на срещата им, което той веднага направи:

— Първо, нека се извиня за тази ужасна бъркотия. Трябваше да държа нещата под контрол, а не успях. Нямам извинение. Всички знаци бяха налице, стига някой да си бе направил труда да вникне в тях.

— Аферата отива ли по-високо от Джон Галъуей?

— Не. Той и Адам Уелш са единствените настоящи служители на ЦРУ, които съзнателно са били замесени. Операцията е незаконна от началото до края. Имате думата ми за това.

— Искам гаранции, че фалшификациите ще бъдат напълно прекратени, като не се остави възможност да се подновят.

— Разбирам. Нека ви кажа какво е направено досега. Тази сутрин открихме пресите, с които е печатал фалшивите пари в околностите на Париж. В момента се разглобяват и ще бъдат транспортирани в Централния монетен двор заедно с ръчно изработените плаки. Останалата наличност от хартията, на която са правени банкнотите, ще бъде унищожена заедно с пачките от последните издадени „супер банкноти“, които намерихме подготвени за транспортиране.

— На каква стойност?

— Четиристотин милиона. Не може да се отрече, че Галъуей е предприемчив.

— Искам агентите ни от офиса в Париж да присъстват при унищожаването на хартията и фалшивите пари и да им бъдат предадени плаките.

— Няма проблеми.

— Разбрах, че на Галъуей и Уелш им е позволено да си подадат оставките.

— С право на пълна пенсия и всички останали привилегии — добави натъртено Локуд.

Диксън се усмихна на идеята, че липсата на пенсия би се отразила по някакъв начин на Галъуей и Уелш.

— Нещо ми подсказва, че ще се оправят и без тях.

— Подозирам, че сте прав. Но при тези обстоятелства това беше всичко, което можехме да направим. Никой не искаше историята да излиза на бял свят, да не говорим да отива в съда.

— А Пол Камерън?

— От днес бизнесът му е отнет. Затворихме всичките му офиси по света и конфискувахме архивите му. Тук са намесени и други строго секретни дела, затова не мога да ви ги предам всичките, но ако открием нещо в тях, което засяга операцията по разкриването на фалшивите пари, лично ще се погрижа да ви бъдат предадени на ръка.

— Значи и Камерън е вън от играта, а?

— Боя се, че е така. Това влиза в сделката ни.

Диксън се опита неуспешно да скрие гнева в гласа си.

— Те са убийци и крадци!

— Никой не знае това по-добре от мен. И ако имаше друг начин да раздадем правосъдие, без да накърняваме президента и администрацията му, щях да съм първият, който да се погрижи за това.

Лойд улови подтекста.

— Галъуей е взел мерки да не бъде свързан с аферата, ако го заловят, така ли?

— Нека само кажем, че е много изобретателен и със силно развити инстинкти за самосъхранение.

Локуд спря да върви и погледна небрежно през рамо. Това беше предварително уговорен сигнал, който изведе двама агенти от охраната му от сенките, за да го последват до колата с шофьора.

— Още веднъж се извинявам за всичко. И много съжалявам за неадекватния край. Ще ви кажа само, че ще направя всичко възможно

такива неща да не се случват в бъдеще под мое ръководство.

— Да се надяваме, че няма да се случват под ничие ръководство.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, Локуд се обърна и тръгна обратно към мемориала на Линкълн. Гардовете му веднага излязоха от прикритията си и тръгнаха до него, за да го върнат пак в неговия свят на тайни и интриги.

Диксън погледна часовника си. Ако побързаше, щеше да стигне навреме за началото на представлението. Докато се връщаше към колата си, обмисляше дали да не се обади на шефа на отдел „Фалшификации“ и на агента, който ръководеше разследването. Но сега не изгаряше от желание да звъни на когото и да било и реши, че може да почака до сутринта, когато лично ще поговори с Джейкъби и Куин.

След ранния утринен крос през неравния селски терен на Честър Каунти, Пенсилвания, Бен и Джанет продължиха тренировката си на горния етаж на плевнята в дома му в Чадс Форд. Спортната зала бе оборудвана с пълен набор уреди с тежести и боксова круша, която висеше на дебела верига от тавана в единия ъгъл.

Джанет сложи чифт тренировъчни ръкавици, а Бен започна със серия от по десет повторения на всеки от уредите. На една полица до вратата бе поставен телевизор, звукът му бе увеличен и предаваше неделната новинарска утринна програма на ABC „Тази седмица“.

Младата жена започна тренировката си с комбинации от удари, които се забиха умело в боксовата круша и я залюляха силно. Крошетата ставаха все по-мощни и бързи, докато не влезе в стабилен ритъм, нарушаван само от редки отскачания назад за по някой ритник, нанасян с поразителна бързина високо по крушата.

Скоростните серии на тренировката ѝ привлякоха вниманието на Стафърд. Той спря упражненията си, за да я погледа как подскача и се извива, докато нанася тежки удари и ритници, без да спира, лицето ѝ бе напрегнато, а очите ѝ горяха, сякаш боксовата круша беше одушевен предмет.

— Познавам ли го?

— Бившият ми шеф от Отдела.

Изведнъж изражението на лицето ѝ се смени. Спря да удря, обърна се към телевизора и очите ѝ се разшириха от учудване.

Петимата редовни гости на дискуссионната част на предаването обсъждаха различни събития от изминалата седмица в столицата. Джанет ги чу да споменават Адам Уелш и заместник оперативния директор на ЦРУ Спомни си името на Уелш от надписа на видеокасетата от апартамента на Рамзи, и че по време на записания разговор ставаше въпрос за някакъв ЗОД.

Стафърд чу как Джанет няколко пъти повтори „не“. Стана от уреда и отиде до нея.

Двамата се заслушаха в коментара на Джордж Уил за предположенията на вътрешни хора във Вашингтон за двете високопоставени оставки в ЦРУ. Според Сам Доналдсън в града се говорело, че заместник оперативният директор напуска управлението след трийсет и три години служба, за да заеме много привлекателен пост в частния бизнес, а Адам Уелш е сред последните жертви на неуспялата борба с наркотиците. Добави, че Центърът за борба с наркотиците се е оказал напълно неефективен и има нужда от ново ръководство.

Коки Робъртс бе скептично настроен към обяснението на Доналдсън и предложи друго мнение: че ЦРУ са добре познати майстори на интригата и при тях никога не се знае кое е димна завеса, кое лъжа и кое истина. Тъй като нямаха повече информация, членовете на дискуссионната група преминаха към следващата тема.

— Кучи син! — извика Джанет. — Кучи син! — Свали тежките боксови ръкавици и ги запрати през залата. — Позволили са им да си подадат оставките. Лъжливите скапани копелета са покрили всичко и са им позволили да си подадат оставките.

Стафърд не каза нищо, а се върна на уреда си. Продължи да прави упражнения, а Джанет не спираше да крачи напред-назад.

— И какво да правим сега? А? Гадните копелета заповядаха да убият брат ми, а ще се измъкнат сухи, така ли?

Бен направи още една серия повторения, лицето му беше застинала маска на гняв и отчаяние.

— Отговори ми, Стафърд. Какво ще правим сега? Кажете нещо, по дяволите!

Той спря да тренира, стана и тръгна без коментар към вратата.

— Какво? Край? Оттегляш се? Смъртта на Еди нищо ли не означава за теб?

Натрупаният у него гняв избухна. Бен се обърна и закрещя на Джанет, като я стресна и я накара да отстъпи крачка назад:

— Няма да свърши така! Ясно ли ти е? Няма да свърши така! Не може да убият Еди и да им се размине с плясване през ръцете! Системата може и да не успее да раздаде правосъдие, но аз ще успея!

Джанет се окопоти и смекчи тона.

— И какво ще правим сега?

Гласът на Стафърд остана твърд.

— Не знам. Но няма начин да им позволим да се измъкнат.

Тя се приближи и хвана ръцете му.

— Съжалявам. Не мислех това, което казах. Знаем, че обичаше Еди. Но съм толкова бясна, че не мога да мисля с главата си.

— Ще те върна във Вашингтон още тази сутрин.

Джанет пусна ръцете му.

— Ще ме върнеш? И какво би трябвало да значи това?

— Не искам да се замесваш в действията, които може да ми се наложи да предприема.

— Зарязваш ме?

— Не те зарязвам. Но това трябва да го свърша сам.

— Защо? Мислиш, че съм някаква некадърна глупачка и не мога да ти помогна?

— Много добре знаеш, че не е така. Но не искам и двамата да отидем в затвора, ако нещата се объркат.

Джанет се успокои и сниши тона.

— Колко време ще ти отнеме?

— Два-три дни.

— Добре. Но искам да участвам, каквото и да предприемеш срещу Галъей и Уелш. Дължиш ми го. Ако нямам вест от теб до седемдесет и два часа, сама тръгвам след тях.

— Мисля, че е честно.

Стафърд и Джанет взеха душ, преоблякоха се и закусиха, преди да започнат да се стягат за пътуването до Вашингтон. Когато се канеше да излезе от къщата, Бен се върна да провери телефонния си секретар за обаждания от лекуващия лекар на дъщеря му. Правеше го винаги след отсъствие от къщи, без значение колко продължително, понякога проверяваше съобщенията си от външен телефон на всеки час, в зависимост от това колко тежко понасяше мисълта за болестта на Ани през съответния ден.

Освен обичайните съобщения от Нардини, кредитора на съдебни гаранции от Филадельфия, имаше и обаждане от Том Куин, който молеше Стафърд и Барне да се свържат с него. Беше продиктувал домашния, служебния и номера на мобилния си телефон.

Съобщението бе оставено минути след края на предаването „Тази седмица“.

— Да му се обадим ли?

Джанет поклати глава:

— Какъв е смисълът? И откъде знае, че съм у вас?

Бен потегли по алеята пред къщата и Джанет веднага забеляза тъмносиния седан „Мъркюри“ с двама мъже на предните седалки, който също тръгна от другата страна на улицата и пое след тях.

— Тайните служби?

— Това обяснява как Куин е разбрал, че си тук.

Тя се обърна и погледна през задния прозорец.

— Винаги съм мислела, че Тайните служби са най-елитната сред федералните правозащитни организации. Можеше да си вършат малко по-добре работата, не мислиш ли?

— Добре я вършат. Може би така искат да ни покажат, че не са ни забравили — нас или двайсетте милиона.

— Не е много умно от тяхна страна. Ако бях на тяхно място, щях да имам предвид какво се е случило с хората, които през последните дни се опитаха да ни преследват, и че не сме много сигурни кои са те. Което открива възможност да започнем да стреляме по тях.

Джанет не се чувстваше съвсем комфортно заради колата след тях, затова извади пистолета от дамската си чанта и го затъкна отпред, под колана на панталоните си. Бен свали ципа на коженото си яке, за да има по-бърз достъп до оръжието в кобура, закрепен отдолу през раменете му, и продължи да кара по тесния селски път, като надничаше в огледалото за обратно виждане към колата, която ги следваше само на стотина метра.

— Дръж се.

Стафърд завъртя волана рязко, излезе от шосето и насочи наетия „Форд Експлорър“ към имота на един съсед, след което колата заподскача по неравното пасбище. Джанет се извърна и видя, че седанът е спрял на пътя, тъй като не можеше да ги последва. Мъжът на предната седалка говореше по уоки-токи.

— Сигурно имат втора кола на пътя към къщата ти.

— Само че няма да им послужи за нищо.

Бен излезе от пасбището на върха на едно възвишение и зави по черен път, който се виеше през гъста гора. Тогава агентите от колата на

пътя изгубиха от поглед форда. Стафърд излезе от гората от другата страна на своята къща, на същия път, от който бе тръгнал. Сега беше зад преследващата кола на Тайните служби, но зад един остър завой и далеч от погледите им. Подкара в обратна посока с обиколен маршрут по черни селски пътища и накрая излезе на шосе 202, на пресечката му с И-92, после пое на юг — по натоварената магистрала към Вашингтон.

— Не ме разбирай погрешно, Стафърд. Не че те смятам за човек, който не се учи от грешките си, но мобилният ти телефон е включен, нали?

— Целуни ме отзад, Барне.

— Само в мечтите ти.

Мобилният телефон в чантата на Джанет извънтя, докато тя отключваше колата си на паркинга на погребален дом „Дилейни“ във Феърфакс, Вирджиния. Постави урната с праха на брат си на предната седалка и вдигна телефона до ухото си. Въздъхна с облекчение, когато чу гласа на Бен.

— Успя на косъм, Стафърд. Оставах ти само два часа от седемдесет и двата, за които се разбрахме.

— Събирай си багажа за островите.

— Какви острови?

— Островите Лийуорд. Веднага пристигай! Не знам докога вратичката за бягство ще е отворена.

— Ще дойда и по-бързо, ако ми кажеш на кой остров.

— Сен Мартен. Вече ти запазих билет за самолета. Предплатих в брой, затова не използвай кредитната си карта за нищо, което би оставило следа тук.

— Коя авиокомпания и кой полет?

— „Америкън Еърлайнс“. Тръгва от „Дълес“ в единайсет и петнайсет с прехвърляне в Сан Хуан, така че ще си тук около пет и трийсет. Сега е осем и четиридесет и пет, имаш по-малко от два часа, за да си събереш багажа и да стигнеш до летището час преди самолетът ти да излети.

— Няма проблеми.

— Следят ли те?

— През последните два дни — непрекъснато.

— Можеш ли да им избягаш?

— О, все ще измисля нещо!

Стафърд затвори уличния телефон на фериботния кей и се върна на масата си в кафенето с изглед към пристанището на Маригот. Туристическият сезон бе свършил, живописният стар град беше тих и

спокоен и съвсем малко туристи седяха по кафенетата или пазаруваха в скъпите бутици. Палмовите дървета се поклащаха под лекия островен бриз, а тропическото слънце искреше в синьо-зелените води на Карибско море, но Бен не забелязваше чара на мястото. Седеше и пиеше бира от бутилка с дълго гърло и с бинокъла, който бе купил от един фотографски магазин, наблюдаваше отсрещната страна на пристанището, където седемдесет метрова луксозна моторна яхта с надпис „Непобедимите“ бе хвърлила котва на петдесет метра от брега.

Бе започнал издирването си преди три дни, като се обади и поиска услуга от един детектив от Вашингтон, който му даде секретния телефонен номер на Адам Уелш и домашния му адрес. По-късно същата вечер Стафърд установи, че къщата на улицата без изход в Роквил, Мериленд, е пуста, и че охранителната ѝ система е елементарна. Богато озелененият имот имаше двуметров жив плет, който скриваше задната тераса от погледа на съседите и му осигуряваше прикритието, необходимо, за да проникне в двора и да влезе през балконската врата в ранните утринни часове.

Намери това, което търсеше, на бюрото в малкия кабинет до спалнята: името на авиокомпанията и номерата на два полета, надраскани на обратната страна на един плик до телефона. След обаждане до авиокомпанията рано сутринта разбра, че първият полет е до Маями, а вторият с прехвърляне — до Сен Мартен.

Сред множеството фотографии по полиците над вграденото бюро Бен откри една на Камерън с Уелш, когото разпозна от касетата в апартамента на Рамзи, и с Галъуей, когото идентифицира от снимка, намерена при предварителното проучване в мрежата за него. Тримата стояха на палубата на голяма моторна яхта. Беше ги снимал някой от кея, а името „Непобедимите“ ясно се четеше на корпуса.

По-късно същата сутрин той се обади на един от членовете на нюйоркския яхтклуб — адвокат по наказателни дела, на когото бе вършил услуги в миналото — и го попита дали може да разбере кой е собственикът на „Непобедимите“. След консултация в регистъра на „Удс Интернешънъл“ адвокатът му се обади и му каза, че яхтата е записана на името на „Камерън и съдружници“. В регистъра имало и информация за предишните имена и собствениците на плавателните съдове, която показваше, че „Непобедимите“ някога се е казвала „Попътен вятър“. Както винаги предвидлив, адвокатът се бе сдобил с

брошура, подготвена от предишния собственик, когато бе обявил „Попътен вятър“ за продажба. Пусна по факса снимките и схемите в хотелската стая на Стафърд, като му обърна внимание, че „Камерън и съдружници“ са купили яхтата за четиридесет и седем милиона долара.

След това Бен се обади на шефа на пристанището във Филипсбърг, Сен Мартен, в холандската част на острова, който го информира, че в момента „Непобедимите“ не е на котва там. Разговорът с началника на пристанището в Маригот, Сен Мартен, във френската част, потвърди предчувствието на Стафърд: „Непобедимите“ бе акостирала край Маригот.

Бен върна форда на агенцията за коли под наем на вашингтонското летище „Рейгън“ и плати в брой билета до Маями, където три часа по-късно нае друга кола и отиде да се види с Чарли Дардас — стар приятел, с когото бяха служили в специалните части, преди да се прехвърли в „Делта Форс“, и който сега имаше фирма за внос и износ.

Дардас винаги се бе движил по ръба на закона и Стафърд никога не го бе питал точно какво внася и изнася, а и той самият не бе изявил желание да му обяснява. Но старият му приятел също така не зададе никакви въпроси, когато Бен му каза от какво има нужда, и намери необходимото само час след пристигането му.

След като си тръгна от офиса на Дардас на морския бряг, грижливо прибрал и замаскирал необходимите му неща така, че да не привличат вниманието на митничарите, Стафърд взе стриктни предпазвателни мерки, за да е сигурен, че не го следят. Отби се в магазин за чанти и купи две брезентови раници, от които винаги имаше в изобилие по летищата. От магазин втора употреба във Форт Лодърдейл купи мъжки дрехи и напълни едната чанта с облекло в своя размер, а другата — с доста по-малък номер.

След това остави колата на „рент-а-кар“ агенцията в Маями и три пъти смени таксито, с цел да избегне евентуално следене. Чак тогава си купи билет за Сен Мартен от туристическа агенция в Бока Ратон. Пристигна на летището два часа по-рано и остави двете раници в различни шкафчета в гардеробната, преди да отиде при терминала и да чака заедно с останалите подранили пътници да се регистрира за полета.

След дваайсет минути в чакалнята за заминаващи седна сам мъж. Бен стана и нарочно се спъна в чантата му, после я вдигна и се извини за несръчността си. Запомни името и адреса на мъжа, изписани на етикета на чантата, и след кратък разговор, от който разбра, че отивал в Сен Мартен, Стафърд се извини и излезе от чакалнята.

Отиде при шкафчетата в гардеробната, където бе оставил двете еднакви чанти, попълни и сложи етикет с името и адреса на непознатия мъж на чантата с по-малкия размер дрехи и нещата, които Дардас му бе доставил. На другата чанта сложи същия надписан на ръка етикет, но със собственото си име и адрес.

След това изнесе двете чанти през терминала и зачака служителите, които проверяваха багажа, да бъдат затрупани от пътници, бързаци да хванат самолета си. Показа билета си на пропуска, както и паспорта за потвърждение на самоличността, и подаде чантите. Забързаният служител не забеляза, че имената на тях са различни. Подаде на Стафърд два талона от етикетите за багажа и прати чантите по лентата. Бен запомни кой етикет с коя раница вървеше й, когато се върна в чакалнята, изхвърли талона на тази с вещите от Дардас, след това се качи на борда с малкия сак, който си бе приготвил за пътуването.

Процедурата бе обичайна, но както много други изпитани методи, ако се изпълнеше както трябва и ако обстоятелствата позволяваха, все още действаше. Стафърд знаеше, че багажът, който отпътува за Маями и карибските курорти, рядко бе прекарван през рентген и сканиран със сензори, освен ако нямаше специално предупреждение. Имаше много други маршрути, които изискваха засилено внимание от служителите на оживеното летище. Но в случай, че все пак минеха през рентген и съдържанието на раниците бъдеше разкрито, щяха да разпитват човека, чието име бе изписано на етикета. Като се имаше предвид колко много черни брезентови раници имаше, практически нямаше шанс претовареният служител да си спомни, че Стафърд я е внесъл.

Ако чантата стигнеше до Сен Мартен и това, което му бе дал Дардас, все пак бъдеше разкрито, когато се опиташе да го прекара през митницата, можеше просто да каже, че е объркал раниците. Прекалено малките за неговия ръст дрехи щяха да подкрепят твърденията му, още повече че чантата с неговия размер облекло и неговото име беше точно

същата. Въпреки че доказателството не бе безапелационно, всеки средностатистически адвокат можеше да го измъкне от съдебен процес.

При пристигането си в Сен Мартен Стафърд взе „грешната“ брезентова раница, махна етикета с чуждото име и адрес и го хвърли в коша за боклук. Номерът на талона, който бе запазил, имаше само една цифра разлика от този, който бе изхвърлил в Маями, и той така скъса етикета, че различната цифра да не се чете.

Подаде раницата с обезобразения етикет и талона от втората чанта на разсеяната жена, която само хвърляше по едно око на багажа на пътниците, които напускаха зоната за проверка. Тя не погледна внимателно нито към етикета, нито към талона в ръката на Стафърд и той продължи към повърхностната митническа проверка, която мина без инциденти.

Сложи раницата в багажника на колата, която взе под наем, и се върна на летището. Показа самолетния си билет и талона за втората раница и обясни, че е забравил част от багажа си. След това се върна в зоната за проверка на багажа и се направи, че я търси.

Шумната гъмжаща тълпа, току-що слязла от борда на друг пристигащ самолет, която също се опитваше да си намери багажа, направи още по-лесно прикриването на това, което се канеше да стори. Дръпна втората раница настрана, откъсна етикета със своето собствено име от дръжката и го прибра в джоба си, преди да я върне обратно и да напусне терминала.

Джанет се върна в апартамента си във Феърфакс петнайсет минути след позвъняването на Бен. Бързо взе душ, облече се и приготви една голяма и една по-малка чанта, които носеше със себе си и във вилата, прибра вътре паспорта си и остави пистолета. Обади се на Бет Купър — близка приятелка, с която заедно тренираха в спортната зала и през повечето дни от седмицата правеха кросове, и я помоли да дойде незабавно. Купър, която живееше наблизко, пристигна след десет минути.

Бе избрала нея, защото бяха еднакви на ръст и на пръв поглед си приличаха. Когато Бет напусна апартамента ѝ с екипа ѝ за тренировки

и характерните ѝ спортни слънчеви очила, нямаше начин някой да си помисли, че не е Джанет.

Тя огледа паркинга от прозореца си на третия етаж и видя Купър да тръгва със стария ѝ фолксваген. Тъмносиният седан с двамата мъже в него, който бе забелязала по-рано на път от погребалния дом, веднага потегли след колата ѝ.

Джанет грабна чантите и бързо напусна апартамента. Взе саба кабриолет на Бет, както беше планирано, и директно потегли към летище „Дълес“, където спря на паркинга за кратки престои, сложи ключа и талончето за платена такса в найлонова торба за сандвичи и я пхна под десния калник.

Стафърд видя Джанет да слиза от самолета на летище „Куин Джулиана“ и изчака пред терминала да мине митническата проверка. Най-накрая излезе под късното следобедно слънце, облечена за тропическия климат в тюркоазна копринена блуза и бели сако и панталони, които бяха по-намачкани от кожата на номад.

— Сауна ли ще си правиш в тези дрехи?

— Те са ленени, еснаф такъв. Сигурно имам модерен вид.

— На какво? На скитница? — Бен ѝ помогна с багажа, като взе сака от рамото ѝ.

Джанет не пускаше едната му дръжка.

— По-внимателно!

— Какво има вътре?

— Еди. Веднъж ми каза, че ако нещо се случи с него, иска прахът му да бъде разпръснат в океана. Смятах да го направя на брега в Рехобот, но тук е още по-добре. Споменаваше, че иска да дойде на това място да се гмурка.

— Да, помня.

— Е, вече е тук. — Пусна чантата и я хвана здраво с две ръце. — Доколкото разбирам, намерил си Галъуей и Уелш.

— И Камерън.

— Впечатлена съм.

— Недей. С издирването на хора си вадя хляба.

Джанет се качи в колата под наем, а Стафърд сложи сака и чантата, в която беше урната с праха на Еди на задната седалка,

завърза я с предпазен колан и седна зад волана.

— Е, какъв е планът ти?

— Всичко съм измислил, но след като ти кажа каквото имам, настоявам внимателно да си помислиш, преди да решиш да се забъркаш. При всички случаи ще го направя, но искам да си сигурна. Ако не си, най-добре ще е да се оттеглиш.

Бен започна да говори, а Джанет слушаше, докато се приближаваха към френската част на острова по тесния път, криволичещ покрай заоблени хълмове и живописни морски долини. Разказа ѝ в подробности какво бе разбрал и какво бе намислил да прави. Когато свърши, тя отговори без колебание:

— Брой ме и мен.

Джон Галъуей и Адам Уелш бяха излезли на палубата на „Непобедимите“ да изпият по питие, когато от главния салон с климатик излезе Пол Камерън, който носеше махагоново сандъче с големината на кутия за пури. Тримата бяха облечени като за вечеря на брега, а сивата коса на Галъуей бе срасана назад и той изглеждаше великолепно в оранжевата си копринена риза, белия костюм от лен и коприна на „Армани“ и черните велурени обувки на „Ферагамо“.

Галъуей бе отишъл същата сутрин с една от лодките на яхтата до закътан плаж на близкия остров Ангила и бе прекарал деня в слънчеви бани и подводно гмуркане. Само за три дни бе придобил равен златист тен. Зрението му се бе изострило, както често ставаше след ден на тропическия пек и солен въздух, и сега седеше напълно отпуснат и наблюдаваше как един пеликан се гмурка за риба близо до кила, докато слънцето се снишаваше зад хоризонта.

Камерън си приготви питие, присъедини се към Галъуей и Уелш на осмоъгълната маса в средата на палубата и постави пред тях махагоновата кутия.

Вниманието на Галъуей бе приковано от сандъчето.

— Това ли са?

— Да. Един от моите хора ги донесе от Брюксел тази сутрин.

— Провери ли ги?

— Добри са, дори повече от предишните, които ползвахме.

Галъуей отвори кутията и помириса. В облицованата ѝ вътрешност се намираха дубликати на ръчно гравирани плаки за стодоларовата банкнота. Извади едната плоча, след това и другата и се полюбува на майсторската им изработка, после се обърна към Уелш:

— Ами гравьорът?

— Сгази го камион на излизане от църква в Брюксел вчера сутринта. Убит е на място.

Галъуей само кимна и върна гравирани плочи в кутията, преди да се обърне към Камерън:

— Паоло вече е задвижил нещата.

Откакто бе получил ултиматума на директора на ЦРУ единствената грижа на Галъуей, освен съдържанието на махагоновото сандъче, бяха последствията от търговията им с наркотици и получените за това пари, депозирани в различни банки из Европа.

— Колко успя да изтеглиш от австрийската и лихтенщайнската сметка, преди да ни замразят финансите?

— Всичко, с изключение на седемдесет и два милиона.

— Което значи, че имаме...

— Триста четиридесет и седем милиона и дребни. Разхвърлих ги по сметките ни на Кайманските острови и Кюрасао.

— Взе ли предохранителни мерки?

— Превъртях ги през толкова много офшорни фирми и банки, че никога няма да успеят да ги проследят.

Звукът от включен мотор наруши спокойствието на кадифената карибска вечер. Двама души от екипажа докараха една от лодките на яхтата до стълбата от дясната страна. Тя се ползваше изключително за качване на лодките и обикновено оставаше спусната, докато яхтата бе на котва.

Тримата мъже довършиха питиетата си и придружени от капитана, слязоха по стълбата и се качиха в чакащата ги лодка.

Стафърд и Джанет седяха на пейка под сянката на една палма на края на кея и оглеждаха пристанището. Редуваха се да наблюдават какво става на борда на „Непобедимите“. В момента бинокълът беше у Джанет и тя го фокусира на Галъуей, когато лодката с грохот отплава от огромната яхта и пое към брега.

— Едно му признавам на гадния убиец: определено знае как да се облича.

Бен видя как лодката се приближи към брега и влезе в пристанището на стотина метра от мястото, където с Джанет се бяха скрили в сенките. И четиримата, придружени от двама членове на екипажа, които, ако се съдеше по действията им, бяха бодигардове, слязоха и поеха по улицата, в края на която влязоха в един ресторант.

— Преброих десетчленен екипаж, без да се смята капитанът — каза Стафърд. — Петима слязоха преди петнайсет минути на брега и

отидоха в бара на ъгъла. Двама са заедно с капитана и нашите хора. Което значи, че са оставили на пост трима мъже на борда.

— Необичайно е екипажът да е изцяло от мъже, не мислиш ли? Виждала съм видеозаписи на яхти на наркобарони, които Отделът е следил във Флорида. Около тях винаги имаше поне по няколко жени, които се занимаваха с чистенето и поднасяха храната и питиетата.

— Което може би ни подсказва с какви хора си имаме работа.

Бен взе малката непромокаема найлонова чанта, която бе купил по-рано, метна я на рамо и с Джанет станаха и тръгнаха по кея към тясна калдъръмена уличка, която водеше към плажа. На средата на пътя до другата пресечка дочуха звуците на калипсо от ярко осветения бар, чиито развеселени клиенти се бяха пръснали и по улицата.

Барът се казваше „Маймуната“ — истинска дупка, в която трийсетина посетители стояха рамо до рамо. Беше популярен сред обслужващия персонал на луксозните моторни и безмоторни яхти, хвърлили котва в мариготското пристанище, място, където моряците можеха да пийнат и да обменят клюки за приятели, работещи по плавателни съдове из целия свят, както и за заниманията и странностите на богатите собственици.

Повечето клиенти бяха облечени в плетени пуловери с избродирано име на яхтата, на която работеха, а говорът беше предимно английски, тук-там с шотландски примес.

Стафърд посочи веселото гъмжило пред бара.

— Ти си, Барне. Искам само да знам колко дълго „Непобедимите“ ще остане в пристанището, затова недей да събуждаш подозрение, като притискаш хората за информация, която не ни е необходима. И не забравяй, че нямаме време.

Джанет се бе преоблякла в стаята, резервирана за нея от Бен в морския хотел, в който и той бе отседнал при пристигането си. Сега носеше предизвикателни къси панталони и тънка памучна блуза с дълбоко деколте. Тя погледна тясната пуста уличка, а Стафърд посегна и я хвана за ръката.

— И внимавай, разбра ли? Тези момчета не са обикновени моряци. Приличат ми на закоравели мошеници и най-вероятно работят при Камерън точно затова.

Тя се усмихна и намигна.

— Не се тревожи, Стафърд. Ще използвам целия си женски чар.

— Е, сега вече се притесних.

Джанет продължи нагоре по улицата, като се поклащаше в ритъма на калипсото, носещо се от бара. Бен я проследи с поглед и си спомни една история, която Еди му бе разказвал: как бе видял мъж да се блъска в стълб, докато я зяпа как върви. Не му бе трудно да разбере защо това се бе случило. Но бързо се съсредоточи върху предстоящия план и се върна на кея, за да наблюдава „Непобедимите“ и ресторанта, в който Галъуей, Уелш и Камерън бяха седнали да вечерят.

Груб ирландец, механик на моторна яхта, хвърлила котва в холандската част на острова, стоеше пред вратата на „Маймуната“ и пиеше тъмна ирландска бира направо от каната, подпирайки се на стената. Замъгленият му поглед попадна на Джанет, която се приближаваше към входа, но всичко, което успя да възпроизведе от чаровната усмивка, с която обикновено печелеше сърцата на жените, бе по-скоро глуповато захилване, разливащо се бавно по блажената му физиономия. Измърмори нещо неразбираемо, след това се засмя на себе си и се опита собственически да я прегърне през кръста, когато тя стигна до вратата. Джанет се дръпна настрани и се усмихна на безобидния жест, назидателно поклати пръст, като продължи да се полюлява в ритъма на калипсото, а след това влезе в претъпкания шумен бар.

Веднага привлече вниманието на всички мъже вътре и набеляза жертвата си за по-малко от минута — висок, грубоват, но привлекателен рус мъж, който седеше на маса в ъгъла и делеше каната си с бира с още двама съекипажници от „Непобедимите“.

Тя забеляза, че я гледа, направо я разсъбличаше с поглед, но в същото време правеше усилие да скрие искреното си възхищение. Чу го как коментира пред приятелите си на висок глас и с явен английски акцент, докато я посочваше с пръст:

— Ей това се казва хубава мацка!

Джанет се усмихна широко и стигна с танцова стъпка до масата с тримата мъже. Като се правеше, че питиетата са й дошли малко много, тя се плъсна в скута на високия хубав англичанин.

— Обичам мъже с английски акцент, то-о-о-олкова е секси.

— На мен така ми викат, скъпа. Сексапилния Хари.

Тя старателно имитира лондонски акцент:

— Е, 'Ари, ако се проявиш като джентълмен и ми налееш бира, може да ти позволя да си поиграеш с мен.

Хари грейна и й наля, а приятелите му гледаха като ударени и, меко казано, завиждаха на късмета му.

След петнайсет минути Джанет си тръгна с информацията, която й бе необходима, върна се на кея и намери Стафърд да седи на пейката под палмата и да наблюдава яхтата и ресторанта нагоре по улицата. Той свали бинокъла, щом я чу да приближава.

— Утре в два часа следобед тръгват за Аруба.

— Сигурна ли си?

— Мъжът, когото си набелязах, бе силно заинтригуван от мен. Обясних му, че за тази вечер имам планове, но мога да се видя с него утре. Тогава той ми каза, че утре заминават.

— Точно в два следобед?

— Точно. Аз го изгледах колкото може по-разочаровано и му казах, че утре в три часа ще съм на нудисткия плаж. Повярвай ми, Стафърд, ако имаше и най-малка възможност Хари да дойде на този плаж, щеше да ми съобщи.

Бен се засмя:

— Добре. Предполагам, че имаме около час — час и половина, докато някой от тях се върне на борда.

— И още нещо. Беше прав, че не са обикновени моряци. Проверих Хари и приятелчетата му, а после и другите двама на излизане. Всички имаха кобури на глезените си. Ако трябва да предположа какво има в тях, бих заложила на малки полуавтоматични, вероятно трийсет и осем милиметрови пистолети.

— А аз се обзалагам, че на яхтата имат доста по-сериозни оръжия.

Стафърд огледа за последен път палубата на „Непобедимите“ с бинокъла и го прибра в непромокаемата чанта.

— Е, как е?

— Има двама на кърмата, пият бира и пушат. Още не съм видял третия.

— Е, ще опитаме ли?

— Да.

Той взе чантата и тръгна към платформата близо до фериботния док, следван от Джанет. Спря се и я изгледа дълго и замислено.

— Знаеш ли, аз бих могъл да дойда на нудисткия плаж утре в три следобед.

За първи път я чу да се смее от сърце и това освободи част от напрежението, което тегнеше и над двамата, докато вървяха по платформата.

Светлините на яхтите, пуснали котва в пристанището, искряха като диаманти в тъмните води. Бос и само по къси панталони и тениска, Стафърд загреба и отблъсна гумената лодка от платформата. Оттласкваше се от другите лодки, където беше възможно, за да насочи своята към „Непобедимите“, а Джанет наблюдаваше двамата мъже на кърмата и оглеждаше палубата за третия, като внимаваше дали няма признаци, че са усетили, че ги следят.

Гумената лодка имаше две предимства: Бен щеше да стигне сух до яхтата, защото ако доплуваше, щеше да остави мокри следи и да разкрие присъствието си, освен, това с нея Джанет можеше да се приближи към кърмата, да заговори двамата мъже и така да ги държи ангажирани, за да не влязат неочаквано, докато Стафърд си свършеше работата и бе готов да се върне на брега.

Водата в пристанището беше спокойна, когато стигнаха до стълбата на „Непобедимите“. Бен гребеше от дясната страна, за да не го видят от палубата, и като достигна стълбата, се хвана за нея и излезе от лодката. Без да каже нито дума, Джанет пое греблата и продължи към кърмата, откъдето се чуваха гласовете на двамата мъже.

„Непобедимите“ бе пуснала котва най-навътре в океана. Страната без люкове бе обърната към пристанището, а от десния ѝ борд се виждаше само огряната от луната водна повърхност и далечните светлини на остров Ангил. Затова Стафърд нямаше защо да се тревожи, че някой на яхтата можеше да го види, докато се катереше по стълбата, метнал непромокаемата чанта на гръб.

Като стъпи на борда, той се прилепи към външната стена и надникна към предната палуба. Не виждаше никого и чуваше само гласа на Джанет, която викаше към двамата мъже на кърмата, докато гребеше покрай кила:

— Каква красива яхта!

— Така е — отвърна единият, а Бен знаеше, че Джанет напълно ще привлече вниманието им за колкото време му е необходимо.

Отвори вратата срещу стълбата и влезе в коридорчето между трапезарията и кабинета на собственика. Беше научил наизуст плана на главната и долната палуба от схемите в брошурата, изпратена му по факса от нюйоркския адвокат, затова веднага пое по стълбата вляво на коридора. Остана неподвижен няколко секунди и се послуша дали по шумовете в яхтата няма да проличи, че са го усетили да влиза.

Още се тревожеше къде ли е третият член от екипажа, но тъй като не чу нищо обезпокоително, спусна се по стълбата към долната палуба точно пред машинното отделение, където спря за миг, за да се ориентира, преди да продължи към каютите на моряците. Спря между столовата на екипажа и кабината на механика, където според схемата трябваше да има отвор на пода. Веднага го намери под малък ориенталски килим, сложен, за да го прикрива.

Нави килима и го подпря настрани с надеждата, че ако някой мине, ще реши, че друг член на екипажа е влизал вътре по работа. Вдигна капака, спусна се вътре и отново затвори. Сега беше точно там, където искаше — между двата резервоара с гориво зад предната стена на яхтата.

Веднага дръпна ципа на непромокаемата чанта и извади нещата, които бе взел от приятеля си в Маями: деветволтова батерия, дигитален отброител на времето, тънък като молив детонатор с малък допълнителен заряд и два калъпа от по триста грама пластичен експлозив. Когато приключи прецизното свързване на елементите, нагласи таймера така, че веригата между батерията и детонатора да се затвори след двайсет и четири часа и да взриви мощната бомба, когато яхтата е в открито море на път за Аруба.

Стафърд разчиташе, че информацията, която Джанет бе получила от моряка в бара за отпътуването на яхтата, е вярна и че нищо няма да забави „Непобедимите“ след този час. Искаше експлозията да стане, когато е на сред океана и далеч от пристанището на Маригот, защото така нямаше опасност някой невинен случаен минувач да пострада или да бъде убит. Затова с Джанет се бяха разбрали, в случай че лодката не тръгнеше поне три часа преди взрива, Стафърд да се обади анонимно на шефа на порта и да му каже къде да намери бомбата и как да я обезвреди.

Той внимателно провери и препровери таймера и връзките му, преди да пхне детонатора в пластичния експлозив. След това постави

бомбата между предната стена и резервоарите — така добре бе скрита, че можеше да я намери само човек, който специално бе тръгнал да я търси.

Погледна часовника си. Вече седемнайсет минути бе на борда. Закопча чантата и я метна на гръб, след това спокойно и бързо започна да заличава следите. Върна се пред люка, затвори капака и сложи килимчето на мястото му. Пъргаво премина по коридора, спря в подножието на стълбата и се послуша, преди да се върне при горния вход, като все още се притесняваше, че не бе открил третия член на екипажа.

Когато стигна върха на стълбата, Бен замръзна. Пред прозорчето на външната врата, на не повече от три метра разстояние, видя третия моряк. Стоеше на върха на външната стълба, пушеше цигара и се взираше в далечните светлини на Ангила. Стафърд бавно се приведе, като избягваше резките движения, които мъжът можеше да забележи с периферното си зрение. Внимателно се върна надолу по стълбата, така че само част от главата му да се подава, за да може през стъклото на вратата да наблюдава моряка.

Бен го видя как се извърна и тръгна към кърмата. Когато го изгуби от очи, се изкачи внимателно по стълбата, а като стигна в коридорчето, се прилепи към стената и надникна през стъклото на вратата. Сега мъжът беше с гръб към него. Все още крачеше към кърмата и беше стигнал до терасата на предната палуба.

Стафърд отвори вратата и чу какво бе привлякло вниманието на моряка — смехът на Джанет се носеше над водата. Мъжът беше вече напълно изчезнал от погледа му, намираще се в далечния край на палубата, на върха на стълбите към кърмата. Бен се промъкна през вратата, отиде до външната стълба и заслиза надолу. Когато приближи водната повърхност, левият му крак се закачи на едно стъпало. Рязкото движение, с което възвърна равновесието си, накара непромокаемата торба на гърба му да се залюлее и да се блъсне в борда на яхтата.

Мъжът на предната палуба чу глухото тупване. Обърна се и тръгна бързо по посока на звука, като преди това извади пистолета си от кобура на кръста, покрит от ризата. Застана на върха на външната стълба, погледна надолу, а след това се взира по цялата дължина на яхтата цели две минути, после хвърли цигарата си през борда и се

върна на предния мостик, откъдето се носеше смехът на съекипажниците му.

Бен изплува на повърхността на водата и шумно си пое въздух. Беше под парапета на яхтата и не можеше да бъде забелязан отгоре. Веднага заплува към лявата страна на плавателния съд и след това — към най-близката суша. Когато подмина и се скри зад една безмоторна яхта, спря да загребва и чу как Джанет вика към мъжете на кърмата:

— Да не забравите да кажете на Хари, че ще го потърся, когато пак дойде в пристанището.

Стафърд се усмихна за сетен път впечатлен от хладнокръвието и остроумието на Джанет в трудни ситуации. Също като Еди, помисли си той и заплува към малката платформа за лодки, встрани от главния кей.

Бен и Джанет наблюдаваха как „Непобедимите“ вдига платна няколко минути преди два часа на следващия следобед. Ясно виждаха Джон Галъуей, Адам Уелш и Пол Камерън на борда, застанали на предния мостик на огромната яхта, чиято белота искреше под тропическото слънце. Съдът напусна пристанището на Маригот и се отправи в открито море.

По молба на Джанет, Стафърд бе наел моторна лодка с два двигателя от контингента на хотела им и те тръгнаха да обиколят острова. След три часа, когато слънцето се канеше да залезе, двамата седяха в тържествена тишина, пуснали котва в усамотен живописен залив, който Джанет бе избрала за последно убежище на брат си.

Залезът представляваше великолепна амалгама от все повече потъмняващи червени и златни нюанси, които с всяка минута променяха цвета на водата от аквамарин към тъмносиньо. Джанет стоеше на носа и държеше урната с праха на Еди, чакайки мига, в който слънцето щеше да се скрие зад хоризонта.

Стафърд бе седнал на кърмата, взираше се в морето и слушаше прибоя в далечния риф. Мислеше за Еди и за хубавите мигове, които бяха прекарвали заедно, за страха и победите, които бяха делили. Гласът на Джанет, с почти детински нотки в него, го извади от замечтаността му:

— Виж! Виж!

Той вдигна поглед и точно там, където слънцето изчезваше зад хоризонта, видя зелено сияние.

Чудото продължи няколко секунди и в този миг Джанет изсипа праха на Еди през борда. Океанският бриз превърна част от него в облак, а останалото количество се залюля на вълните на отлива и потъна в пурпурните дълбини. Очите на младата жена се напълниха със сълзи, тя седна и се обърна към Бен:

— Виждал ли си преди такова зелено сияние?

— Дори не съм чувал, че го има.

— Учените го обясняват с атмосферните промени. Оптично явление. Но пък други вярват, че в него има нещо мистично и тайнствено, че е знак, предчувствие или предсказание. Някои хора цял живот се мъчат да го зърнат и не успяват. Не мога да повярвам, че го видях тук. И то точно днес.

Погледна към хоризонта и сълзите ѝ потекоха.

— Може би Еди е тук с нас, Стафърд. Може би точно това означава. Затова го видяхме. По някакъв странен начин той ни доведе тук, защото това е мястото, където е искал да дойде. И ни дава знак, че всичко е както трябва. Че е на по-добро място.

Бен погали лицето ѝ с опакото на дланта си и внимателно изтри сълзите ѝ.

— Джанет?

— Какво?

— Ако Еди беше тук, и двамата знаем какво щеше да каже.

— Какво?

Той се опита да имитира акцента от Ню Джърси, който Еди бе усвоил в детството си и който така и не успя да преодолее:

— Показах ви зеленото сияние. Дайте по още една бира.

Джанет се засмя през сълзи и Стафърд я прегърна и я притисна към себе си.

— О, боже, толкова ми липсва! Беше много добър с мен.

Облегна глава на гърдите на Бен и той почувства, че цялата трепери. Притисна я по-силно и я целуна по челото.

— Знаем. И на мен ми липсва.

Когато престана да плаче и му каза, че иска да си ходят, Стафърд запали мотора, обърна лодката и тръгна да излиза от залива.

Бен купи билет за последния полет от острова същата вечер. Беше директно за Сан Хуан, където имаше връзка за Филадельфия, което значеше, че щеше да си е вкъщи още тази нощ.

Джанет стоеше до него в чакалнята за заминаващи пътници.

— Сигурен ли си, че не искаш да поостанеш някой и друг ден? Да половиш риба? Да се гмуркаш?

— Звучи прекрасно, но трябва да се върна да видя Ани.

— Разбирам.

— Не е ли крайно време да изгорим и последния мост?

— Какъв мост? Не виждам никакъв мост. Ти виждаш ли?

Стафърд се засмя:

— Ще върнеш ли парите?

Джанет му отвърна с усмивка:

— В никакъв случай. А ти?

— Сигурно не.

— Какво знаеш за прането на пари?

— Или достатъчно, за да ги превъртя, или за да проваля всичко и да ме хванат. Ще разбере кое от двете много скоро.

Тя извади три прилежно сгънати листа с хотелското лого от дамската си чанта и му ги подаде.

— Какво е това?

— Малко информация, която събрах по време на квалификационния курс на Отдела за борба с наркотиците. За прането на пари. Как го правят големите баровци. Следвай инструкциите и няма да оставиш никаква следа.

Прозвуча последното повикване на пътниците по радиоуредбата. Стафърд прибра написаните на ръка указания в джоба на якето си и вдигна чантата си.

— Е, това ли е?

— Като че ли да.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще поостана. Ще се попека на слънце. А след това... не знам. Имам да довършвам някои неща, после сериозно ще се замисля за бъдещето. Ами ти?

— Има една частна клиника в Ирландия. Постигат големи успехи в посттравматичните случаи като този на Ани. Преди не можех да си я позволя. Но сега мога.

— Надявам се да помогнат.

— Ще ти пиша. За да знаеш къде сме.

— Разбира се.

— Ако ти се отвори възможност, ела да ни видиш.

— Да, може би.

Бен я прегърна набързо и я целуна по бузата.

— Благодаря ти. Не можех и да се надявам на по-добър партньор.

— Аз също.

Жената, която проверяваше билетите на пропуска, изгледа Стафърд, когато и последният пътник напусна чакалнята и тръгна към самолета.

— Май трябва да вървя.

— Добър план.

Очите им се срещнаха и те останаха неловко загледани един в друг, след това той кимна, метна сака на рамо и тръгна към изхода. На вратата се спря и се обърна да каже нещо, но Джанет го изпревари:

— Качвай се на проклетия самолет, Стафърд, преди тук да се разиграе мелодрама.

Бен се засмя и тръгна към самолета. Джанет все още чуваше смеха му, когато се качваше по стълбичката на борда.

Шест часа след като напусна Сен Мартен, моторната яхта „Непобедимите“ плаваше под тропическото нощно небе, обсипано с безброй звезди, с малко под максималната си скорост от 15 възела, на 4000 метра от дъното на океана. Най-близката суша беше Сен Кроа на север и Саба на изток — и двете бяха на повече от 30 километра.

Яхтата се носеше спокойно по приборя, а топлият бриз вееше по палубата, където Галъуей, Уелш и Камерън вечеряха късно и се наслаждаваха на живописната нощ в открито море. От невидими тонколони долиташе тиха музика на класическа китара, а тримата ядяха и обсъждаха плановете си да купят типографска и печатарска преса от партньор на Галъуей във Венецуела — две машини, необходими им, за да започнат отпечатването на висококачествените „супер банкноти“.

Две нива по-долу от палубата, на която тримата отпиваха вино и похапваха салата от омари, бомбата, оставена от Стафърд между предната стена и резервоарите, отброяваше последните секунди преди взрива. Когато на дисплея на таймера се появиха четири нули, бомбата експлодира със сила, която се увеличи пет пъти от едновременното избухване на двата танка с гориво.

Мощният взрив буквално разцепи яхтата на две и унищожил обшивката ѝ, след което тя започна бързо да се пълни с вода и потъна за по-малко от три минути. Единственият оцелял от екипажа беше готвачът, който в това време стоеше на мостика и пушеше цигара, а взривът го изхвърли през борда. Той се хвана за отломка от разбития плавателен съд, беше почти в безсъзнание, замаян от ударната вълна, а от носа, ушите и очите му течеше кръв.

На шест километра от „Непобедимите“ офицерът на вахта на плаващия под либерийски флаг към Венецуела товарен кораб излезе от каютата с радиостанцията, след като изпи чаша кафе. Стъпи на

палубата и видя ярко оранжево-жълто сияние на хоризонта. Миг по-късно от океана към него долетя звукът на мощен взрив. Насочи бинокъла си по посока на експлозията и забеляза горящи парчета от яхтата да плават на водната повърхност. Съобщи на дежурния на палубата, който се обади на капитана, и 100-метровият товарен кораб веднага промени курса си, за да види какво е станало и дали има оцелели.

Стафърд държеше ръката на дъщеря си, докато гледаше как самолетът „Гълфстрийм V“, който бе наел, заема мястото си на пистата за трансатлантически полети на летището във Филадельфия. Провери коланите, които държаха Ани в количката ѝ, и когато видя пилотът да отваря вратата и да пуска стълбата, тръгна към изхода на чакалнята. Точно тогава от другия край на залата изникна Том Куин.

Огледа набързо Ани, която седеше неподвижно в количката и се взираше невидящо в пода. После поздрави Бен с приятелска усмивка:

— Прекрасна е. Доколкото разбирам, много прилича на майка си.

— Така е.

Куин посочи частния самолет, който ги очакваше на пистата.

— Сигурно добре ти върви бизнесът за издирване на престъпници съдебните гаранции.

— Не се оплаквам.

Стафърд погали Ани по главата, за да я успокои, след това впи поглед в агента.

— Сега не можем да говорим. Ще карам дъщеря си в болница в Ирландия. Когато я настаня, посочете място и час и ще дойда. Но не искам пред нея да казвате нещо, което би могло да я разстрои.

— Спокойно, Стафърд. Просто се отбих, за да ти предам информация, която според мен може да ти се стори интересна.

— Каква информация?

— Изглежда, че въпреки провала на системата да накаже хората, виновни за смъртта, на Еди Барне, са се задействали и други сили.

Бен изобщо не се издаде.

— Тоест?

— Джон Галъуей, Адам Уелш и Пол Камерън са били на яхта, която потънала насред океана преди четири дни. Експлозията била забелязана от моряк на минаващ наблизо кораб. На него се спасил единственият оцелял, който няма представа какво се е случило.

— Има Господ!

— И той очевидно е доста отмъстителен.

— Неведоми са пътищата, по които Той върши чудеса. Нали така беше?

По лицето на Куин се изписа кисела усмивка.

— Между другото, как мина пътуването ти до Сен Мартен?

Стафърд се хвана на играта.

— С една дума? Удовлетворително.

— Страхотно съвпадение е, че с Джанет Барне сте били там по едно и също време с яхтата на Пол Камерън.

Бен не каза нищо, лицето му остана безизразно.

— Странно нещо са съвпаденията. И доколкото знам, обикновено не са случайни.

— Ще се наложи да ви повярвам.

— Има още едно съвпадение, което ми се вижда най-странно от всичко. От военното ти досие разбрах, че преди да постъпиш в „Делта Форс“, специалността ти е била взривяване и си преминал допълнително обучение по оперативна работа и разузнаване.

— Всъщност истинското име на специалността не е взривяване, а инженерно осигуряване.

— Значи си строил, а не взривявал?

— Не, предимно взривявах, само че го наричахме инженерно осигуряване.

Куин се усмихна и му подаде ръка.

— Пожелавам ти безавариен полет.

Стафърд стисна протегнатата му ръка.

— Ще ви се обадя. Както вече ви казах, щом искате да поговорим, само ми кажете къде и кога.

— Мисля, че току-що поговорихме.

— Значи това е всичко?

— Освен ако не искаш да ми кажеш нещо друго.

— Аз ли? Не. Абсолютно нищо.

— Не съм много сигурен. Предполагам, вече си заличил всички следи, което ще направи по-нататъшното разследване безплодно. За теб не знам, но аз имам по-важни неща за вършене. Знаеш как е, прекалено много лоши момчета, а времето все не стига.

Бен се усмихна, но не отговори.

Куин посочи чакащия самолет.

— В Ирландия значи?

— Дъблин.

— Там живеят мнозина от фамилията Куин. Ако случайно срещнеш някой мой роднина, предай му много поздрави.

— Непременно.

Куин отново погледна към Ани и се усмихна. Като си тръгваше, махна за сбогом на Бен по закачлив ирландски маниер.

— Всичко най-хубаво за сутринта, господин Стафърд.

Бен му върна жеста и отговори, както изискваше ирландската традиция:

— И за целия останал ден, специален агент Куин.

Двайсет минути след като наетият от Стафърд „Гълфстрийм V“ се отдели от пистата на филаделфийското летище, Патрик Търли влезе в стаята на детективите в Деветнайсети участък в Ню Йорк и както всяка сутрин, включи лаптопа, който държеше в службата си, за да си провери електронната поща. Имаше шест съобщения, но третото — от *bdstafford@cstone.net* с тема „Възмездие“ — веднага привлече вниманието му.

Търли отвори съобщението и прочете краткото, но много показателно послание.

„Убийците на ченгета и техните покровители са мъртви. Не ми задавай въпроси и аз няма да те лъжа.

С.“

Испаноговорещата част на нюйоркския Харлем е сякаш различен свят от скъпите апартаменти, модните бутици и лъскавите небостъргачи на богатия и процъфтяващ Ъпър Ийст Сайд, простиращ се след южната му граница. Улиците му са пълни със сгради, стигнали различна степен на разрушение: някои са изоставени от собствениците като нерентабилни, други са били подпалени от откачалки, трети са затворени за събаряне от общината като опасни и на тяхно място сега се намират буница, осеяни с празни спринцовки от дрога и употребявани игли, които скърцат под краката на минувачите. Един от всеки седем възрастни обитатели на квартала е без работа. Една трета получават помощи. Процентът неуспели да завършат училище е най-висок за целия Ню Йорк, а по улиците стават едни от най-жестоките престъпления в града.

За да оцелееш там, е необходимо да спазваш основни правила. Начинът, по който се държиш, е от първостепенна важност. Трябва да гледаш нагоре и напред. Никога надолу. Да вървиш целенасочено и никога да не се вираш конкретно в някого, но да наблюдаваш всички. Понякога верният език на тялото е единствената разлика между жертвите и тези, които преминават оттам без инциденти.

Джанет Барне знаеше тези правила на бедняшките улици, познаваше живота по тях, тъй като бе работила там като агент под прикритие на Отдела за борба с наркотиците. Малко след като се стъмни, тя спря на тротоара близо до ъгъла на Трето Авеню и 110-а улица — място, което помнеше като опасно. Метна марковата си раница, купена от „Блумингсдейл“ на гръб, слезе от колата и очите ѝ бързо и хладнокръвно обходиха улицата.

От отворен прозорец на третия етаж се носеше латино музика. Отнякъде другаде долиташе аромат на силно кафе. От отсрещната страна на улицата се виеше опашка пред изоставена сграда. Нервни хора с нетърпеливи погледи чакаха да си купят наркотици от някого, застанал в тъмния вход. Един от съгледвачите на дилърите — малко

момче на не повече от десет години, забеляза Джанет и изсвири три пъти. Хората от опашката бързо се разпръснаха, тъмният силует от входа потъна в сградата.

Джанет видя всичко, но съсредоточи вниманието си към другата пресечка и петимата млади испаноговорещи мъже, застанали пред ъглова къща със залепен с тиксо счупен прозорец. Ръцете им бяха скръстени на гърдите, а главите им високо и нагло вдигнати — и те си говореха нещо помежду си. Като диви животни нащрек, неспокойните им очи не изпускаха Джанет, преценяваха я и се мъчеха да отгатнат каква беда би могла да им донесе.

Съгласиха се с решението на съгледвача, че е ченге: походката ѝ беше уверена, а нетрепващият поглед и познаването на уличните правила допълниха картината. Старият фолксваген приличаше на кола за прикритие. Бяха напълно убедени, когато тя разкопча коженото си сако и под него се показа ръкохватката на 40-милиметров полуавтоматичен пистолет, затъкнат отпред в джинсите ѝ и зареден. А също така не бяха пропуснали, че се отдалечи от колата си, без да я заключва. Замириса им на клопка. Не знаеха какво подкрепление води със себе си, но инстинктите им подсказваха, че наоколо дебне и някой друг. Може би не само един човек, а цял екип, готов да се втурне в мига, в който тя им прошепне една дума по скрития микрофон.

Но единственото подкрепление, което Джанет имаше, беше 38-калибровият лек „Смит & Уесън“ в кобура на глезена под джинсите. Това беше дръзко поведение в един опасен квартал, но тя разчиташе на това, че никой няма да повярва, че сама жена би тръгнала по тези улици посред нощ, освен ако не беше ченге под прикритие или заблудена туристка. А нямаше как да я сбъркат със заблудена туристка.

Като си отваряше очите на четири, тя спря насред улицата и се обърна към входа на десететажен жилищен блок. На вратата имаше три ключалки, но всичките бяха счупени, две от двойните стъкла на крилата ѝ бяха счупени и заменени с шперплат. Влезе във фойето, което вонеше на урина, и тръгна към стълбите. Асансьорът се спусна с тътен и я стресна. Изкривената врата изскърца и се отвори. От нея излязоха три тийнейджърки със суров вид и я изгледаха дръзко и подозрително. Като я подминаха, се засмяха, а едната я нарече „тъпачка“ на кубински испански.

Апартаментът, който Джанет търсеше, беше на шестия етаж, но тя не се възползва от асансьора, защото си спомни един арест по съвместния проект с полицията. Съгледвач на наркодилър се бе скрил върху асансьора на сградата, в която Отделът направи рейд. Двама полицаи се качиха в него, а другите тръгнаха по стълбите. Съгледвачът, добре напоен с амфетамини и смеейки се истерично, мушна автомат през дупка в тавана и отнесе главите на двете ченгета.

Джанет погледна назад, когато вратата на асансьора се затвори с трясък, и зърна прясна купчина човешки изпращения във вътрешността му. Вземаше по две стъпала наведнъж, здраво стискаше пистолета и оглеждаше сенките на площадките. Намери апартамента в дъното на коридора и почука с юмрук по вратата. Чу как някой се движи вътре и отново заудря.

— Стига блъска шибаната врата! Идвам!

Тя позна гласа, после чу и стъпки да се приближават към нея от другата страна на вратата.

— Да. Кой си, мамка ти?

— Джанет Барне, Педро. Отвори.

— Ай стига бе!

Чу щракането на две вериги и две резета, след това вратата се откряна и пред нея се появи ухиленото лице на Педро.

— Ай стига бе!

— Вече го каза. — Джанет блъсна вратата и влезе вътре, после бързо затвори след себе си.

Педро Давила беше само на двацет и девет години, но наркоманията бе прибавила десетина години отгоре на някога гладкото му и хубаво лице. С Джанет се знаеха отдавна. Той беше много ловък крадец на коли, дребен дилър и закоравял наркоман, и тя го бе арестувала за търговия малко след като постъпи в нийоркския офис на Отдела. Като разбра, че е интелигентен, грамотен и познава законите на улицата, сключи сделка с федералния прокурор да го пусне само с две години условна присъда и така го върна на улицата. Докато Джанет напусна Отдела, той вече беше най-верният ѝ информатор.

С Педро имаха и друга връзка: и двамата мразеха Джак Бърнс, бившия ѝ шеф, който я тормозеше сексуално, устрои и клопка и я принуди да напусне. Той бе пребил Педро Давила на улицата и му бе

счупил носа и две ребра, донякъде, защото не беше доволен от информацията му, но повече, защото изпитваше удоволствие от боя.

Джанет огледа занемарения едностаен апартамент, олющените стени и картоните, заместващи стъклата на прозорците. До стената имаше шперплатово легло стол матрак, покрит отчасти с юрган, който или беше много пъстър, или бе непоправимо зацапан с лекета. Празен хладилник с отворена врата и печка с липсващи котлони стояха един срещу друг. Фотьойл с мръсна и разпрана тапицерия бе обърнат към ъгъла, където някога се бе намирал телевизорът, преди да бъде откраднат или продаден за наркотици. Мръсни дрехи бяха струпани на купчини по голия под, омърлян с трохи от безброй сандвичи от ресторанти за бързо хранене. Издънена кушетка с три крака и една липсваща облегалка за ръце, изгорена навсякъде от цигари, допълваше интериора.

— Преди да си тръгна, ще ми дадеш името на дизайнера ти по обзавеждането.

Давила се засмя и откри мръсните си счупени зъби. Дълбоко в гърдите му захъхри мокра кашлица.

— В момента работи при Тръмп, но ще му кажа да ти се обади.

Джанет се взря в изразителните влажни кафяви очи на Педро. Бяха ясни и блестяха.

— Чист ли си?

— В момента — да. Но се канех да изляза и да поправа положението.

— Ще трябва да почакаш.

— Ей, Джанет, нищо лично, но доколкото разбрах, вече не работиш в Отдела.

— Правилно си разбрал.

— Май са те хванали да бъркаш в шкафа с доказателствата.

Погледът ѝ стана строг.

— Не ме предизвиквай, Педро.

Давила бързо смени темата:

— Е, какво става?

— Имам предложение за теб.

Той разлюля бедра и ѝ се ухили пресилено.

— Значи ще се забавляваме, а? Винаги съм искал да ми паднеш в ръчичките, Джанет.

— Млъквай, задник такъв!

Тя свали раницата от гърба си и я подхвърли към него.

— Отвори я.

Давила дръпна ципа и погледна вътре. Очите му се разшириха от учудване, когато измъкна пакет със стодоларови банкноти.

— Колко са?

— Петдесет хиляди.

— За мен?

— Не. За Джак Бърнс.

Педро видя нещо под пакета с парите и извади единия от двата килограма кокаин на дъното на чантата.

Парите бяха фалшиви, а кокаинът бе от един брокер на Уолстрийт, който имаше жена и три деца в Скардейл. Преди десет месеца Джанет работеше по тайна операция в нощен клуб, посещаван често от работещите на Уолстрийт. Собствениците на заведението продаваха големи количества кокаин и хероин и тя успя да сключи сделка с брокера, като го предупреди за предстоящата хайка. Той рядко употребяваше — предимно от нерви, и не продаваше, а и не беше толкова виновен, че да съсипят семейството му и него самия. Идваше в клуба с приятели, не с други жени и Джанет окончателно се убеди, че си заслужава да го спаси, когато го чу как се обажда на децата си по мобилния телефон, за да им пожелае лека нощ и да им каже колко много ги обича, преди да започне да смърка боливийския прах.

Брокерът щеше да ѝ бъде благодарен цял живот и тази вечер Джанет му се бе обадила, за да си получи дивидентите. Даде му петдесет хиляди долара във фалшиви банкноти, за да купи два килограма от дилъра, който снабдяваше него и още няколко негови колеги.

Интелигентността и бързият ум, които бе забелязала у Давила, когато пътищата им се бяха пресекли за първи път, веднага го доведоха до правилното заключение. Той се усмихна и вдигна единия килограм чист кокаин.

— Ще устроиш капан на шибаното копеле.

— Не. Ти ще го направиш.

Той присви очи.

— И как точно ще стане?

— Ще направиш това, което умееш най-добре. Ще откраднеш кола.

— И ще ти я докарам?

— Не. Ще накараш ченгетата да те преследват. Гледай да им се измъкнеш. Захвърляш колата и побягваш.

— И оставям пакета на пода зад предната седалка. Нали? Така, че ченгетата веднага да видят кокаина и парите.

— Разбра ме.

— И какво печеля? Освен удоволствието от мисълта, че гадината ще свърши зад решетките и ще прави свирки на съкилийниците си?

— Двеста и петдесет хиляди долара. В брой. Ако свършиш всичко както трябва.

— Двеста и петдесет бона?

— В брой.

— Не се бързай с мен, Джанет!

— Не се бързам.

— Откъде знаеш, че няма да свия парите и дрогата и да изчезна?

— Защото в такъв случай ще те намеря и ще те убия.

Давила я погледна внимателно в очите, за да разбере дали не се шегува, но видя, че няма такова нещо.

— Хей, направих си майтап. Като че ли ще се задоволя с петдесет бона и може би още толкова от дрогата, когато мога да пипна четвърт милион, и то само за да си направя кефа. Да не съм луд?

— За твое добро се надявам, че не си.

— Ще ми покажеш ли двеста и петдесетте бона, преди да се заема?

— Разбира се. Но помни, че най-важното е да избягаш. Ако ченгетата те хванат, когато зарязваш колата, ще се усетят и ще разберат, че има капан. Затова трябва на всяка цена да се измъкнеш сух.

Давила се усмихна.

— Ще я зарежа точно където трябва, никога няма да ме хванат. Няма да им се иска да се разкарват по места, където и аз не ходя.

— Помниш ли паркинга на Деветдесет и четвърта улица, между „Лексингтън“ и Трето Авеню, където се срещрахме, когато имаше да ми казваш нещо?

— Да.

— Щом се убедиш, че си се изплъзнал, чакай ме там и ще ти дам парите. След това, ако бях на твое място, щях да се покрива във Флорида или някъде другаде и да започна нов живот.

— Мислех си за Лос Анджелис, но това е първото, което ми хрумна.

— Няма значение. — Джанет взе раницата и отключи вратата. — Готов ли си?

— А папата носи ли смешна шапка?

Колата на Джак Бърнс беше паркирана на северния тротоар на 51-а източна улица, между Първо и Второ Авеню, пред малък апартамент под наем в партера на пететажен жилищен блок. Джанет даде на Давила раницата и го остави на ъгъла на Второ Авеню, след това спря на тротоара и го загледа как се връща към блока, където бе паркиран тъмносиният форд седан.

Верен на репутацията си, Педро отвори вратата, обезвреди алармата и запали колата за дванайсет секунди. Даде газ и от Второ излезе на Трето Авеню, където зави и пое на север.

Когато Джанет потегли от тротоара до пресечката, видя Бърнс да тича откъм апартамента си на партера, гол до кръста, по боксерки и бос, с мобилен телефон в ръка.

Давила стигна стремглаво до Трето Авеню, като лудо препускаше покрай другите коли и спираше за кратко на кръстовищата, преди да пресече на червен светофар. След седемнайсет пресечки, когато стигна до 78-а улица, той привлече вниманието на хората, които искаше. Полицейска патрулка от Деветнайсети участък пое след него от кръстовището с включена сирена и го подгони по авенюто.

Педро викаше и се смееше, като в същото време натискаше газта до ламарината и пришпорваше форда до дупка. Увлечен в бягството, той преминаваше кръстовищата, без дори да се оглежда за идващи коли, и така предизвика две верижни катастрофи, защото шофьорите натиснаха спирачки, за да избегнат страничния сблъсък с него. Пресече 96-а улица и влезе в познатата територия на гетото. Двамата униформени полицаи бяха на две пресечки зад него, но се бавеха,

защото се притесняваха да не сгазят и убият някого, тъй като се бяха клели „да служат и пазят“ гражданите.

Давила стигна до 112-а улица и направи хода, който бе планирал наум. Натисна спирачките и завъртя крадения форд перпендикулярно на тротоара. Не бе възнамерявал да влезе с предницата във витрината на една доминиканска бакалия, но му се стори, че това е положителен нюанс, с който изглеждаше, че е загубил контрол над колата и затова е спрял и избягал.

Педро рязко отвори вратата, изскочи навън и побягна по улицата, зави зад ъгъла и пресече празното пространство, водещо към запустяла сграда. Изкачи се по стълбите на покрива на осеметажната постройка, където често идваше да се друса през горещите летни нощи. Оттук можеше да наблюдава през улицата полицейската кола, която бе увлякъл в гонитба след крадения форд.

Пристигнаха още две патрулки и започнаха да обхождат квартала, но Давила знаеше, че ченгетата от първата не го бяха видели и дори да дойдеха на покрива, без описание нямаше как да го разпознаят.

Усмихна се, когато зърна един от униформените да вади раницата от колата и да я подава на сержанта, който веднага започна да говори по радиостанцията. Двайсет минути по-късно на мястото беше останала само една патрулка, която чакаше влекачът да вдигне потрошения форд и да го отнесе в полицейския гараж. Другите полицейски коли вече не обхождаха квартала, затова Педро слезе от покрива и се отправи с танцова стъпка и щастливо захилен към центъра.

Джанет бе спряла срещу входа на паркинга на 94-а улица и видя Давила да завива зад ъгъла. Спря пред гаража и се огледа, но не забеляза фолксвагена на отсрещната страна на тъмната улица. Тя се наведе през предната седалка, отвори вратата, сви устни и пронизително изсвири.

Педро за малко да изчезне пак зад ъгъла, но видя, че е Джанет. Бързо изтича през улицата и влезе в колата.

— Да не искаш да получи инфаркт?

— Как мина?

— Точно както го искаше. Намериха пакета и всичко останало.

Той погледна през рамо и очите му се спряха на спортния сак на задната седалка.

— Това ли е?

— Това е.

Пресегна се и взе чантата в скута си. Отвори я, погледна вътре и видя спретнато подредените пачки.

— Сега мога ли да си ходя?

— Можеш.

Давила отвори вратата и слезе от колата, като стискаше спортния сак до гърдите си. Наведе се през прозореца точно когато Джанет потегляше.

— Ако ти трябва друга подобна услуга, ще ми се обадиш, нали?

— Това е уникална сделка, Педро. Разбирай, че е последна.

Докато го гледаше как изчезва зад ъгъла, тя се чудеше дали ще се възползва от най-добрия шанс, който някога е получавал в живота си, или ще се остави да го убият, преди да навърши трийсет. Съмняваше се, че ще се възползва. Не беше безмозъчен наркоман, но дори и острият му ум не можеше да победи пристрастеността му към дрогата.

Потегли и се замисли за това, което бе направила днес. Бърнс щеше да се развика, че е капан, а кокаинът и парите в колата нямаше да стигнат, за да го тикнат зад решетките, нито дори да го уволнят, но инцидентът щеше да опетни кариерата му. Щеше да остане в досието му и винаги щеше да се набива на очи, когато го предлагаха за повишение.

Джанет би спряла дотук, ако Бърнс не се бе отнесъл с нея толкова унижително и нагло — въпреки добрата ѝ работа и любовта към професията, и я бе принудил да напусне и да носи позора до края на живота си.

Бившият ѝ шеф имаше малко приятели сред хората, които работеха по съвместния проект с полицията, и между тях нямаше ченгета, защото с тях той се държеше като с нисшестоящи некадърници, въпреки че те стояха зад повечето резултатни акции. Затова детективите щяха да погледнат на намерените в колата на Бърнс наркотици и пари като на златна възможност и щяха да захаят случая като питбули.

През следващата седмица щяха да получат гневно обаждане от жена, която щеше да твърди, че е забременяла от Бърнс, а той е отказал да плати дори за аборт, и тогава копелето щеше да си го получи. Информацията, която тя щеше да даде на полицията, щеше да отведе ченгетата до пет сметки в пет различни банки, всяка с по двайсет хиляди долара. По-нататъшното разследване щеше да покаже, че авоарите по тези сметки са постъпили от бахамска банка. След като бъдеше уведомена, че има доказателства, че парите са придобити незаконно, бахамската банка, съобразявайки се с международните споразумения, щеше да снее тайната от сметката, по която са депозирани четиристотин хиляди долара, и да разкрие, че е на името на Джон Едуард Бърнс.

Джанет прецени, че за три седмици Бърнс щеше вече да е обвинен в престъпление. Отделът, за да се спаси от позора да бъде арестуван негов служител, щеше да му даде възможност да подаде оставка или да поеме риска да бъде съден и да получи дългогодишна присъда. И в двата случая с кариерата му беше свършено.

Мисълта, че Бърнс ще изстрада същото, което й причини, изпълни Джанет с удовлетворение, но не я накара да се почувства по-добре за това, което бе изгубила, въпреки увереността, че така затваря една страница в живота си, към която никога няма да поиска да се върне.

Докато излизаше от тунела „Линкълн“ и поемаше по Пуласки Скайуей, тя пусна радиото и го нагласи на станция за хитове, като увеличи звука до дупка, щом чу Елвис да пее „Подозрителни умове“. Подходяща песен за Джак Бърнс, помисли си тя, особено онази, част, в която се пееше „попаднах в капан, от който не мога да изляза“.

Зави от Скайуей и пое по И-95, погледна през рамо и видя живописното очертание на Манхатън в далечината. Изведнъж я изпълни чувство за загуба заради всичко, което бе обичала в работата си. Но след това си спомни една от любимите поговорки на Еди: Всичко, което печелиш, като се обръщаш назад, е болки във врата.

Затакува по волана в ритъма на музиката и продължи да кара в нощта, припявайки заедно с Краля, като се чудеше какво ли й готви животът занапред, но без особено да се притеснява за това.

Издание:

Джеймс Елиът. Краят на играта

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

ИК „Хермес“, Пловдив, 2000

ISBN: 954-459-788-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.